

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 641

Εβδομάς

3

ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ

Μεταξύμας

Ευχαριστούμε και πάλι όλους τους φίλους μας δια τας ευχάστες των. Ιδιαίτερος τους κ. κ. "Αθήναι, Άλλεάν, Δίνα Θ. Υ. Σπ. Δαπέρογλαν, Γ. Καραϊσκάκη, Διον. Ρούμπαν, Λούλαν Κούμαρη.

Δ. Π. Σουροήν, Πειραιά. Τό ποιήμα σας είναι πρωτόλειο. Μολονότι το θέμα του είναι αρκετά καλό, και περιέχει ιδέες αρκετά ποιητικές, φαίνεται ωστόσο πως αποτελεί μίαν άρχή, μιά προσπάθεια. Η κρίση μας αυτή, αντί να θεωρηθή (δεϊνόν γρύπτημα), όπως γράφετε, προτιμότερο είναι να συντελέση στο να γράψετε στο μέλλον κάτι καλύτερο, ποιήμα που θα επιτύχετε αν θελήσετε να αξιοποιήσετε με προσοχή και χωρίς βία. Η έναλλαγή των τριστίχων και τετραστίχων είναι άεργη. — Τ. Β., ένταυθα. Δυστυχώς τό ποιήμα σας είναι πολύ κοινότυπο. Από στιχογραφικής απόψεως δέν είναι κακό. — Α. Ε. Ρ. υ. ι. α. δ. η. ν. Γιάννενα. Τά ποιήματά σας δυστυχώς είναι άεργα. Πρίν ξαναγράψετε, πρέπει να διαθέσετε με προσοχή και συστηματικά "Ελληνικά ποιήτας. — Λ. ε. υ. κ. α. Μάνη, Κοκκινιά. Και σε σας έργο να πούμε τό ίδιο. Ορισμένες στιγμές διερωτώμεθα αν πρόκειται περί ποιήματος ή περί πεζού. Ίσως αν τό γράφατε στο πεζό, να είχατε μεγαλύτερη επιτυχία. — Ν. Ν. ο. σ. τ. α. λ. γ. ό. ν. Μεσσήνη. Η αντίθεση που θέλετε να εμφανίσετε, διαγράφεται πολύ άτελώς. Και τό γράψμα δέν είναι καθόλου σωστό. — Καλυψώ 13, Θεσσαλονίκη. Τά ποιήματά σας δέν είναι δυστυχώς καλά. — Μ. π. ο. ε. υ. Κανιά. Τό πεζό σας δέν είναι κακό, αλλά τρομερά κοινότυπο. Διαλέξτε κάποιο θέμα λιγώτερο εξαντλημένο, για τό όποιον θέλετε να γράψετε δυό-τρεις ιδέες προσωπικά κι' επιζητούμε να επιτύχετε κάτι καλό. — ΣΙΜΠΟ, Πολύ άεργα και τά δικιά σας ποιήματα. Τό θέμα τους είναι συμπαθητικό. Είναι παράξενο τό τραγούδι αυτός της εβδομάδος είναι πολύ φτωγόν από άπόψη ως ποιότητα. — Α. Φ. Σπάτονη. Διαλέξτε ένα άλλο θέμα και γράψτε τό πιο σύντομα. Ά. τ. λ. α. ν. τ. ί. δ. α. Θεσσαλονίκη. Συμμερίζομεθα ειλικρινά τό πένθος στο τό πεζό σας όμως είναι πολύ φλύαρο. Θά ποτιστούσαμε να μάς γράφατε κάτι συντομότερο, κάτι πιο ασυμπεριπνεύτως σε έννοιες. — Γ. Κ. ο. α. ι. κ. α. η. ν. Ένταυθα. Τά ποιήματά σας έθγουν

κάποια (απνοή), αλλά και πολλά σφάλματα. Και άπιθανότητες. Π. γ. «ή γυμνασε στάθη-κε στο τζάκι και κλαίει». Γι πάει να πη αυτό; Τό μαστίγιο δέν μπορεί να παραληθθή με τό ά μ ό ν ι. Μάλλον με τό σ φ υ ο ί. "Επειτα τά (άνθκια), (αποταμίαια) και (κομματάκια), δέν αποτελούν ικανοποιητικές έννοιες. "Α ν θ η ν "Α λ λ έ α ν. ένταυθα. Για σας ή κρίση μας πρέπει να γίνεται πιο αυστηρή και να ζητούμε κάτι άκρίβη καλλιτερο από τά δυό ποιήματα που μας στέλνετε, πράγμα τό όποιον είμεθ βέβαιον ότι μπορείτε να επιτύχετε.

Δυοσίφο
απόδύωμο

Αυτό είναι τό πλεονέκτημα που εξασφαλίζεται μόνον με έπιστημονική περιποίηση του δέρματος. Η κρέμα προσώπου **ΕΝΤΕΛΒΑΪΣ** ξαναναιώνει τό δέρμα

Πωλείται εις τό Φαρμακείο ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ Φαρμακευτική Έταιρία «ΜΙΝΕΡΒΑ» Οδός 'Αχιλλέως 3 - ΑΘΗΝΑ

Ζητήσατε από τιν Χρυσόχοι σας

την πέτρα που σας άνήκει, σύμφωνα με τόν μήνα της γεννήσεώς σας.

Πληροφορίες δωρεάν

Ε. Ν. ΦΡΑΓΚΑΚΗΣ & ΑΦΟΙ (Ο.Ε.)

ΧΡΥΣΟΧΟΟΙ
ΩΡΟΛΟΓΟΠΩΛΑΙ

Μέγα βραβείον Διεθ. Έκθ. Θεσσαλονίκης.

ΚΕΝΤΡ. ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ:
ΑΙΟΛΟΥ 34
ΑΘΗΝΑΙ
ΑΡΙΘ ΤΗΛ. 21-584

ΜΗΝ ΔΕΝ ΑΠΕΚΑΛΥΨΑΤΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΝ ΣΥΖΥΓΟ ΜΟΥ

Ούτε μιά ρυτίδα, ούτε μια γραμμή σε ηλικία 65 χρόνων. Μια επιδερμίδα καθαρά, βελούδη. Ξεμπουκωμένη νέας κόρης. Οχι έλαγε κανείς ένα θαύμα, αλλά υπάρχει μιά έπιστημονική έσοτη νεία.

Αυτά είναι τά μαγικά αποτελέσματα του «ΒΙΟCEL» ή εκπληκτική ανακάλυψη του κλητήρου Β. SIEJSKA του Παιδιατρικού τμήματος της Βιέννης. Το «ΒΙΟCEL» είναι πολύτιμον στρογγύλιον ουσιαστικόν νεότητος, άποκτηθέν δια κάθε έπίδερμίδα προσώπου δια κάθε έπίδερμίδα βελούδη και χωρίς ρυτίδας. Η έπίδερμίδα γοώματος ρυτίδων και ξαναναιώνει την έπίδερμίδα και ξαναναιώνει τόν ύπνον σας. Θά ξυπνάτε νεωτέρα κάθε πρωί. Ρυτίδες και γραμμές εξαλείφονται. Δια και γραμμές εξαλείφονται την ήμεραν μεταχειρίζομε την κρέμα TOKALON, τροφή δια την έπίδερμίδα, γοώματος λευκού (υπ' λιπαρό) δια να κίσει την έπίδερμίδα σας υγιή και καθαρά, να διαλύσει τά κρούστα σας στίγματα και άτελείας. Ξαναναιώσατε κατά 10 χρόνια και υγιναίτε νέα. Άπαλλαγίτε από τό γαιώδες γούμα. Ξαναβρίθτε τό υγιή σας υάγουλα σφικτά και την λεπτή γάοι της νεότητός σας. Θά εκπλαγίτε από τό σιεδόν μαγικά αποτελέσματα των δύο κρεμών TOKALON τροσών δια την έπίδερμίδα. Πάν αν έτι ευχαρίστως θά σας επιποσέβουον τά μαγικά σας.

'ΜΟΝΤΙΑΛ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΚΟΚΚΙΝΗΣ ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ

Η Λουίζο Ποζέλλι
Σε νέες δημιουργίες

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

Άθηναϊκή Ηθογραφία

Οι θεατρόφιλοι έχουν πολλά χρόνια να ίδουν έργον με τόσην μεγάλην επιτυχίαν.

Ο ΚΥΡΙΑΚΟΣ, Ο ΚΟΚΚΙΝΗΣ, Ο ΙΑΤΡΙΔΗΣ είναι

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

της ΠΟΖΕΛΛΙ

ό ΜΑΝΟΣ ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ «κορόιδο δέν πιάνεται στις χαρτορίχτρες» ή ΣΟΦΙΑ ΒΕΜΠΟ σε τραγούδια με έξαιρετικήν επιτυχίαν.

ΕΚΑΣΤΗΝ ΤΡΙΤΗΝ - ΠΕΜΠΤΗΝ - ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΜΕΓΑΛΑΙ

ΑΛΙ-ΚΑΙ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑΙ

Ώραι ένάρξεως:

Απογευματινά 6.15' μ. μ.

Βραδυνά 9.45' μ. μ. άκριβώς

Άριθ. τηλεφ. 23.727.

Ι. ΧΡΥΣΟΜΑΛΛΗΣ

Εβδομάς

ΕΤΟΣ ΙΒ' ΤΕΤΑΡΤΗ. 10 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1940 Άριθ. 641

Άθηναϊκό περιεργ ΚΑΙ ΟΠΙΝ ΕΟΡΤΗΣ!..

Την επομένη της Πρωτοχρονιάς εξεδηλώθη ή διαφωνία του ζευγους. Αίτια και άφορμή ήτο ότι ή σύζυγος, άθέτησας ύποσχασίν του προς την σύζυγον, δέν της είχε κάμει ύφρον την ρενάρ που είχε υποσχεθή.

— Και όμως μου τό είχες τάξει!

— Δέν λέω όχι, αλλά...

— Δέν έχει (άλλά)... "Οταν δίνης τό λόγο σου, να τόν κρατάς.

— Θα τόν κρατούσα εάν κρατούσες κι' εσύ τό δικό σου λόγο.

— Τί λόγο σου είχα δώσει εγώ;

— "Οτι δέν θά πηγαίναμε την παραμονή στους Φωτίου.

— Άφου μάς έκάλεσαν οι άνθρωποι;

— Δέν έχει σημασία. Μας έκάλεσαν, αλλά δέν θά πηγαίναμε. Μου είχες εσύ υποσχεθή πρό μιάς εβδομάδος ότι δέν θά πάμε πουθενά. Τό θυμάσαι;

— Τό θυμάμαι. Άλλά εκείνη την ήμερα που σου τό υποσέθηκα, δέν είχαμε άκρίβη καμμία πρόσκληση. Ύστερα ήρθε ή πρόσκλησις των Φωτίου.

— Κι' επήγαμε. Έπέμενες δηλαδή να πάμε. Εγώ σου είπα: "Εχω φυλάξει όχτώ γιλιόικα για να σου κάνα ένα καλό δώρο. Μιά ρενάρ ή θελος, ρενάρ ή σου είπαίνα... Ξεμπουκωμένη ή πρόσκλησις των Φωτίου και πάει ή ρενάρ.

— Γιατί παρακαλώ;

— Γιατί τό άπόγευμα της παραμονής που έπρόκειτο ν' αγοράσωμαζή την ρενάρ, μου τ' ανέβαλες για την επομένη της Πρωτοχρονιάς.

— Βέβαια. Ήξερα ότι δέν είχες άλλα γοήματα από αυτές τις όχτώ γιλιόικες. Να πηγαίναμε στους Φωτίου χωρίς λεπτά; Πώς θά παίξαι;

— Δέν θά πηγαίναμε. Αυτό λέω. Και τώρα θά είχες την ρενάρ σου!..

— "Οταν τό συλλογίζομαι, καυμένε, μωδονεται τόσλλα. Πήγαμε κι' εγάσαμε εφτάμιση γιλιόικα τζάμπα!

— Τζάμπα και κοροϊδίστικα. Και έδω πάλι άθέτησες τό λόγο σου. "Οταν έδέχθηκα να πάμε στους Φωτίου, μου έδωσες τόν λόγο σου ότι δέν θά παίξης. ή θά παίξης ελάχιστα.

— Λίγο έπαιξα. Μιά μπάγχα έκανα μόνον.

— Γιατί να παίξης μπακαρά; "Εγώ που είμαι άνοσος, έκάθησα σ' έν τραπέζι (απινάκι). "Εσύ μου ήθελες μπακαρά!.. Στο πινάκι εγώ έκέρδησα τριάντα έξη δραχμές. Στόν μπακαρά εσύ έγασες εφτάμιση γιλιόικα.

— Τριάντα "Εν δραχμές κέρδος!.. Γι!.. Σου άρέσει πάντα να φυσίζεις. Δέν σου άρέσει ή κίνησης, ή β-

λίγος του γοήματος. "Οταν είπα: Δυό γιλιόικα «σε σβάς» και μου τό κέρδησε έκείνος ό βιομήχανος ήμου ύπέροχη με τόν τρόπο που τό τό έδωσα.

—...και με τόν τρόπο που έγασες τό ένα πέταστον του γουναρικού.

— Τί πεζός που είσαι, καυμένε!.. Για την ρενάρ δέν με νοιάζει και τόσο. Με νοιάζει μόνο που θά κρουώνω.

— Θα κρουώνης; Ύπολογίζεις τό κρού;

— Βέβαια.

— Τί πεζή που είσαι, καυμένε!.. — Είσαι σαχλός. Και αν έγασα στο μπακαρά, εσύ σφαις.

— Εγώ;

— "Εσύ που με γρουσουζέψες με τη γχορίνια σου. Πέρ-πέρ κι' έκανες κι' ήγασαι!..

Δακρύζει ή σύζυγος. Φαίνεται πολύ μετανοημένη. "Αλλά πια είναι άοργά. Αυτά τά γοήματα, τέσσερες, μήνες τώρα τά εξοκονόμησε από τό ταγάρο του, από τό ταξί του, από τά έξοδά του ό σύζυγος, για να της πάρη τη γούνα.

Και εκείνη ή άνόητη, τά έγασε σ' αυτήν ώρα στόν μπακαρά. Δακρύζει και υετανώσει.

— "Ελα! Μήν κάνεις έτσι!.. "Επαίξες, έγασες. Την γιατί σου να εχη;

— Δέν δακρύζω, για τή χασούρα.

— Άλλά;

— Άλλά γιατί πάλι εσύ είχες δικηο. Εσέρις... δέν έπρεπε να πάμε στους Φωτίου...

— Πολύ καλή σκέψις... αλλά... κατόπιν εορτής!.. "Ελα! Μήν κάνης έτσι. Θα διορθωθουν τά πράγματα.

— Πώς;

— Θα διορθωθουν! Αυτό τό έκανα για να σε τιμωρήσω λιγάκι. Για να μάθης να με άκους. Τή ρενάρ, την είχα αγοράσει με άλλα λεπτά.

— Που τά βρήκες;

— Μου έδωσαν ένα μικρό δώρο στο γοαφέο.

— Άλήθεια;

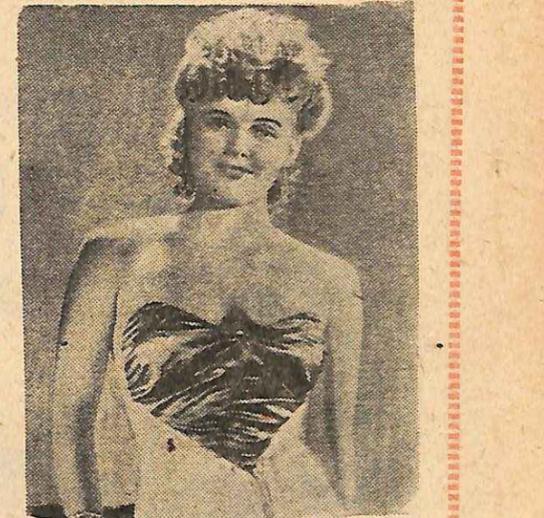
— Άλήθεια. Τό γουναρικό σου, τό έχω κλειδωμένο στην βιβλιοθήκη μου ίεσα. Πήγαμε και πάρο.

— Είσαι άγγελος!..

Η βροχή των δακρύων έπέρασεν αυτόματως. Αιθρία και γαλανός ούρανος στά δυοορα μάτια. Αυτό ήταν!..

Προβέβη

Σε μιά Δοστογευνηιάτικη συγκέντρωση του Χόλλουγουτ ή γνωστή στάρ Άνν Σέρινταν παρουσιάστηκε με τό χαριτωμένο αυτό φόρεμα: τό μπροστινό μέρος του κορσάζ με ύφασμα ιδιαίτερου γοώματος, σηματούζει μιά καρδιά. Κι' έτσι, οι κακές γλώσσες δέν θά μπορούσιν πια να κατηγορήσουν την άστατη Άνν ότι δέν έχει καρδιά!

ΜΕΘΕΟΡΤΙΑ

Κινοούνται πάλιν βλοιοί κώμοι οί δυνατοί, κινοούνται και οί στόλοι κινοούνται κι' οί στρατοί!

Κινοούν' έπιτελεία κινοούν' αποατηνοί χωρίς άμφοβολία κινείται όλ' ή γη!..

Κινοούνται οί όβιδες, τά τύμπανα χτυπάν και γάγοντ' οί έλπίδες και γάνεται τό πάν!..

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Μία γιλιόικα

ΤΟ ΠΙΟ ΧΡΕΙΑΖΟΥΜΕΝΟ

Ο πωλητής. — Θα σας τό δώσω όκαζίδον αυτό τό αυτοκίνητο, κίρις... Θα σας δώσω συγγρόνας δωρεάν και άνταλλακτικά: συμπρέλλες, κοίκο... Μπορώ μάλιστα να σας δώσω και ένα τοπογραφικό χάρτη.

Ο μέλλων πωλητής. — Μπορώ πως μπορείτε να μου δώσετε κρέμα και έδωγόν των εδωοδών;

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τροσά

ΗΜΕΡΟΜ. 16. 8. 85

ΑΡΙΘ. 35282

ΝΕΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ο "Α γλος επιειόρχις εργόζειαι

Ο άρχηγός του άγγλικού έπιτελείου στρατηγός σέρ Ουίλλιαμ "Εντμοντ Άιρονσάιτ από την ήμερα που κηρύχθηκε ο πόλεμος ως τὰ Χριστούγεννα, δηλαδή επί τέσσερες σχεδόν μήνες δεν πάτησε καθόλου σπίτι του, ούτε συνηγήθη με την γυναίκα του μολονότι και αυτή ευρίσκειται στο Λονδίνο, όπως και ο σύζυγός της!

Ο σέρ Άιρονσάιτ για να άρεισρωθή άπειροσπαστος στο τεράστιο έργο του, έγκατέλειπε το σπίτι του και μετέφερε στο γραφείο του ένα άπλοδ στρατιωτικό κοσβάτι. "Επί τέσσερες δώδεκλους μήνες εκεί εσώζεται, εκεί τρώγει, εκεί κοιμάται, στο γραφείο του, πλάι στους έπιτελικούς

γράφες του και πλάι στο τηλεφώνό του, το όποιο από ώρα σε ώρα τον τηρεί άνήμερο των διαφόρων στρατιωτικών μεταβολών που έπέρχονται στην άγανη Βρετανική αυτοκρατορία και τόν συνδέει με τὰ στρατεύματα της Α. Μ., στη Γαλλία, στο Γιβραλτάρ, στην Μάλτα, στις Ίνδίες, στον Καναδά, στη Νέα Ζηλανδία και παντού όπου κυματίζει ή σημαία της κοσμοκρατορίας.

Σημειώτουν ότι ολόκληρη ή οικογένεια Άιρονσάιτ υπηρετεί την πατρίδα: ή σύζυγος σ' ένα στρατιωτικό νοσοκομείο του Λονδίνου, ή εικοσάετις κόρη ως σωφεί στο γαλλικό μέτωπο!

είπε ο Ρίσαδ. Γι' αυτό κι' εγώ φρόντισα περισσότερο γι' αυτόν παρά για μένα...

Ένας μάνις προέγει τέν θάνατό του

Ο νεαρός Άγγλος Ρόυ Ντόναλντ Λίντσευ άνωμαζόταν κό νέος που τὰ μάτια του είναι άκτινες Ραϊντγκεν». Πράγματι, ο νέος αυτός είχε ένα καταπληκτικό γάρισμα: τού έκλειναν τὰ μάτια του μέ... γύψο, και τὰ έπέδεναν με ένα στερεό ύφασμα μήκους έξη μέτρων. Παρά ταύτα, ο Λίντσευ καώθωνε να βλέπη χωρίς δυσκολία όλα τὰ πράγματα που διάφοροι παριστάμενοι τοποθετούσαν μπροστά του.

Έπίσης καώθωνε να διαβάζη και τις λέξεις που έγράφοντο σ' έναν πίνακα, ο όποιος ήταν τοποθετημένος πίσω του.

Το γάρισμα αυτό της διπλής όρασεως άπεκαλύθη από οπταστία. Μία μέρα ο μικρός Λίντσευ, βρισκόμενος στο σπίτι του, είπε: "Ένα παιδάκι πνίγεται στον Τάμεση! Το βλέπω». Οί γονείς του γέλασαν, από της έπιμονής του όμως έτοξεζαν στον ποταμό και πόνυαυται είδαν ένα παιδάκι που κινδυνεύετο να πνιγεί.

Κατά τας άρχάς του 1939 ο Ρόυ Λίντσευ έπροσέφερε ότι εντός του έτους θά έκρησσοτο ο πόλεμος. Πρό δούτόν, ο πατέρας του υπέγραψε για λογαριασμό του ένα συμβόλαιο για μεσικές παραστάσεις που θά δινόταν στη Χούλλ επί τώ Νέο "Ετει. Ο Ρόυ όμως πελώπησε έδύλωσε ότι δεν θά παρόυνη να πάη στην Χούλλ, γιατί θά τήθονε εν τώ με-ξύ. Πόήγιναι, κατά τὰ μέσα Δεκεμβρίου, την ώρα που έπαυσε στη Ρήγιαλ Θάτσο του Ούόστσεστερ, άπέθανε άιωνιδίως.

Έα φά τασμα... μάρτυς κατηοία

Πρό ήμερών έδικάζοντο στο Ουόλστερ ή Μίσσε Ντόουγκερ και ο ύπηρέτης της Τζέιμς Βίλλοφμπυ, κατηγορούμενοι ότι έδολοφόνησαν τόν σύζυγο της Μίσσε Ντόουγκερ.

Αί περιστάσεις του δράματος ήταν σκοτεινά. Ο κυριώτερος άρτορας κατηγορίας ύπώξεν ή ύπηρέτρια του ζεύγους Ντόουγκερ, ή Τζάν Μακφέρσον, ή όποια κατέθεσε τὰ έξής:

— Συνήνητσα το φάντασμα του κυρίου μου, την ώρα που άνέδαινε τις σκάλες του σπιτιού. Με σταμάτησε και μου είπε: "Όταν κάποτε έπέστρεφα από τὰ κτήματα, ο Τζέιμς προσπάθησε να με καταπληκώση με το αυτοκίνητο του α τέρο. "Επειδή δεν το κατώρθωσε, μου έδωσε στρογγύνη στην τροφή μου, με την βοήθεια της γυναίκας μου...»

Και ή μάστις συνέχισε:

— Από τότε βλέπω συχνά το φάντασμα του κυρίου μου, αλλά δεν μου μίλησε πιά ποτέ!

Το άγγλικό δικαστήριο ήγήθη να λάβη υπ' όψιν την πρωτοφανή αυτή κατάθεση, και έλλείψει άλλων ένοχοποιητικών στοιχείων, άπήλλαξε τούς κατηγορούμενους.

Το ρά ενς νουιού

Ο σύγχρονος πόλεμος στην θάλασσα είναι οραματικώτατος με τὰ υποβρυχία, τους τορπιλισμούς, τις ναυκές, και οι ανθρωπίνες τραγωδίες που πλημμυροομενα κάθε μερα είναι άπειρες. "Αιστοσο, το δράμα ενός Δανού ναυου υπερβαίνει σε φοικη και την πιο θανατη φαντασία.

Ο ναυτης "Ολε Εμάλ Ρίσαδ επέβαινε του δανικού φορηγού "Μάγνου ς» που προσέκρουσε σε μία γεομανική ναυκη στη Βόρειο θάλασσα και ανετινάθη άμεσως στον άερα, πριν προσθάση να καταβιάση τας λέμβους σωτηρίας. Σε λίγο, ο μόνος που επέπλεε στον τόπο του ναυαγίου ήταν ο Ρίσαδ καθώς και ο δεύτερος μηχανικός του πλοίου, ο όποιος όμως ήταν βασύτατα τραυματισμένος και έγανε διαρκώς δυναμεις. Την ώρα που ο άξιωματικός κατέλαβε ότι το τέλος του έπιησίαις, παρακάλεσε τόν Ρίσαδ να προσπαθή να τού γίνη ή νεκρώσιμη τελετή που γίνεται στους ναυτικούς που πεθαίνουν εν πλώ. Ο ναυτης ύπεσέθη και ο μηχανικός σε λίγο έξέπνευσε από την άιμοσοργία. Ο Ρίσαδ έσκέφθη τότε ότι το πτώμα κινδύνευε να καταποντισθή, γωίς αυτός να προσέση να έκτελέση την ύπόσγεση που εί-

Και πόνυαυται, άκού έβάλη ή νεκρώσιμη άκολυθία από τόν πλοίαργο του άλιευτή, το πτώμα του Δανού μηχανικού, κλεισμένο σ' ένα σάκκο, άπεδότη πάλι στα πανερά κύματα της Βορείου Θαλάσσης, ενώ ή σημαία έκχυαίτις μεσίσιος και οι ναύται έσέοντο εις στάσιν ποσοργής.

— Ήταν ένας γενναίος ναυτικός,

Ένα άσχημο κορίτσι

Άθηναϊκό εύθυμογράφημα του κ. Παν. Παπαδούκα

ΚΑΙ ο Τάκης και ο Πίπης είχαν διαπιστώσει πως ή Λιλή ήταν πολύ ώραίο κι' έξυπνο κορίτσι. "Όπως ξέρετε, από το σημείο να κάνει ένας άνθρωπος αυτή τη διαπίστωση για μια κοπέλλα, ως το σημείο να την έρωτευθη, ή άπόσταση δεν είναι και πολύ μεγάλη. Την έρωτεύθηκαν, λοιπόν, κι' οι δυο. "Αλλά δεν της είπε κανένας τίποτα, για δυο πολύ σοβαρούς λόγους: Πρώτα-πρώτα, γιατί ή Λέλα δεν είχε την παραμικρή ιδέα για τόν έρωτα που είχε έμπνεύσει στους δυο φίλους, κι' έπειτα, γιατί καθένας από τούς δυο φίλους είχε αντίληψη ότι κι' ο άλλος ήταν έρωτευμένος με το ίδιο πρόσωπο και, πριν έπιχειρήση την άπαράτητη έρωτική έξιολόγηση, ήθελε να βγάλη τόν άλλον άπ' τη μέση.

Παράκλυθησαν με το βλέμμα καθώς έκείνη έφευγε.

—Σ' αν νάχης δίκη, συμφώνησε ο Πίπης!

—Μου φαίνεται μάλιστα πως το είναι πόδι της είναι λίγο πιό χοντρό από το άλλο!

—Δεν διακρίνεται.

—Και όμως! Τώρα είναι μακρυνά. "Όταν την δής από κοντά, πρόσέξέ τηνε λίγο και θά ιδής ότι έτσι είναι...

Την ξαναείδαν πάλι μαζί, σ' ένα φιλικό σπίτι. Τώρα ήταν ή σειρά του Πίπης να κάνει άνάλογες διαπιστώσεις.

—Για κύτταξέ τηνε, είπε σε μία στιγμή στον Τάκη, και πές μου. Δεν

σπίτι της θείας μου. "Ε, λοιπόν, οι κουταμάρες που είπε, είναι φοβερό πράγμα! Και φαντάσου πως την ένομίζαμε για έξυπνο κορίτσι! Φρίκη!..

—Μά τι περιμένεις; Μήπως πήρε καμιά μόρφωση της προκοπής ή κοπέλλα; Αυτό το άπολυτήριο του Γυμνασίου κι' εγώ δεν ξέρω πως της το δώσανε.

== ΞΞ ==

Κι' αυτή ή δουλειά τραβούσε σε μάκρος για πολλές μέρες άκόμα. "Επειδή ή Λιλή ήτανε κορίτσι του κύκλου τους, την έθλεπαν συχνά. Και κάθε φορά που την έθλεπαν, άνακάλυπταν και κάποιο καινούργιο ελάττωμα. "Ετσι ο Τάκης βρήκε πως ή Λιλή είχε άρχισει να κάνει ελαφρά γένεια, πως ήτανε λίγο καμπούρα και πως τὰ μάτια της άβασφτα, ήτανε δυο μάτια χωρίς καμιά ζωηράδα κι' έκφραση. Κι' ο Πίπης πάλι άνακάλυπε πως το σαγόνι της ήταν μεγάλο, ή μύτη της λίγο στραβή, τ' αυτιά της επίσης μεγάλα, μα τάρκρυβε με τὰ μαλλιά, και τὰ χέρια της χοντρά και άκαλαίσθητα. Με όλα αυτά τὰ προσόντα που της βρήκανε οι δυο έρωτευμένοι φίλοι, μπορούσαν να φτιάξουν το πιό άσχημο γυναικείο πλάσμα του κόσμου. Και όμως ή Λιλή ήταν όμορφη...

Θά ρωτήσετε τώρα ποιός ήταν ο τυχερός από τούς δυο φίλους. Λοιπόν, δεν ήτανε κανείς. Γιατί ο Τάκης, άκούγοντας τόν Πίπη ν' άραδιάζει ένα σωρό ελάττωματα της Λιλής, άρχισε να την κυτάζει με προσοχή και να συμφωνή με το φίλο του. Κι' ο Πίπης πάλι έκανε το ίδιο για δικό του λογαριασμό και άνακάλυπτε κι' έκείνος πως ο Τάκης είχε δίκη. "Ετσι, μέσα σε δυο μήνες, κατόληξαν κι' οι δυο στο συμπέρασμα πως ή Λιλή ήταν πραγματικά ή πιό άσχημη γυναίκα της γής. "Είνα άληθινό τέρας άσχημιάς, χωρίς καμιά νοσημάδα και καμιά χάρη. "Αρχισαν μάλιστα τώρα να την άποφεύγουν για να μη την βλέπη μαζί τους ο κόσμος και λέει: — Τί άσχημο κορίτσι συνοδεύουν αυτοί!

—Πώς διάβολο είχα αγαπήσει αυτή την κοπέλλα, σκεπτόταν καθένας από τούς δυο. Τόσο στραβός ήμουνα, λοιπόν;

Και ή άπορία τους έγινε άκόμα μεγαλύτερη, όταν έμαθαν ότι ο Νίκος, ένας γνωστός τους, τούς άνήγγειλε έπειτα, από τρεις μήνες ότι παντρευότανε την ώραϊότερη κοπέλλα της Άθήνας.

—Ποιά; τόν ρωτήσανε.

—Τη Λιλή!

"Επινεξαν ένα ειρωνικό γέλιο που τούς ήρθε σ'α χείλη και είπαν κι' οι δυο, αλλά ο καθένας χωριστά:

—Τόν καυέει το Νίκο! Φαίνεται πως στοαβώθηκε.

—Για κύτταξέ την πως πεπατάει!

—Για κύτταξέ τηνε, είπε σε μία στιγμή στον Τάκη, και πές μου. Δεν έχει στραβό στόμα; Νά, πρόσέξε τώρα που γελάει.

—Μάλιστα, μάλιστα, συμφώνησε έκείνος γεμάτος χαρά που έθλεπε το φίλο του να παρασύρεται στην παγίδα που του είχε στήσει. Κι' έχει και στραβά δόντια...

—Και δεν ξέρει να βαφή καλά, για να κρύψη το ελάττωμα του στόματος.

—"Εχει πρόσέξει και τὰ χέρια της;

—Τί έχουνε τὰ χέρια της;

—Είναι άγρια, σαν να κάνει χειρωνακτικές δουλειές.

—Μά μήπως έχει και κομιά χάρη; Δεν ξέρει ούτε να φερθη!...

—Τί;

—"Οτι ή Λιλή είναι ένα από τὰ πιό άνόητα κορίτσια που έχω συναντήσει. "Εχτές το βράδυ την είδα στο

—"Αγαπάμε και οι δυο την ίδια κοπέλλα. "Ενας από τούς δυο πρέπει να υποχωρήσει!

Και ο ένας από τούς δυο υποχωρεί, αν και πολλές φορές αυτή ή θυσία είναι έντελως περιττή, γιατί έκείνη, εν τώ μεταξύ, έχει βρή κάποιον τρίτο.

"Αλλά ο Τάκης και ο Πίπης έσκέφθηκαν να διαχειρισθούν το ζήτημα πιό διπλωματικά, γιατί δεν ήθελε ο ένας να ξέρη ο άλλος πως άγαπούσε τη Λιλή. "Ο Τάκης θά έκανε τόν έρωτα του Πίπη να σβύση μόνος του. Και ο Πίπης επίσης θά έκανε το ίδιο για τόν Τάκη. "Η βάσις αυτής της έπιχειρήσεως ήταν όρθή. Που στηρίζεται ο έρωας; Στην έκτίμηση και τόν θαυμασμό που έχουνε στην όμορφιά, τη χάρη και την έξυπνάδα μιας γυναίκας. "Όταν δεν ύπαρχει αυτή ή έκτίμησις κι' αυτός ο θαυμασμός, ο έρωας πάει περίπατο. Εύρισκε ο Τάκης τη Λιλή όμορφη και γοητευτική; Θά τόν έκανε ο Πίπης ν' άρχιση σιγά-σιγά ν' άμφισβάλλη, ως που να πεισθη για το αντίθετο. Και άκριβώς το ίδιο σκέφθηκε να κάνει και ο Τάκης για τόν Πίπη. Τώρα πως σ' αυτή ή άβυσθαύμαστη ιδέα κατέθηκε μαζί και στους δυο, αυτό είναι ένα μυστήριο που δεν μπορούμε να βρούμε την εξήγησή του.

"Η άρχή έγινε ένα άπόγευμα που οι δυο φίλοι είδαν τη Λιλή στο Ζάππειο. Στάθηκαν και μίλησαν μαζί της. Και όταν έκείνη έφυγε, ο Τάκης είπε στον Πίπη:

—Πώς χάλασε αυτό το κορίτσι! "Εχασε το χρώμα του... Είδες τί άχρη που ήτανε;

—Δεν το παρτήρησα, είπε ο άλλος.

—Και το βάδισμά της είναι βαρύ και άχαρο. Για κύτταξέ τηνε πως πεπατάει!

Οι δυο φίλοι ένύρισαν και την

ΚΙΝΗΣΙΚΗ

Πρωτοχρονιά

Σ' όλον τον κόσμο η Πρωτοχρονιά είναι μια πολύ ενδιαφέρουσα και διασκεδαστική περίοδος του έτους. Ιδιαίτερως όμως στην Κίνα. Έχει ο έορτασμός αρχίζει τα μεσάνυχτα της... 24ης Ιανουαρίου (!) με ένα δαιμονιώδη θόρυβο προκαλούμενο από ρουκέτες, τρακατρούκες, κλάξον, σειρήνες, εργοστασίων και δε, τι άλλο θορυβώδες μέσον έχουν στη διάθεσή τους οι εορταστές. Ο θόρυβος αυτός διαρκεί, με διαλείμματα φυσικά, επί 13 δλόκληρες μέρες και έχει σκοπό να αποδιώξει τα άπνεύματα του κακού. Το μεσονύκτιον της 14ης ημέρας γίνεται φωταγία και λαμπαδηροία. Είναι η Νύξ των Φώτων, και το θέαμα είναι μεγαλειώδες και φαντασμαγορικό.

Όλα τα σπίτια, κι' οι μικρότερες καλύδες, φωτίζονται με άπειροπληθή πολύχρωμα φαναράκια, κάθε σχήματος και κάθε μεγέθους, σε μορφή ψαριών, πουλιών, φανταστικών δράκων, κολοσσίων, λουλουδιών, μικροσκοπικών παλατιών ή παγοδών, ανθρώπινων κομμικών κεφαλιών... Κάθε Κινέζος θα κατασκευάσει μόνος, με εξαιρετική δεξιοτεχνία, τα φαναράκια του, και εκατοντάδες εκατομμυρίων απ' αυτά ανήδουν παντού εκείνη τη νύχτα. Μερικοί κατασκευάζουν κολοσσιαία φανάρια, βήφους ενός σπιτιού, με πλευρές δέκα μέτρων!

Τα φανάρια των πλουσίων μαγαζιών κόντιζαν συγγά κατά το παρελθόν 80 ή 80 γιλιάρδες φράγκα, του δε αυτοκρατορικού 600.000 φράγκα! Και υπό τα πολύχρωμα φώτα των Κινέζων ανταλλάσσουν φιλικές επισκέψεις, εύχες και δώρα.

Με την ευκαιρία των δώρων, ως αναφερωμε και ένα γαριτωμένο έπεισόδιο που συνέβη πρό καιρού σ' έναν Γάλλο άνωτερο προξενικό υπάλληλο. Ο υπάλληλος αυτός, που είχε ένα θαυμάσιο σκυλί οάτσα, αντέταθη τον θαυμασμό που εξέδηλωνε γι' αυτό ένας σπουδαίος ανταρτώνος. Όταν λοιπόν ήλθε η Πρωτοχρονιά, ο Γάλλος σκέφθηκε ότι θα έγαροποιούσε πολύ τον ύψηλό Κινέζο φίλο του αν τού χάριζε το σκυλί. Και πράγματι του το έστειλε με τις εύχες του.

Μετά δυο μέρες πήρε ένα ευγενικότατο ευχαριστήριο γράμμα που έλεγε:

«Σας ευχαριστώ θεομά, ευγενέστατε φίλε, για την καλωσύνη που είχατε να μου γαρίσετε

το θαυμάσιο σκυλί σας για το γεύμα του νέου έτους. Και μολονότι εγώ εύρισκομαι δυστυχώς υπό δίαιταν, η οικογένειά μου εξέτιμησε τα μέγιστα το ευγενικό σας δώρο.

Υπογραφή: ΛΙ—ΤΣΑΟΥ—ΦΟΥ

Ο Γάλλος προξενικός είχε λημονήσει ότι οι Κινέζοι τρώνε τα σκυλιά! Ένα άλλο παράξενο έθιμο των Κινέζων είναι η συνήθεια που έχουν οι φτωχοί να υποβάλλονται σε άπιστευτες στερήσεις καθ' όλο τον χρόνο, μόνο και μόνο για να εξοικονομήσουν τα απαιτούμενα και να εορτάσουν πλουσιοπάροχα την Πρωτοχρονιά. Την ημέρα εκείνη σπατάλουν τα χρήματά τους για τις πιο άσημαντες αιτίες, λημονώντας τις στερήσεις στις οποίες υπεβλήθησαν για να τα εξοικονομήσουν.

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

Χαρές του κόσμου έτούτου και πίκρες της ψυχής, λουλούδια της αγάπης και της άπαντοχής, άγκάδια, που κρυμμένα πληγώνετε βαθειά, τη μία φορά το νού μας, την άλλη την καρδιά.

«Αδειες μου μέρες, ώρες μου χαμένες κι' όλες οι σκέψεις μου άπιαστες σαν ξένες, κι' εσύ, που την καρδιά μου μάχεις πάρει, σαν μέσ' σε μαύρο γνέφος το φεγγάρι...»

Πράγματ' άπλη, κοινά, συνηθισμένα, σ' έγνοιες συχνά με βάζουσε τρελλές — με ποιους τάχα περνάς μακριά από μένα, τί τάχα συλλογίζεσαι, τί λές;

«Ό,τι κι' αν θέλη άς πη για μάς όποιος καλόβουλος κριτής μάς βλέπει άπόψε και τους δυο σά με δεμένα πόδια, ό κατεργάρης ό «Έρωτας τερπνά μάς βάζει έμπόδια, κι' έτσι σά να μεθύσαμε τρικλίζομε μεσοστράτις»

Νειρευόμεν φές πώς τάχα σαν τον κόκκο σε μιάς λίμνης τά νερά, τά πλανερά, σε νανούριζα πεσμένη σ' ένα λίκνο, μ' άστρα πούπουλα κλεισμένο και φτερά

«Έλεγα προφές όπου χωσμένη στις πιτζάμες μου γελοίες, τόση δά, τέτοια κούκλα ποιός μοθ τη μαθαίνει, την καρδιά μου φύλλο-φύλλο να μαδά;

«Έγνοιες τρελλές άπόψε τυραννούνα το νού και την καρδιά μου δυνατά, ύποκρισία κι' άπιστία χοροπηδούνε σαν Έρινύες στά μάτια μου μπροστά...»

M. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

(Από το «Έρωτικό που κυκλοφορεί αυτές τις μέρες».)

ΦΙΛΜ

του εύωδιάζου

Ο κινηματογράφος, που πλουτίστηκε πρό δεκαετίας με ανθρώπινη φωνή και έγινε «ομιλών», συμπληρούται τώρα όχι μόνον με τα χρώματα, που έφθασαν σε σημείο τελειότητας, και με το «βάθος», δηλαδή την εμφάνιση του όγκου των πραγμάτων, αλλά και με την εσφορηση! Θα γίνη συντόμως κινηματογράφος...εύωδιάζων!

Πράγματι, το γνωστόν Πρακτορείον Χαβάς μάς πληροφορεί ότι ένας Έλβετός μηχανικός ήρε τον τρόπο να άποτυπώνη και να επαναλαμβάνη τις διάφορες όψεις που παρουσιάζονται στην πραγματικότητα κατά την έκτεση μιάς σκηνής. Π. γ. «Άς υποθέσωμε πώς οι πρωταγωνιστάι βρίσκονται σ' έναν άνθισμένο κήπο όπου τα λουλούδια εύωδιάζουν μεθυστικά. Ο Έλβετός εφευρέτης είναι είς θέσιν να δημιουργήση με το μηχανήμα του κατά την ώρα της προβολής της σκηνής αυτής την ίδια μυρωμένη άτμόσφαιρα. Φυσικά οι θεαταί έχουν πιά την ψευδαίσθησή της πραγματικότητας σε μεγαλύτερο σημείο.

Το σχετικό μηχανήμα περιλαμβάνει ένα μεταλλικό κιβώτιο πλευράς 2 μέτρων περίπου, ικανό να άποτυπώση και να επαναλάβη 4.000 περίπου διαφορετικές όψεις, ενώ η ανθρώπινη μύτη μόλις δύνανται να αντίληφθ 150 διαφορετικές όψεις.

Η άποτύπωση των όσφρητικών έντυπώσεων γίνεται με ηλεκτροχημική μέθοδο. Μεγάλη δυσκολία αντιμετώπισε ο εφευρέτης από το γεγονός ότι το περιβάλλον είναι σίμω αλλάζει άστραπιαία, πράγμα που δεν θα θά μπορούσε να γίνη εύκολα με την άτμόσφαιρα.

«Έτσι, η προβαλλομένη επί της οθόνης σκηνή μπορεί να μεταβληθ σε δέκα δευτερόλεπτα, και να βρεθούμε από έναν μυρωμένο κήπο σε μιά αίθουσα νοσοκομείου, όπου η μόνη όσηη που γίνεται αντίληπτη είναι το φερόλ και τα άλλα αντισηπτικά. Η άτμόσφαιρα όμως της κινηματογραφικής αίθουσής, γεμάτη με τις εύωδιες των λουλουδιών, πώς θά μπορούσε να αλλάξη άστραπιαίως;

Και αυτό όμως το κατόρθωσε η επιστήμη με τις ηλεκτροχημικές μεθόδους. Χάρις σ' αυτές έπέρχεται άστραπιαία άποτύπωση των όσμών, τις όποιες διαδύονται άλλες, που συμπύπνουν με την μεταβολή της προβολής του σίμω.

Ένας τολμηρός άνθρωπος

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

του Κ. Γ. ΠΙΕΡΙΔΗ

ΜΕ το χρωματιστό φαναράκι στο χέρι — το καταραμένο που τον έκαμε να τά βλέπη όλα κόκκινα — ο Χαρίλαος άκολουθούσε σά ζεματισμένος τους δυο μεγάλους του φίλους. Ο Μήτσος κι' ο Γιώργης — το τρίγωνο κι' η φουσαρμόνικα — είχαν ανάψει από το θυμό τους και τον έλουσαν με βρισιές που ποτέ του δεν είχαν άκούσει.

Τους είχε έρεθίσει με τη στάση του. Μόλις άρχιζαν τό: «Ήρθαν τά φώτα κι' οι φωτισμοί...» μπροστά στους ανθρώπους, ο Χαρίλαος σάστισε κι' από το στόμα του έβγαίναν όχι λόγια παρά άχνες. Άνοιγόκλεινε σά μουγγός το στόμα του και τά χείλια του έπαιζαν σά να γυμάζονταν στις άσυναρτησίες.

—Χαρίς λαρύγγι είσαι μωρέ; —Γιά λούσο άνοιγεις το στόμα; Δειλός και συμμαζεμένος ο Χαρίλαος, ποτέ δε θάβγαίνε να τά πη, αν δεν τον σκουτούσε η μάνα του. «Δέν είναι ντροπή», τού είπε. Οι γυιοί της κυρά Λένης, της γειτόνισσας, κοτζάμ άντρες πιά, θά βγούν και φέτος, όπως πέσει και πρόπερι. «Έβγα κι' εσύ να φέρης κανένα λεφτό. Παιδί πράμμα, είσαι. Πώς θά κάνουμε φώτα; Με τά τέσσερα μεροκάματα του πατέρα σου;»

Ο Χαρίλαος ένοιωσε το στήθος του να πλημμυρίση χαρά. Ήθελε από καιρό να δοκιμάση αυτό το γλέντι, μα ντρέπóταν και δισταζε. Τώρα όμως που τον έστελναν, αλλάζει το ζήτημα. Ή χαρά τόν έκανε να ξεθαρρέψη. Πήγε τρεχάτος στους φίλους του και τους πρότεινε να τον πάρουν μαζί τους. «Έχω την άδεια της μητέρας», τους είπε, παίρνοντας μιά βαθειά άναπνοή. «Καλά, τού είπε ο Γιώργης. Έμείς θά παίζωμε τά δργανα κι' εσύ θά τά λές. Έχεις καλούτσικη φωνή... Για ν' άκούσωμε... μπράβο... μπράβο... Θα σοθ δώσωμε καλό μερτικό».

Και ξεκίνησαν. Γρήγορα όμως άπογοητεύτηκαν από τον μικρό τους φίλο. Ούτε φωνή, όπως νόμιζαν, ούτε θάρρος, ούτε λόγια. Μπερδεύóταν, σάστισε, χλώμιαζε όταν βρισκόταν μπροστά σε κόσμο. Στή θέση του, εκείνοι τάλεγαν κι' έπαιζαν τά δργανα μαζί. Ο Χαρίλαος παραπονιόταν πώς τά δργανα σκέπαζαν τη φωνή του, μα κι' όταν ακόμα οι άλλοι χαμήλωναν τον τόνο, πάλι δεν άκούóταν. Κι' οι άλλοι έβραζαν μέσα τους.

Άξαφνα ο Χαρίλαος σταμάτησε στη μέση του δρόμου και δείχνου-

τας ένα ωραίο χτίριο τριγυρισμένο με κήπο.

—Σ' αυτό το πλουσιόσπιτο κάθεται μιά γνωστή μας κυρία Λαμπρίδη που κάποτε δίνει δουλειά στη μητέρα. Άγαπά τά παιδιά και τους δίνει δώρα. Με ξέρει... Πόμε να τής τά ποδιμα.

Οι δυο άλλοι κυταχτήκαν και δε μπόρεσαν να μη χαμογελάσουν. Προχώρησαν, άνοιξαν τη σιδερένια πόρτα και μπήκαν στον περιποιημένο κήπο. Ο πορτιέρης με το κατσουφιασμένο πρόσωπό του βγήκε και τους έφραξε το πέρασμα.

—Πηγαίνετε... Μάς τάπαν άλλοι... Ο Χαρίλαος τού έδωσε γνωριμία, μα ο πορτιέρης, τόσο ήμερος άλλοτε, δεν ήθελε τώρα ν' άκούση τίποτα. Ο Μήτσος κι' ο Γιώργης γέλασαν ειρηνικά στά μούτρα του Χαρίλαου και στράφηκαν να πάρουν τά μπρός πίσω. Μιά γυναικεία φωνή τους σταμάτησε.

—Έλάτε... έλάτε, παιδιά... Έλάτε να μάς τά πητε... Ήταν η κυρία Λαμπρίδη που είδε από το παράθυρο τον Χαρίλαο. Έκείνος γύρισε εύχαριστημένος μαζί με την παρέα του. Όταν όμως άρχισε ν' ανεβαίνει τά μαρμαρένια σκαλοπάτια με τά μπρούντζινα άγάλματα δεξιά κι' άριστερά, η χαρά του λιγόσταψε. Βάρυνη.

Η καμαριέρα τους έμπασε στο χώλ, όπου τους περίμενε χαμογελαστή, η οικοδέσποινα. Θεέ μου, τί φώτα, τί χρώματα, τί ζεστασιά!

Την ίδια στιγμή, από μιά πόρτα του βάθους, μπήκαν σά δυο λευκές όπτασιες, τ' άσπροντυμένα κορίτσια της κι' από μιάν άλλη, ο μικρός έδερφός τους. Ένα κεφάλι — της μαγειρίσσας — πρόβαλε από τη μισανοιγμένη πόρτα κι' η καμαριέρα, αντί να φύγη, στάθηκε μπροστά στη βελουδένια κουρτίνα του παράθυρου, ν' άκούση κι' αυτή.

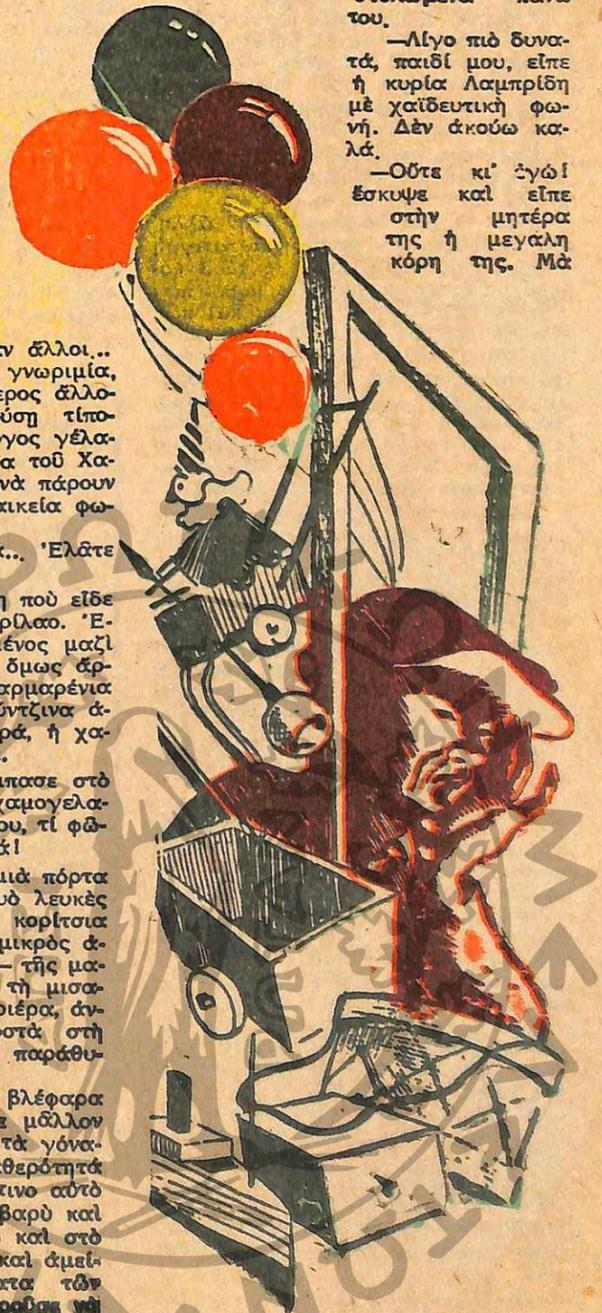
Ο Χαρίλαος που είχε τά βλέφαρα κατεβασμένα, τους μάνταπε μάλλον παρά τού είδε. Ένοιωσε τά γόνατά του να χάνουν τη σταθερότητά τους. Το φανάρι, το χάρτινο αυτό πραγματάκι, τού φαινόταν βαρύ και κουραστικό. Στο πρόσωπο και στο σώμα, άισθανόταν σκληρά και άμειλιχτα, τά μαλακά βλέμματα των γυναικών. «Αι Για να μπορούσε να

πέση σκοτάδι γύρω του! Για να μπορούσε να φύγη!

Το τρίγωνο κι' η φουσαρμόνικα σκόρπισαν τους πρώτους ήχους. Άκούστηκε κι' η φωνή του Χαρίλαου: «Ήρθαν τά φώτα κι' οι φωτισμοί... και χαρές μεγάλες και άγιασμοί... Άνοιγε το στόμα μηχανικά και πρόφερε τά λόγια άψυχα, σαν να μη καταλάβαινε τί θέλουν να πούν. Και τά μάτια των γυναικών τάνοιθε στυλωμένα πάνω του.

—Άιγο πού δυνατά, παιδί μου, είπε η κυρία Λαμπρίδη με χαϊδευτική φωνή. Δεν άκούω καλά.

—Ούτε κι' εγώ! Έσκυψε και είπε στην μητέρα της η μεγάλη κόρη της. Μα

είναι πολύ συμπαθητικός ο μικρός αυτός. Κυττάχτε πώς κοκκίνισε, πώς ιδρώσε...

—Μας ντρέπεται το καϊμένο... —'Από που τό φέρανε κι' είναι τόσο ντροπαλό; ρώτησε η μαγειρίσα την καμαριέρα. Σάν τη ντομάτα κοκκίνισαν τα μαγουλάκια του.

—Και να συλλογιση κανείς ότι γυρίζει στους δρόμους και κάνει παρά τους μόνους αυτούς! είπε η κυρία Λαμπριδίη, δείχνοντας τους δυό άλλους.

Κι' η φωνή του Χαρίλαου όλο και χαμήλωνε, όλο και σωνόταν, σωνόταν...

—Και του χρόνου! Και του χρόνου, παιδιά! είπε η κυρία πλησιάζοντας.

Ο Χαρίλαος, ένοιωσε στη φούχτα του ένα τσαλακωμένο χάρτινο νόμισμα, μα δεν είχε πιά καμιά περιέργεια να το κυτάξει. Σά βρέθηκαν στη σκάλα, τώδωσε του Μήτσου να το ριέη στον κουμπαρα.

—Μωρέ, τί καναρίνι είσαι σού! είπε ο Γιώργης, όταν βρέθηκαν στο δρόμο, για να ξεθυμάνη. Και σκύθοντας στ' άφτι του Μήτσου: «Τί λές; Του δίνουμε δρόμο;» —'Άσε πρώτα να δούμε!

Και τους έσπρωξε σ' ένα μεγάλο μπακάλικο και ταξέρνα μαζί που βρέθηκε στο δρόμο τους.

—'Από τη μιά θάλασσα στην άλλη. Ο Χαρίλαος που γιά μιά στιγμή είχε ξεχαλασθή, βλέποντας τόσο κόσμο, ξαναχαλασθήκε. Θέ μου, πώς τον κυττάζουν στο στόμα και πώς τον φοβερίζουν μερικοί!

—'Αν είναι να μασάτε κι' εσείς τα λόγια σας σαν τους άλλους, δρόμο, είπε ένας μεσόκοπος πελάτης, φορτωμένος ψώνια και κουτσοπίνοτας όρθιος στο μπάγκο με κάποιο του φίλο. Σας το λέγω πριν αρχίσετε... γιά νάμαστε εξηγημένοι.

—Διώχτε ται! είπε κάποιος ηλικιωμένος. Τα σημερινά παιδιά δε νοιάθουν τα τρία κακά της μοίρας τους. Στόν καιρό μου τάλεγαν στοργαλά τα λόγια. Ός και κόρο και τετραφώνια, άκουες. Τοίτα τα παιδιά κυττάνε πώς να σε ξεγελάσουν και να σου πάρουν το τάλληρο.

—Μ' αυτή τη συμφωνία, είπε ο καταστηματαρχής. Νά μάς τα πήτε, χωρίς να τρώτε τα λόγια σας.

Σ' ένα τραπέζακι του βάθους δυό εργάτες κουβεντιάζαν αδιάφοροι και σ' ένα άλλο, δίπλα στην πόρτα, τρείς άλλοι κύριοι, ένοχλημένοι, άγριοκύτταζαν τα παιδιά κι' έκαμαν χειρονομίες που εσήμαιναν: άμέτε στο διάολο!

Ο Χαρίλαος ευχαριστούσε μέσα του τους τελευταίους αυτούς. "Εγιναν άφορμη να νικήση τους δισταγμούς του και να πάρη την μεγάλη απόφαση: Τη στιγμή που το τρίγωνο κι' η φουσαρμόνικα τόν σκούνησαν να προχωρήση στη μέση, έκείνος γλύστρησε από την άλλη πόρτα και τώβαλε στα πόδια.

«Γλύτωσα!» είπε σά βρέθηκε μακριά. Κι' ένοιωσε τόν έαυτό του άνάλαφο σαν τόν φυλακισμένο, όταν βρεθή στον έλευθερον άέρα, μετά το κλείσιμο της πόρτας της φυλακής του, σαν τόν άρρωστο που ξεφυγε από τα χέρια κάποιου βραχνά.

.....

Στ' άληθεια γλύτωσε. Η πρώτη του αυτή άποτυχία από την άτολμία του, έγινε άφορμη να ξυπνήση μέσα του η τόλμη. Ριχτήκε στη δουλειά, είδε, μελέτησε, έγινε κάποιος. Τώρα πιά τολμούσε ν' άντικρύξη κατάματα τις πλούσιες οικοδέσποινες, τους εμπόρους, τους καταστηματαρχες, και να τους άναγκάζη κάποτε να κατεβάσουν τα δικά τους μάτια.

—Πολύ Ικανός άνθρωπος, έλεγε πέρσι τα Φώτα κάποιος εργοστασιάρχης, σέ μιά συναναστροφή. Μοδ δόθηκε εύκαιρία να το πιστοποιήσω. Πολύ Ικανός, μα και πολύ ριφοκίνδυνος.

—Τέτοιος ήταν από μικρός, είπε μιά νόστιμη κυρία που τόν τριγύριζε από καιρό. Τολμηρός άνθρωπος. Τάκουσα να τόν λέη ή μητέρα του, όταν θυμάται τα παιδικά του χρόνια. Μα καλλίτερα να μάς τα διηγήθη ή ίδιος. Πέστε μας λοιπόν, κυρία Χαρίλαε, καμιά άνάμνηση από την παιδική σας ήλικία...

—Μιά και μόνη έχω... "Όταν παιδί άκόμα βρήκα κι' εγώ μαζί με τ' άλλα παιδιά, δεν κατάφερα να πω τα κάλαντα. Η φωνή μου σώθηκε στο λαρύγγι μου, όπως μέσα στ' άνειρο...

—'Αναψε ένα τσιγάρο κι' έρριξε μιά βιαστική ματιά στην κυρία, ενώ από το δρόμο ανέβαιναν οι ήχοι του τρίγωνου κι' οι διαπεραστικές φωνές τών παιδιών που τάλεγαν: «'Ηρθανε τó Φώτα κι' οι φωτισμοί...»

Γ. ΠΙΕΡΙΔΗΣ

Γυνα κεία περιέογεια

Ο γιατρός στην γυναίκα του άσθενούς, την ώρα που φεύγει:

— Δυστυχώς κυρία μου, δεν είναι δυνατόν να γίνη τίποτε. Παρά τις προσπάθειές μου, είναι άδύνατον ή άντρας σας να πάυση να παραμιλή την νύχτα.

—Τότε, γιατρέ μου, δεν μπορείτε τουλάχιστον να τόν κάμψτε να μιλή πío εύδιάκριτα;

Κικαιο οία

"Όλοι οι άνθρωποι, όταν τύχη να καθυστερήσουν από τη δουλειά τους, βόσκουν πάντα μιά πρόχειρη δικαιολογία: Πότε ή αίτια είναι τó ξυπνητήρι που σταμάτησε, άλλοτε κάποιος φίλος που μās συνήνησε στο δρόμο και μās καθυστέρησε με την φλυαρία του, ή πío άμμητη όμως δικαιολογία είναι ή άκόλουθη την όποια προσέβαλε κάποιος καθυστερημένος υπάλληλος στον προϊστάμενό του.

— Γιατί καθυστέρησες; τόν ρώτησε έκείνος.

— Διότι, άοργησα να φύγω από τó σπίτι μου.

— Και γιατί δεν έφυγες νωρίτερα από τó σπίτι σου;

— Γιατί, κύριε προϊστάμενε, ήταν έσυνα, ήταν ήδη άοργα και δεν μπορούσα πιά να φύγω ένωρίτερα.

Ο ίανουισαυός ήταν τόσο λογικός, ώστε ή προϊστάμενος βόηκε πώς ή υπάλληλος ήταν τελείως δικαιολογημένος γιά την άργοπορία του.

Ανέκδοτα

ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Κάποτε μιά κυρία, κατά φαντασίαν άσθενής, έπεσεκέφθηκε τόν διάσημο ιατρό Φαλκονέ. Ο γιατρός την εξήτησε και διαπίστωσε πώς δεν έπασχε καθόλου. Η κυρία όμως, μολοντί τόν θεαίωσε ότι έτρωγε και κοιμόταν θαυμάσια, επέμενε να τής δώση μερικά φάρμακα.

— Τότε, τής είπε ή Φαλκονέ, δεν μπορώ παρά να σας δώσω ένα φάρμακο που θα σας κόψη την όρεξη του φαγητού και θα σας φέρη άύπνια! Κι' έπειτα, έρχεσθε ξανά γιά να σας... γιατρέψω!

ΣΟΦΙΑ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑ

Κάποιος σχολαστικός κριτικός συζητούσε κάποτε με τόν μεγάλο ποιητή Θεόφιλο.

— Έχετε πολύ πνεύμα, τού είπεν ή κριτικός. Είναι κρίμα ότι δεν είσθε σοφός.

— Και σεις είσθε πολύ σοφός, τού άπάντησε ή Θεόφιλος. Είναι όμως πολύ λυπηρόν πώς δεν έχετε καθόλου πνεύμα.

ΓΑΓΔΟΥΡΙΝΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ

Ο στρατάρχης ντέ Μπασουπιέρ έταξίδευσε στην Ισπανία ως πρεσβευτής τού 'Ερρίκου Δ'. Κατά την επιστροφή του στο Παρίσι, διηγόταν σ' ένα κύκλο αλικιών τις δυσκολίες τού ταξιδίου.

— Φαντασθήτε, έλεγε, που γιά να μπώ στην Μαδρίτη δεν ήδρα άιάξι και κατέληξα σ' ένα γαϊδούρι!

Ο βασιλεύς 'Ερρίκος Δ' που ήταν γνωστός γιά τó εύτρέπελο και ύβριστικό πνεύμα του, τόν άκουσε και πλησίασε: —Θαυμάσιο θέαμα! είπε. Ένα γαϊδούρι πάνω σ' ένα γαϊδούρι!

Και ή στρατάρχης γωρίς να συγχινηθή:

— Με συγχωρείτε, Μεγαλειότατε! Μή λησμονείτε πώς σας αντιπροσώπευα...

ΧΡΗΣΙΜΟΣ ΑΜΟΙΒΗ

Ένας άλχημιστής ίσχυριζόμενος ότι ανέκαλυψε τόν τρόπο της κατασκευής γουσού, έπεσεκέφθη τόν Πάπα Λέοντα Ι' και τού εξήτησε μιά άμοιβή.

Ο Πάπας τού ύπασχθή και τόν έχάλωσε να εμφανισθή υποστά του σέ λίγες μέρες.

Όταν ή «έφευρέτης» παρουσιάσθηκε πάλι, ή Λέον Ι' τού έδωσε ένα...άδειο σάκκο!

—Είναι γιά να βάζης τόν χρυσό που κατασκευάζεις, τού είπε.

ΑΓΑΠΗ

Κάποτε έρώτησαν τόν περίφημο δουινικανό Λακουνταίρ τί είναι άγάπη. Κι' έκείνος άπάντησε: «'Αγάπη είναι ή άρχή, ή σκοπός και τó τέλος όλων».

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΦΤΩΧΕΙΑ

—'Η φτώχεια δεν είναι έλάττωμα, είπε μιά μέρα κάποιος στον Ντι-Φρεσνύ.

— Έχετε δίκιο: Είναι κάτι πολύ χειρότερο, άπάντησε ή φιλόσοφος.

Ζει άύθυμη τού δικαστηρίου Ο άρχαιολάτρης

ΤΟΥ Κ. Α. ΨΑΘΑ

ΠΟΛΛΟΙ άνθρωποι κάνουν κάθε είδους συλλογές. Ο άνθρωπος περί ου πρόκειται συνέλεγε παλιά. Κάθε είδους παλιά, 'Ο,τιδήποτε παλιά. Τόν καλούσε σπιτί σου, έρχόταν, εκαθόταν, κι' ύστερα τó μάτι του έφεβε βόλτα όλόκληρο τó δωμάτιο κι' έσταματούσε έξαφνα περιπαθώς επάνω στο παληότερο πράγμα που ύπήρχε εκεί μέσα:

- 'Αχ, τί ώραίο!
—Ποιό;
—Αυτό!...
—Τό κάδρο;
—Ναί, ναί, ναί.
—Σοβαρολογεις;
—Μά είν' έκτακτα.
—Σώπα, βρέ άδερφέ...
—'Αλλά ή άνθρωπος επέμενε:
—Ξέρεις, έχω όλόκληρη συλλογή από παλιά πράγματα. 'Ολόκληρη σειρά άπ' αυτά τά κάδρα. 'Αν δεν φοβόμουν μήπως σας προσβάλω, θα σας παρακαλούσα να μου τó πουλήσετε.

—Τί λές, βρέ άδερφέ;
—Με συγχωρείς.
—Μά αυτό δεν έχει καμιά αξία.
—Περί αυτού πρόκειται... 'Εγώ δεν συλλέγω πράγματα άξιας. Τα πράγματα που άποτελούν την συλλογή μου έχουν την αξίαν ότι δεν έχουν καμιά αξίαν!

- Τί λές, μωρέ;
—Σου όρκίζομαι.
—Πάρτο βρέ άδερφέ. Σου τó χαρίζω.
'Εκανε μυριάς όποκλίσεις, Μυριάς ευχαριστίας. 'Εξεδήλωνε τόν ένθουσιασμό του με μυρίους τρόπους και όταν έφυγε έπήρεν υπό μάλης τó κάδρο. Αυτό συνέβαινε ταχτικά. Με όποιοδήποτε παληό. 'Ερχόταν να σας χαιρετήση στην γιορτή σας. Και άντι να κυτά έσας, την γυναίκα σας, την άδελφή σας, τó παιδί σας, τó μάτι του έπεφτε έμβρόντητον επάνω σέ έναν παληό καναπέ.

—'Αχ, τί ώραίο πράγμα!
—Ποιό;
—Αυτός ή καναπές.
—Τής γιαγιάς μου είναι, άγαπητέ. Ένα παληόπράγμα. 'Από καιρό σκεπτόμαστε να τόν πετάξουμε.
—Πρός Θεοί!
—Σοβαρώς σας άρέσει;
—Μά τί λέτε! Τί λέτε! Έχω ξέρετε μιά συλλογή από παλιά πράγματα, κτλ... 'Αν δε φοβόμουν μή σας προσβάλω, κτλ.

Την ίδια μέρα ή καναπές μεταφέρτε στο σπιτί του. Τόν ήξεραν πιά όλοι. 'Ησαν έν γνώσει τού πάθους του. Και κανείς δεν τόν παρεξηγούσε. 'Όλοι τού έδιναν προθύμως. Μιά παλιά καρέκλα ή ένας, Ένα παληό τραπέζι ή άλλος. Ένα

παμπάλαιο γραφείο ή τρίτος. Ένα άρχαιολογικό μπουφέ ή τέταρτος. Ένα παληό ντουλάπι ή πέμπτος. 'Ηξεραν την mania του και προσεφέροντο ευχαριστως να την Ικανοποιήσουν. Και από μιάς πλευράς ήσαν κι' ευχαριστημένοι, διότι άδειάζε τα σπιτία τους από όλες τις άρχαιολογίες και τις παληατούρες.

- 'Όπου, κ. πρόεδρε, πηγαίνω μιά Κυριακή στο δημοπρατήριο έντελώς τυχαίως, και τί να δώ;
—Τί;
—Τόν μπουφέ μου!
—Ποιάς τόν είχε;
—Αυτό! Είχε έλθει Σάββατο ά-

— Μου τά γαρίζαν, κ. Πρόεδρε...

πόγευμα στο σπιτί μου, Δεν εξεκόλλησε, όση ώρα έκασε, τά μάτια από πάνω του. Βρέ, τί μπουφές είν' τούτος, βρέ τί μπουφές είν' τούτος! 'Εγώ τού εξήγησα ότι ή μπουφές δεν αξίζε και μεγάλα πράγματα και ότι ακριβώς τις μέρες αυτές έπρόκειτο να τόν αντικαταστήσω. «Νά σου τόν πληρώσω όσα θέλεις», μου λέει. «Σώπα, βρέ άδερφέ», τού λέω. Δυστυχώς έκαστοτάρικα, ζητήμα είναι άν θα κάνη. Πάρτον μιά φορά και σου άρέσει τόσο!» Γεμάτος χαρά και άγαλλιαση, στέλνει και τόν παίρνει τόν ίδιο απόγευμα. Και τó πρωί τόν βρίσκει κι' αυτόν και τόν μπουφέ στο δημοπρατήριο.

- Μπά;
—Πρωί-πρωί.
—Τά πουλούσε;
—'Αλλά; Και δεν είχε μονάχα τόν μπουφέ μου, άλλα και άλλα παληά πράγματα τά όποια εμάς μας δήθεν

λόγω τού πάθους του γιά τά παλιά πράγματα. 'Όπου, λοιπόν, ρωτάω κάποιον έκεί που έχει μαγαζάκι μέσ' στο δημοπρατήριο: «Τόν ξέρετε αυτόν;» Μοδ λέει πώς κάθε Κυριακή πρωί έδω είναι, όλο κάτι παληατούρες έρχεται και πουλάει, πενήντα, έκαστό, διακόσες, καμμιά φορά και που, κανένα τρακοσάρι. 'Ημουν μ' ένα φίλο μου κι' ατύουνοδ είχε πάρε.

- Καλείται και ή φίλος;
—Τόν άτιμο!
—Σιγά! Τί βρίζεις;
—Μοδ πήρε τó κάδρο!
—Σου τδκλεψε;
—'Όχι! Μοδ τó ζήτησε. Μα μόνο που δεν έκλαιγε καθώς τώβαλε, κ. πρόεδρε. Μοδ λέει: «Μή με παρεξηγήη, γιατί εγώ παθαίνω μ' αυτά τά πράγματα». «Κι' άφοδ παθαίνεις, τού λέω, πάρτο! Δεν θέλω και λεφτά». Τό παίρνει. Και τó βλέπω στο δημοπρατήριο!

—Δεν τού μίλησες;
—Πώς!
—Τί σουπε;
—Τάχασε μόλις μάς είδε. Έγινε κίτρινος και άρχισε να άραδιάζει άρλομπες, πώς τάχα βρέθηκε σέ μεγάλη άνάγκη...

Καλείται ή ίδιος;
—Τί είν' αυτά που σου κατηγοροούν; Έξεσηκωνες τά πράγματα τών ανθρώπων και τά πουλάγες;
—Μου τά χάριζαν, κ. πρόεδρε!
—Τά έπαίρνες με δόλον.

—'Όχι! 'Απλώς ήξεραν πώς μου άρεσαν και μου τάδιναν.
'Η υπεράσπισις έδρυχήθη:
—Πώς; Μάς κατηγοροούν διά κλοπήν; Ποίαν κλοπήν, κύριοι δικασταί; Είχομεν ένας πάθος, τó κατεπνίξαμεν. Είχαμεν συγκεντρώσει εις τó σπιτί μας όλα τά νεύγια των πραγμάτων των φίλων και γνωστών. Τί ήθέλατε να τά κάμωμεν;

Τό δικαστήριον δεν εύρηκε να σταθή κατηγορία. 'Απήλαξε λοιπόν. Και ή κατηγορούμενος, άναθαρήσας, εκόλλησε τά μάτια του επάνω στην προεδρικήν έδραν... άρκετά καλήν γιά να περιληφθή στην συλλογή των παληατούρων!...

Ο 'ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Πού γύρισε από τόν 'αήλο κόσμο

Από τὰ προηγούμενα

Κυνηγημένος από τη θύελλα του Εύρωπαικού πολέμου του 1914 ο Γιάγκος Φρέδης γυρίζει από τη Γαλλία, όπου έμεινε ως τότε, στην πατρίδα του τη Χαλκίδα. Αντίκρου στο πατρικό του σπίτι, έγκαθόλου να μένη ή πανέμορφη Λούλα, το λουλούδι του Εύριπου, όπως την λένε στην Χαλκίδα, για την όμορφη της. Ο Γιάγκος και η Λούλα έπερασαν μαζί τὰ παιδικά των χρόνια. Η Λούλα όμως είναι άπαρηγόρητη τώρα, γιατί ο πατέρας της ένας εύκαταστατος εργοστασιάρχης της Χαλκίδος, θέλει να την παντρέψη μ' ένα νεαρών τραπεζιτικόν υπάλληλο, τόν 'Αγγελο Σ... τόν όποιον εκείνη τόν άποκρούει, έπειδή είναι θεβαία, ότι ο 'Αγγελος θέλει να την παντρευτή για την προίκα της. Ο πατέρας της Λούλας, που νομίζει την κόρη του υπεύθυνη, για τη διάλυση του συνοικεσίου, την φέρνει στην 'Αθήνα και την κλείνει έσωτερική σ' ένα οικοτροφείο, για να πάρει το δίπλωμά της από τόν 'Αρσάκειο. Ο άληθινός όμως ένοχος της διαλύσεως του συνοικεσίου είναι ή φίλη της Λούλας, ή Μιμή, που κατάφερε, μ' ένα διαβολικό τέχνασμα και συκοφαντώντας τη Λούλα στον 'Αγγελο, να κάνει τόν νεαρών τραπεζιτικόν υπάλληλον να την άγαπήση τρελλά. Έν τώ μεταξύ έρχονται στην 'Αθήνα ο Γιάγκος με την μητέρα του. Συναντώνται με τη Λούλα και ένας άγνωσ έσωτας, που τόν συνδέουν οι δμορφες αναμνήσεις της παιδικής ηλικίας, άνιίζει να γεννιέται στις καρδιές των. Ο Γιάγκος όμως πέφτει θύμα αυτόκινητιστικού δυστυχήματος και μεταφέρεται στο νοσοκομείο.

8ον

ΔΙΕΚΟΨΕ για λίγες στιγμές τη διήγησή του ο Γιάγκος, σάν να ξαναπερνούσαν μπροστά από τὰ μάτια του οι τραγικές εκείνες ώρες κι' έπειτα έξηκολούθησε :

—Ο ασύρματος του βαποριοιού είχε πάρει την είδηση ότι το υποβρύχιο έρχόταν κατά πάνω μας, για να στείλη στο καράβι μας τις φονικές τορπίλλες του. Είναι αδύνατο να σάς περιγράψω τó τί έγινόταν εκείνη τη στιγμή. Τά γυναικόπαιδα έκλαιγαν, ξεφώνιζαν. Ο καπετάνιος και οι βοηθοί του έτριγύριζαν, για να ρίξουν στη θάλασσα τó γρηγορότερο τις βόμβες. Καί τó τραγικό εκείνο ανθρώπινο κοπάδι που έβλεπε τόν Χάρο με τὰ μάτια του, μέσα στο σκοτάδι της νύχτας, συνωσιζόταν στη σκάλα του βαποριοιού, περιμένοντας από στιγμή σε στιγμή να άνατιναχτή τó βαπόρι από τις τορπίλλες που θά έστελνε τó υποβρύ-

χιο. Σε λίγο τó μοιραίο έγινε. Ένας φοβερός κρότος άκούσθηκε, τó βαπόρι έτραντάχτηκε, σάν να είχε κτυπήσει μέσα στο σκοτάδι σε μια άπόκρημη ακτή κι' άρχισε να βουλιάζει άμέσως.

—Και σεις, που βρισκόσαστε εκείνη τη στιγμή; ρώτησε τó Γιάγκο ή Λούλα, που παρακολουθούσε με την άγωνία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της τη διήγησή του.

—Στό βαπόρι. Δέν είχα προλάβει να κατεβώ στη βάρκα. Μά με τó φοβερό τράνταγμα, βρέθηκα στη θάλασσα, ανάμεσα στα κύματα της δίνης που έσχημάτιζε τó βαπόρι, βουλιάζοντας. Κοντά μου ένοιωθα να πασχίζουν να κρατηθούνε στην έπιφάνεια της θάλασσας κι' άλλοι τραγικοί ναυαγοί. Φωνές άπελπισμένες, άγριες κραυγές και ξεφωνητά φρίκης, που έμοιαζαν με άλλαγμαούς τρελλών άκούονταν μέσα στη νύχτα από παντού. Άλλοι μέσα στην άπελπισία τους καταριόνταν τούς άνάληπτους ένόχους που έστελναν άλύπητα στον ύγρο τάφο, τ' άθωα γυναικόπαιδα.

Η Λούλα κοντανάσαινε και περίμενε με φανερή άνησυχία ν' άκούση τη συνέχεια, σκυμμένη πάνω από τη ντορμέζα, σάν να συνέβαιναν τώρα όλ' αυτά, σάν ο Γιάγκος να διέτρεχε τώρα τόν φοβερόν αυτόν κίνδυνο.

—Έπί τέλους, έπρόσθεσεν εκείνος, κατάφερα και πιάσθηκα από ένα άντικειμενο—ούτε μπόρεσα να καταλάβω τί ήταν μέσα στο σκοτάδι της νύχτας! — άρπάχθηκα άπ' αυτό, κάνοντας κουράγιο. Γύρω μου οι κραυγές και τὰ ξεφωνητά άκούονταν δυνατώτερα. Θά έπεριμέναμε εκεί, καταμεσής στο πέλαγος, τὰ χαράματα. Η σκέψη αυτή μας έτρόμαζε. Οι βάρκες, καταφορτωμένες από τούς ναυαγούς, σκαμπανεβάζανε. Θά μέναμε ως δύο ώρες στη φρικτή εκείνη θέση, χαροπαλεύοντας, όταν είδαμε ξαφνικά τó φώς ενός προβολέως να πέφτη πάνω μας, σαράνοντας τη θάλασσα. Ένα συμμαχικό καράβι είχε έλθει για να μάς περιμαζέψη!...

Στεναγμός άνακουφσεως έβγήκε από τó στήθος της Λούλας. Και σάν να ντραπήκε γι' αυτό ή άγνη κοπέλλα, τὰ μάγουλά της έκοκκίνισαν και χαμήλωσε τὰ μάτια της.

—Όταν ανέβηκαμε στο καράβι, που έτρεξεν εις βοήθειά μας, έπρόσθεσεν ο Γιάγκος, έμάθαμε ότι ο άσυρματιστής τού τορπιλλισμένου βαποριοιού με τὰ όποιο έταξειδεύαμε, έπρόλαθε κι' έστειλε τὰ σινιάλα τού κινδύνου. Κακόμοιρο παιδί!... Έμεινεν ως την τελευταία στιγμή

Μια αληθινή ιστορία

πού μοιάζει σάν

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ύπό

ΑΔ. ΠΑΠΑΔΗΜΑ

στο βαπόρι κι' έστελνε τó σήμα, ως που τó βαπόρι τόν παρέσυρε στον ύγρο τάφο του. Μύρο άς είναι τó κύμα που τόν έτύλιξε!

— 88 —

Τά μάτια της Λούλας ήταν δακρυσμένα. Ο Γιάγκος τότε της έζήτησε με πολλή λεπτότητα συγγνώμη.

—Ω, άν τó ήξερα πώς θά σάς στενοχωρούσα, της είπε, δέν θά σάς τά έλεγα. Συγκινηθήκατε έξ αίτίας μου... Εύτυχώς που εκείνα έπεράσαν. Μά τώρα έχομε άλλα, χειρότερα...

—Θά περάσουν κι' αυτά. Σε λίγες ημέρες θά βγήτε από τó νοσοκομείο έντελώς καλά, τού είπε με ειλικρινές ένδιαφέρον ή Λούλα.

Ήταν τόσο παρήγορα τὰ λόγια της, ένανούριζαν τόσο τόν πόνο του, ώστε ο Γιάγκος σε μια στιγμή άρπαξε, χωρίς ούτε ο ίδιος να τó νοιώσει, τó χέρι της, τó κρινόπλαστο εκείνο άβρό χέρι και τó έφερε με κάποια εούλθεια στα χείλη του. Η Λούλα αισθάνθηκε τη ζεστή άνάσα του στο χέρι της. Μια γλυκειά νάρκη, κάτι σάν λάγγεμα, άπλώθηκε διά μιάς σ' όλο τó κορμί τού άρρωστου νέου, μόλις ένοιωσε τó πουπουλένιο, τó απαλό χέρι της άγνης κοπέλλας, μέσα στο δικό του και σάν τὰ χείλη του άγγιζαν τη λεπτή, λεία έπιδερμίδα. Έπειτα τó άφησε μετανιωμένος και μουρμούρισε : —Με συγχωρήτε, δεσποινίς Λούλα. Με συχωρήτε.

Και για να άλλάξη άμέσως θέμα, έπειδή είδε τó πρόσωπο της Λούλας να βάφεται κατακόκκινο από τη συγκίνηση, έπρόσθεσε : —Θά σάς διαβάσω τώρα, για να διώξω τις έντυπώσεις σας από τó τραγικό ταξίδι μου που θάς διηγή-

θηκα, λίγες σελίδες από ένα μυθιστόρημα. Είναι ένα γαλλικό. Μήπως έτυχε να τó διαβάσετε;

Η Λούλα τó κύτταξε: «Θλιμμένη άγάπη» ήταν ο τίτλος του. Και κάτω άπ' αυτό ήταν γραμμένο τó όνομα τού Γιάγκου, από τόν ίδιον. Τότε ή Λούλα θυμήθηκε, για πρώτη φορά, ότι σάν ήταν μικρή κι' έπαιζε μαζί με τó Γιάγκο, τότε στην άκρογιαλιά της Χαλκίδος και τότε στο περιβόλι τού σπιτιού των, της άρεσε να γράφει τó όνομα τού παιδικού φίλου της, να τó θωρή γίγες στιγμές γραμμένο κι' έπειτα φοβισμένη ξαφνικά να σιζήνη γρήγορα γρήγορα τó χαρτάκι που τó είχε γράψει. Μια ήμέρα μάλιστα έγραψε τó όνομά του στην άμμο και περίμεναν εκεί, ως την στιγμή όπου τó κύμα ήλθε και σκέπασε την άμμο, σβώνοντας τó όνομα τού παιδικού φίλου της.

— 89 —

Τις θυμήθηκε όλες αυτές τις λεπτομέρειες ή Λούλα γρήγορα-γρήγορα σάν να έβλεπε μια κινηματογραφική ταινία. Τις θυμήθηκε, κυτίζοντας τó ρομάντζο, που της έδειχνε ο Γιάγκος.

—Άν και δέν μου άρέση να διαβάσω λυπητερές ιστορίες, της έπεν εκείνος, μολαταύτα έκαμα μια έξαίρεση γι' αυτό. Άκούστε λοιπόν. Έτσι θά ξεχάσετε την πλήξη που θά δοκιμάζατε, γιατί είσθε ύποχρεωμένη να κάνετε συντροφιά σ' έναν άρρωστο!

Η Λούλα κάτι θέλησε να πη για να διαμαρτυρηθή, άλλ' ο Γιάγκος που έφυλλομετρούσεν έν τώ μεταξύ τó ρομάντζο, άρχισε να διαβάζει μερικές από τις περιπαθείς σελίδες του :

«Ω, άν μπορούσε να ξεχειλίση ή λαχτάρα μου για σένα! Θά σ' έκανε να συλλογισης, προτού άφήση την καρδιά που σ' έλάτρευε τόσο! Η θύμησή σου, σάν τη δροσάτη άκτίνα τού φεγγαριοιού φώτιζεν ως τώρα τὰ σκοτάδια της ψυχής μου. Ως τη στιγμή, όπου τó κεφάλι μου θά γύρη, όπως γέρνουν τὰ στάχια που θερίζει τó δρεπάνι, δέν θά πάψω έως τότε να σιγομουρμουρίζω τó γλυκό σου όνομα. Μά ή μοίρα μου, σάν μια φθονερή μητριά με ζήλεψε και δέν με άφησε να ζήσκοντά σου, Τί τη θέλω τη ζωή, χωρίς τη συντροφιά σου, πολυαγαπημένη μου; Μια δύση άπέραντη άπλώνεται τώρα μέσα μου και λυπητερός ήχος, σάν ένα άτέλειωτο, άπαρηγόρητο κλάμμα, γροικώ στην ψυχή μου. Πύρινα νοιώθω στο κορμί σου τὰ σημάδια ενός αγιάτρευτου πόθου. Άλλοίμονο! Δέν θά σε εξαπατώ πιά, πολυαγαπημένη μου. Δέν θά ξανααντικρύσω τὰ χείλη σου που δταν τάβλεπα ν' άνοιγόνται, ένόμιζα πώς έβλεπα ρόδο να μιλή. Ησούν ή άνοιξη για μένα. Ησούν ή άγάπη, ή ήρεμη, ή ήρεμη σάν τó νερό που κυλά στο βελούδο της χλόης. Δέξου τη στερνή μου πνοή, πολυαγαπημένη μου, δέξου την, γιατί βγαίνει μέσα από την ψυχή μου, καφτερή σάν τις βαθειές άνάσες της άμμου, στη φλογισμένη έρημο».

Όταν ο Γιάγκος διέκοψε, για μια στιγμή τó διαβάσμα τού πονεμένου

ρωμάντζου και γύρισε και κύτταξε τη Λούλα, είδε μ' έκπληξη πώς από τούς ναρκίσοους τών ματιών της έκυλούσαν σάν μαργαριτάρια δυο χονδρά δάκρυα και πότιζαν τὰ ρόδα τού προσώπου της. Άφησε τότε ο νέος τó βιβλίο να τού φύγη από τὰ χέρια και να κυλισθή χάμα, μπροστά στη ντορμέζα...

—Σάς έκανα κακό, έμουρμούρισε ο Γιάγκος. Ω, να με συχωρήτε. Άν τó ήξερα... Μά είμαι λοιπόν τόσο άδέξιος!...

Κι' έκαμα ν' άπλώση τó χέρι του, για να σφίξη πάλι μέσα σ' αυτό τó πουπουλένιο χέρι της Λούλας. Μά την ίδια στιγμή άκούσθηκαν έξω από τόν θάλαμο όμιλίες και βήματα. Η Λούλα έξεχώρισε τη φωνή της κ. Φρέδη. Και σηκώθηκε άμέ-

—Καθήστε, σάς παρακαλώ, της είπε ο νέος.

Και με χαμηλότερη, σχεδόν φοβισμένη φωνή, έπρόσθεσε :

—Μου κάνει τόσο καλό ή παρουσία σας!

Η πόρτα άνοιξε όμως και μαζί με τη μητέρα τού Γιάγκου, που έγύριζε από τόν όφθαλμίατρο, μπήκε κι' ο γιατρός με δύο νοσοκόμες, που έκυλούσαν τó χειρουργικό τραπέζακι, για να κάνουν την άλλαγή τού τραύματος τού Γιάγκου.

— 90 —

..... Έκείνη την ήμέρα ή Λούλα έφυγε από τόν θάλαμο τού άρρώστου με τὰ πιά παράξενα συναισθήματα. Κι' ένφ διέσχισε τó δενδροφυτευμένο περιβόλι τού νοσοκομείου, όπου ή μυρωδιά τού αιθέρα άνακατευόταν με τó άρωμα τών λουλουδιών, νόμιζε πώς έξακολουθούσε ν' άντικρύζει μπροστά της τά πονεμένα μάτια τού Γιάγκου — και τ' άντίκρυζε παρακαλετικά, βουρκωμένα — και σάν να άχολογούσε γλυκά στ' αυτιά της ή φωνή του, λεπτή, ευγενική, πονεμένη που της έλεγε : «Χωρίς έσένα, ή ζωή μου είναι σάν μια ήμέρα δίχως ήλιο, σάν μια νύχτα χωρίς φεγγάρι, σάν ένα ρόδο δίχω νερό, σάν χλόη χωρίς δροσιά!...»

Και ή εύαίσθητη κοπέλλα δέν θυμόταν, άν τὰ λόγια αυτά της τὰ έδιάβασε ο Γιάγκος από τó πονεμένο εκείνο ρωμάντζο που έκαμαν άβέλητα τὰ μάτια της να βουρκώσουν, ή τὰ είχε διαβάσει ή ίδια άλ- λοβ. Γλυκοσκιστούσε ως τόσο ή καρδιά της, όπως γλυκοσκιστάνε οι άγνες καρδιές που πρωτονοιώθουν δειλά τόν έρωτικόν καύμό...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

ΟΙ ΓΝΩΡΙΜΙΕΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΡΕΓΓΙΝΑΣ

Η Μιμή, μ' όλη την έπιθυμία που είχε να ιδή τη φίλη της τη Λούλα, άνέβαλεν ως τόσο την έπίσκεψή της στο οικοτροφείο για δύο λόγους: Πρώτα-πρώτα, γιατί ήθελε ν' άποφύγη την ένδεχομένη συνάντηση της Λούλας με τόν 'Αγγελο κι' έπειτα γιατί, όπως είπαμε, είχε την άξίωση να ιδή ή παλιά φίλη της τó σπίτι της συγυρισμένο στην έντέλεια. Και ή άλήθεια ήταν ότι

παρ' όλα τὰ τρελλά έξοδα της Μιμής — άγόραζε έξαφνα κάτι μπιμπέλο που άν και της έστοίχιζαν πανάκριβα, δέν έπρόσθεταν τίποτε στο λούσο τού σπιτιού της — έλειπαν άκόμη πολλά πράγματα άπ' αυτό. Άπέφευγε μάλιστα ή Μιμή να στείλη στη Λούλα και γράμμα, στο όποιο θά της έγραφε τη διεύθυνσή της. Στο μεταξύ όμως ένα άπόγευμα, ένφ έδινεν οδηγίες στην μικρή υπηρέτριά της (γιατί θά έβγαίνει έξω και θά πηγαινε μετά τόν περιπάτο που έκανε τότε έως τó Μουσείο και τότε έως τὰ Πατήσια, να πάρη τόν 'Αγγελο από την Τράπεζα) είδε, για πρώτη φορά από τότε που έγκατεστάθηκαν στο σπίτι εκείνο, την ήλικιωμένη κυρία που έκαθόταν κάτω στο ισόγειο και που έβγαίνει πολύ σπάνια έξω, είχε μάλιστα σχεδόν πάντα τὰ παράθυρα της κατάκλειστα. Η Μιμή έμαθε τó όνομά της από τó παιδί τού μπακάλη που την έφώναζε ένα πρωί για να πάρη τὰ ψώνια. Την έλεγαν κυρία Ρεγγίνα. Και ήταν μια ψηλή, άδύνατη κυρία, με ψαρρά μαλλιά και με κάπως άρχαίο κτένισμα, που θύμιζε τις κομμώσεις τών γυναικών της Αύλης τού Λουδοβίκου της Γαλλίας και με ψηλό πάντα βελουδένιο γιαγά που έσκεπάζεν όλον τόν λαϊμό της.

Έκείνο τó άπόγευμα λοιπόν που ή

Η Λούλα έφυγε από τόν θάλαμο τού άρρώστου με τὰ πιά παράξενα συναισθήματα.

Μιμή είδεν εντελώς τυχαία την κ. Ρεγγίνα, έδοκίμασεν άρκετή έκπληξη, γιατί σχεδόν άμέσως είδε να βγαίνει από την πόρτα της ένας μεσόκοπος κύριος, με γκριζό σκούρο κοστούμι, με ήμιψηλο (τό σκληρό καπέλλο συνηθίζοταν τότε, το θεωρούσαν μάλιστα άριστοκρατικό) και με βαμμένο γενάκι. Ο μεσόκοπος αυτός κύριος δεν ήταν εντελώς άγνωστος στη Μιμή. Τόν είχε δη στην Τράπεζα πολλές φορές στο διπλανό γραφείο του άνδρός της. Και από τὸ ὕφος με τὸ ὁποῖο μιλοῦσε ἐκεῖ, ἡ Μιμή κατάλαβεν ὅτι θὰ ἦταν προϊστάμενος. Δὲν ἔτυχεν ὅμως νὰ ρωτήσῃ τὸν Ἄγγελο ποῖος ἦταν.

Τώρα πού τὸν ξανάβλεπε νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς κ. Ρεγγίνας, στὴν ἀρχὴ ἐνόμισε πὼς ἦταν κανένας συγγενῆς τῆς. Στὸ μεταξὺ, γιὰ νὰ μὴ τὴν βλέπουν, παραμέρισε καὶ στάθηκε ἀπὸ περιέργεια πίσω ἀπὸ τὸν μπερντέ τῆς μικρῆς τζαμαρίας.

«Ἄν εἶναι συγγενῆς τῆς κυρίας Ρεγγίνας, συλλογίσθηκε ἡ Μιμή χαρούμενη, τότε πρέπει τὸ γρηγορώτερο νὰ γνωρισθῶ μαζί τῆς, γιὰ νὰ ἔχῃ ὅ Ἄγγελος ὑποστήριξη στὴν Τράπεζα».

Ἄλλ' ὁ τρόπος ὅμως με τὸν ὁποῖο μιλοῦσε ὁ μεσόκοπος κύριος στὴν κ. Ρεγγίνα, ἔκανε τὴ Μιμή, ἔξυπνη ὅπως ἦταν, νὰ καταλάβῃ ὅτι κάθε ἄλλο παρὰ συγγενῆς τῆς ἦταν... Καὶ ἐπερίμενε νὰ φύγῃ πρῶτα ὁ παράξενος ἐπισκέπτης τῆς κ. Ρεγγίνας κ' ἔπειτα νὰ κατεβῇ κ' ἐκείνη. Στὸ μεταξὺ ἀπομάκρυνε τὴν ὑπηρετιοῦλα, μὴ τυχὸν παρεγγήσῃ τὴν περιέργειά τῆς.

Καὶ περίμενε στὴ θέσῃ ἐκείνη, πίσω ἀπὸ τὸ μπερντέ τῆς τζαμαρίας πού ἔβλεπε στὸ περιθώακι καὶ ἀπὸ τὴ γωνία τῆς ἔβλεπε κανεὶς τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου τοῦ σπιτιοῦ τῆς κ. Ρεγγίνας.

— 55 —

Μόλις ὁ μεσόκοπος κύριος με τὸ σκληρὸ καπέλλο ἔφυγε, ἡ κ. Ρεγγίνα μῆλα μέσα κ' ἔκλεισε τὴν πόρτα. Ἡ Μιμή, σκεπτικὴ πάντοτε, ἐτοιμάσθηκε νὰ κατεβῇ. Ἄλλὰ σχεδὸν ἀμέσως, ἄκουσε ἕνα χαχανιστὸ, σχεδὸν ἀδιάντροπο γέλιο ἀπὸ κάτω, κοντὰ στὴν πόρτα τῆς κ. Ρεγγίνας. Ἡ Μιμή ἀπόρησε καὶ πονηρεύθηκε ἀμέσως. Ἦξερε, ἄλλωστε, ὅτι ἡ κ. Ρεγγίνα ἔμενε μόνη τῆς στὸ ἰσόγειο. Πού καὶ πού ἐπήγαινε μιά ξενοδουλεύτρα γιὰ νὰ καθαρίσῃ τὸ σπίτι καὶ γιὰ τὴν πλύση.

Ἡ σύμπτωση λοιπὸν ν' ἀκουσθῇ τὸ νεανικὸ καὶ ἀδιάντροπο ἐκεῖνο γέλιο, λίγη ὥρα ἀργότερα μόλις ἔφυγε ὁ μεσόκοπος κύριος, με τὸ βαμμένο γενάκι, τῆς ἔκαμε ἐντύπωση. Χίλιες-δύο σκέψεις ἐπέρασαν γρήγορα-γρήγορα ἀπὸ τὸ μυαλὸ τῆς. Καὶ νὰ, δὲν περνάει πολλὴ ὥρα, ἡ πόρτα τῆς κ. Ρεγγίνας ἀνοίγει γιὰ δευτέρη φορὰ καὶ βγαίνει, χωρὶς νὰ τὴν συνοδεύῃ τώρα ἡ κ. Ρεγγίνα, ὅπως πρὶν εἶχε συνοδεύσῃ τὸν μεσόκοπον καλοντυμένον κύριον, μιά νεαρὴ γυναίκα, ντυμένη με κτυπητὴ μὴβ τουαλέττα, με μεγάλο, λεξάφορεμένο καπέλλο, με ἕνα βαρύτιμο φτερό, ὅπως συνηθίζοταν τὴν ἐποχὴ

ἐκείνη καὶ με πολὺ μακιγιαρισμὰ. Ἡ νερὴ γυναίκα, φεύγοντας, ἐγύρισε κ' ἔστειλε με τὸ χέρι τῆς ἕνα γρήγορο φιλὶ στὴν κ. Ρεγγίνα, πού ἐκαθόταν πίσω ἀπὸ τὸ μισανοιγμένο τζαμάκι τῆς πόρτας.

ἔπειτα, ρίχνοντας βιαστικὲς καὶ κάπως ἀνήσυχες ματιές γύρω τῆς—δὲν ἐφανατόζοταν ὅτι ἡ Μιμή τὴν παρακολουθοῦσε πίσω ἀπὸ τὴν κουρτίνα τῆς τζαμαρίας, οὔτε καὶ μποροῦσε νὰ φαντασθῇ κανεὶς, ἔτσι ὅπως ἦταν κτισμένο τὸ σπίτι— ἐγγὺς στὸ δρόμο.

Ὅταν ἡ Μιμή, κυριευμένη ἀπὸ μεγάλη περιέργεια, βρέθηκε στὴν ὁδὸν Τσιτίσα, ἀπ' ὅπου συνηθίζε νὰ κατεβαίνει στὸν κῆπο τοῦ Μουσείου, σχεδὸν ἔρημο καὶ ἀπεριποίητο τὰ χρόνια ἐκεῖνα, εἶδε τὴ γυναίκα με τὴ μὴβ κτυπητὴ τουαλέττα καὶ με τὸ μεγάλο καπέλλο, νὰ σταματᾷ ἕνα μόνιμπο καὶ ν' ἀνεβαίνει γρήγορα-γρήγορα σ' αὐτὸ. Γιὰ νὰ μὴ τὴν κἀνῃ νὰ ὑποπτεῖθῃ τίποτε, ἡ Μιμή, πού ἐφανατόζοταν ὅτι μποροῦσε νὰ τὴν εἶχε δη πού ἐβγήκε κ' ἐκείνη ἀπὸ τὴν ἴδια πόρτα, προσποιήθηκε πὼς ἐκύτταζεν ἄλλοῦ. Με τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ τῆς ὅμως παρακολουθοῦσε ὅλες τίς κινήσεις τῆς, ἕως τὴ στιγμή ὅπου τὸ ἀμάξι ἔστριψε στὴν ὁδὸ Νοταρᾶ.

Ἡ Μιμή ἐξηκολούθησε τὸν περίπατο, χωρὶς οὔτε στιγμή ἢ σκέψη τῆς νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰ παράξένα πού εἶχε δη τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο, εντελῶς τυχαία, στὸ σπίτι τῆς κ. Ρεγγίνας. Καὶ με κάποιον σαρκασμὸ τώρα συλλογίσθηκε πὼς τὸ πρῶτὴ τῆς ἴδιας ἐκείνης ἡμέρας ἔλεγε στὸν ἄνδρα τῆς, μιλώντας γιὰ τὴν κ. Ρεγγίνα:

«Ὅτε ἀκούγεται πὼς κάθεται στὸ ἰσόγειο».

Καὶ ὁ Ἄγγελος τῆς ἀποκρίθηκε: «Ὅχι μόνο δὲν ἀκούγεται, ἀλλ' οὔτε φαίνεται. Ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν τὴν ἔχω ἰδῆ ποτέ!»

Τώρα ὅμως ἡ Μιμή συλλογιζόταν, ἐτι ἕως τὴ στιγμή ὅπου θὰ ἐξακριβῶνε τί πραγματικὰ συνέβαινε στὸ σπίτι τῆς κ. Ρεγγίνας— γιὰτὶ ὅλα ὅσα εἶδε τῆς ἐφάνηκαν ὑποπτα—δὲν ἔπρεπε νὰ πῆ τίποτε στὸν ἄνδρα τῆς. Τὸ μόνο πού θὰ ἐφρόντιζε νὰ ἐξακριβώσῃ, χωρὶς βέβαια νὰ καταλάβῃ ὅ Ἄγγελος, ἦταν τί θέσῃ εἶχε στὴν Τράπεζα ὁ ἐπισκέπτης τῆς κ. Ρεγγίνας με τὸ γκριζὸ κοστούμι καὶ με τὸ γενάκι. Καὶ ἀποφασισμένη νὰ τὸ μάθῃ τὸ γρηγορώτερο, ἡ Μιμή συντόμεψε τὸν περίπατο ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα καὶ πῆγε νωρίτερα ἀπ' ὅλες τίς ἄλλες βραδυές στὴν Τράπεζα, γιὰ νὰ περιμένῃ τὸν ἄνδρα τῆς νὰ φύγουν μαζί.

—Ἀργεὶς ἀκόμη; τὸν ρώτησε ἐπιτηδες καὶ ἔχοντας σχεδιασμένο τὸ τέχνασμα τῆς.

—Μισὴ ὥρα, τὸ λιγώτερο, τῆς ἀπάντησεν ὁ Ἄγγελος. Ἦρθες νωρὶς σπῆσε.

—Δὲν φταίω ἐγὼ, τοῦ εἶπε ἡ Μιμή. Εἶδα στὴν Ὀμόνοια τὸν κύριο ἐκεῖνο με τὸ γενάκι— πὼς λέγεται, ἀλήθεια; Αὐτὸς πού εἶναι στὸ πλαιῖο γρᾶφειο...

—Τὸν κ. Θεοφάνη λές;

—Θεοφάνης λέγεται αὐτὸς με τὸ γενάκι καὶ με τὸ γκριζὸ κοστούμι;

—Ναί.

—Τὸν εἶδα καὶ νόμισα ὅτι εἶχες τελειώσει καὶ σὺ τὴ δουλειά σου.

—Ὁ Ἄγγελος ἐγέλασε.

—Μὰ ὁ κ. Θεοφάνης, Μιμή μου, τῆς εἶπε ἔπειτα, εἶναι ὁ Προϊστάμενός μας. Ὁ κ. Διευθυντής.

—Διευθυντής! ἐφώνησε με ζωηρὴ ἐκπλήξη, σχεδὸν με κατάπληξη, ἡ Μιμή.

—Ὁ Ἄγγελος τὴν ἐκύταξε με ἀπορία.

—Γιατὶ σοῦ φαίνεται τόσο παράξενο; τὴ ρώτησε.

Τότε ἡ Μιμή, πού παρ' ὅλη τὴν κατασπασμένη τῆς, δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἐκπλήξῃ τῆς, μαθαίνοντας ὅτι ὁ παράξενος ἐπισκέπτης τῆς κ. Ρεγγίνας ἦταν ὁ Διευθυντῆς τοῦ ἀνδρός τῆς, τότε κατάλαβε τὴ γκάφα τῆς. Καὶ γιὰ νὰ τὰ μπαλώσῃ, εἶπε γελώντας ἀνόρεχτα:

—Περίεργο. Δὲν μοῦ ἐγέμιζε τὸ μάτι γιὰ Διευθυντῆς. Νόμιζα ὅτι εἶχε τὴν ἴδια θέσῃ με σένα...

—Δὲν ἔχει τὴν ἴδια θέσῃ με μένα, ἀποκρίθηκε ἀναστενάζοντας ὁ Ἄγγελος. Ἄλλ' ἄμα θέλῃ αὐτὸς, μπορεῖ νὰ με κἀνῃ καὶ τμηματάρχη ἀκόμη!

Ἡ Μιμή ἐκύτταξε τὸν Ἄγγελο κατάματα. Καὶ τὸν κύταξε παρὰ ξένα. Μιά ἀλλοκοτὴ λάμψη ἐσπιθόβηλε στὰ ὄμορφα, προκλητικὰ μάτια τῆς, πού ὅταν ἐκύτταζαν, νόμιζες πὼς ἔταζαν ὅσα τὰ χεῖλη ἀρνοῦνταν ἢ διατάζαν νὰ εἰποῦνε. ἔπειτα ἐμουρμούρισε, σχεδὸν με κάποιο θαυμασμό:

—Καὶ τμηματάρχη ἀκόμη!...

Καὶ θυσιόθηκε σὲ σκέψεις ἔξαφνικά, χωρὶς νὰ εἰπῇ οὔτε λέξη, ὡς τὴ στιγμή ὅπου μαζί με τὸν Ἄγγελο ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Τράπεζα.

Ἀνέβηκαν τὴν ὁδὸν Σταδίου πού ἦταν ὁ φθινοπωρινὸς καὶ ὁ χειμωνιάτικος ἀπογευματινὸς περίπατος τῶν Ἀθηναίων τὴν ἐποχὴ ἐκείνη— οἱ παρῆες τῶν Δὸν Ζουὰν μάλιστα ἀνεβοκατεβαίναν πέντε καὶ ἕξι φορές στὴν ὁδὸν Σταδίου— καὶ κατεβαίνοντας κοντροστάθηκαν στὰ Χαυτεῖα.

—Θές νὰ πάρωμε ἕνα μόνιμπο νὰ μᾶς πᾶῃ στὸ σπίτι; Μήπως εἶσαι κουρασμένη; τὴ ρώτησε ὁ Ἄγγελος.

—Ὅχι. Μὰ ἔχασα νὰ σοῦ πῶ ὅτι δὲν ἐτοίμασα τίποτε γιὰ τὸ βραδύ.

—Τότε νὰ φᾶμε ἔξω. Πάμε σὲ κανένα ρεστωράν.

—Προτιμῶ νὰ πᾶμε στὸ «Πανελλήνιο», εἶπε ἡ Μιμή, πού ἤξερε πὼς τὸ «Πανελλήνιο»— τὸ σημερινὸ καφενεῖο— ἦταν τότε τὸ πιὸ ἀριστοκρατικὸ ρεστωράν-μπυραρία τῆς ἐποχῆς καὶ ἐσύχναζαν ἐκεῖ οἱ κομψοῦμενοι καὶ οἱ ἀριστοκρατίζοντες.

Ἐπῆγαν στὸ «Πανελλήνιο» καὶ κάθησαν σ' ἕνα τραπεζάκι, κοντὰ στὴν ὀρχήστρα. Ἡ Μιμή, κτυπητὴ ὁμορφιά, ὅπως ἦταν, ἐπῆρε πόζα μιγάλης κυρίας. Ὁ ἄνδρας τῆς ὅμως κάθε φορὰ ὅπου ἐτύχαιναν μαζί σ' ἕνα κοσμικὸ κέντρο ἐπάθαινε μιά ἀνεξήγητὴ κατάπτωση καὶ ἐκαθόταν μαζεμένος, σχεδὸν φοβισμένος ἢ θαμπωμένος ἀπὸ τὴν νεανικὴ καὶ σφριγηλὴ ὁμορφιά τῆς γυναίκας του, κυττάζοντας ὄλους γύρω του δύσπιστα, ἐχθρικά, ὑποψιάρικα.

(Συνέχεια στὸ ἐπόμενον)

Η ΑΛΕΠΟΥ ΤΣ' ΑΜΕΡΙΚΑΣ

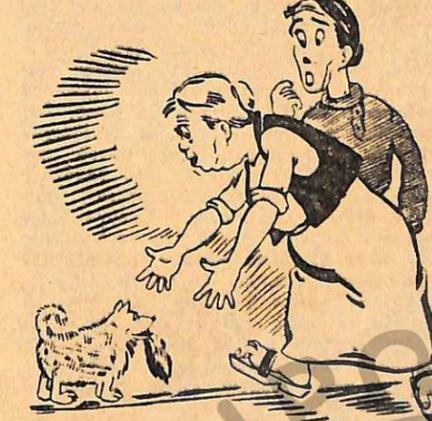
λέξη. Ἡ Προφουρία πῆγε κ' ἔφερε μιά γούνα τοῦ λαίμου καφετιά μ' ἕνα κεφαλάκι ἀλεπούς καὶ τρεῖς μικρὲς οὐρές.

—Νάτηνε! Ἄς τὴ βγάλω νὰ τὴ δείξω, νὰ βουβαθῶνε τὰ ζουλόφτονα στόματα! Τὴν ἔβαλα τὰ Χριστοῦγεννα κ' ἤπῃα στὴν ἐκκλησία, κ' ἠσηκώθηκε ἡ γῆς στὸ ποδάρι γιὰ νὰ τὴ δοῦνε!

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔφθασε μιά παλιὰ τῆς φίλῃ ἀπὸ τὸν Ποδονίφτη, ἡ Ἀργυρῶ τοῦ Σάχλα.

—Καλὲ Ἀργυρῶ μου, πού βρέθηκες; Ἐλα μέσα.

—Ὅλες φύγανε κ' ἡ Ἀργυρῶ, μιά

—Καλὲ εἶναι κομμάτι ἀπὸ τὴ γούνα μου, καλέ!...

ἀδύνατη γεροντοκόρη μ' ἕνα σκυλάκι λουλοῦ μαζί τῆς, μῆκε μέσα στὸ σπίτι τῆς Προφουρίας.

Ἡ γρηὴ ἐρριξε τὴ γούνα στὸν καναπέ τῆς αὐλῆς, καὶ πῆγανε μέσα με τὴν ἐπισκέπτρια νὰ δοῦν τὴν Σουλτάνα καὶ τὸ μαρό.

—Καλὲ μάτια μου, πὼς ἠμεγάλωσε, νὰ μὴν ἀθασκαθῇ, εἶπε ἡ Ἀργυρῶ.

—Οἱ μικροὶ μεγαλώνουνε, κ' ἐμεῖς γεροῦμε. Ἀργυρῶ μου, εἶπεν ἡ Προφουρία.

—Τ' εἶχες στὴν πόρτα σου; Μεντζιλιάς; ρώτησεν ἡ ἐπισκέπτρια.

Ἡ Προφουρία γέλασε:

—Καλὲ Ἀργυρῶ μου, ὁ κόσμος πιά κατήντησε οὐλο ζουλοφτόνια καὶ κακία. Καλὲ θυμάσαι πὼς ἀγαποῦσα τὴ γούνα στὰ νεῖατά μου; Εἶχα μιά μὴ λ.ο. κίτρινη σὰ φλουρί, καὶ μιά ἄλλη ποὐ λ.ο. Πρὶν λίγες μέρες μούστειλε ὁ ἀνηψιός μου ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ μιά γούνα, μρονά, ξέρεις. Ἀλεπού τσ' Ἀμερίκας. Τὸ λοιπὸν ἤρθε οὐλῃ ἡ γειτονιά νὰ τὴν δοῦνε καὶ νὰ μάθουνε καὶ τὸ καὶ τὸ πῶς.

—Δὲν τὴ ξέρεις τὴν περιέργως,

Προφουρία μου. Ἄς μὴν ἔλεγες τίποτε.

—Γιατὶ νὰ μὴν τὸ πῶ; Κλεμμένη τὴν εἶχα;

Ἡ Ἀργυρῶ εἶπε:

—Καλὴ τοῦ ὄρα, πάντα ἤλεγε πὼς θὰ γίνῃ καλὸ παιδί ὁ Πέτρος. Μα καὶ σὺ ὅμως σὰν ἠπεθάνανε οἱ γονιοὶ τοῦ, στάθηκες σπαθὶ κοντὰρι γιὰ τὰ ὄρφανά.

—Μὰ θαρρεῖς, καὶ μὲν πὼς οὐλὰ τὰ γνωρίζουνε; Δὲ βλέπεις τὴν ἀνηψιά τοῦ Μάρκας πού ἄφησε τὴν τσάτσα τῆς κ' ἠπέθανε μέσα στὸ σοκομεῖο ἔρημη καὶ σκότεινη; Ἐδῶ τὰ παιδιὰ σου, δὲ γνωρίζουνε νὰ σὲ δοῦνε καὶ θὰ σὲ κυττάζουνε τ' ἀνηψία!

—Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ δὲ θέλω κοντὰ μου κανέναν. Μόνον τὸ σκυλάκι μου καὶ τίποτ' ἄλλο.

Ἡ Προφουρία χαμογέλασε:

—Ἐσὺ δὰ πάντα γιὰ τὰ σκυλιὰ ἠφοφούεις! Δὲν τὰ μπορῶ, Ἀργυρῶ μου, βρωμοῦνε!

—Τί λές, καλέ, ἐγὼ τὸ λούζω δις τὴν ὥρα!

—Στάσου νὰ σοῦ φέρω τὴ γούνα νὰ τὴ δῆς. Εἶναι μιά χαρά.

Ἡ Προφουρία πῆγε νὰ τὴν πάρῃ ἀπὸ τὸν καναπέ, ἀλλὰ δὲν τὴν βρῆκε. Ἐβαλε μιά φωνὴ στὴ κόρη τῆς:

—Σουλτάνα, εἶδες τὴ γούνα μου;

—Ὅχι, μαμά. Ἐσὺ δὲν τὴν εἶχες;

—Καλὲ μὴ χειρότερα! Οἱ νεράιδες τὴν ἔπῃραν;

Ἡ Ἀργυρῶ ἄκουσε τὸ σκυλάκι τῆς νὰ γαυγίξῃ καὶ φώναξε:

—Ἄζωρ, ἐδῶ! Ἄζωρ.

Ὁ σκύλος ἤρθε κρατώντας κάτι στὸ στόμα του.

—Ἄχου, ποντικός! φώναξε τρομαγμένη.

—Ποῦ βρέθηκε, καλέ! ξεφώνισε ἡ Προφουρία.

Κι' ἔσκυψε νὰ δῆ.

—Ἦσο! Συφορὰ καὶ μαυρίλα! Καλέ, εἶναι κομμάτι ἀπὸ τὴ γούνα μου, καλέ!

Ὁρμησε σὰν θηρίο ἀπάνω στὸ σκύλο καὶ πῆρε στὸ χέρι τὴν οὐρά τοῦ γοναρικοῦ. Κάτω ἀπὸ ἕνα κρεβάτι βρῆκε τὸ ἄλλο κατακομματασιμένο, μαδημένο, χάλια!

Ἐγινε μελανή.

—Μωρὴ ἀθεόφοθῃ, τ' ἦτανε νὰ τὸ φέρῃς τὸ ἀφορισμένο τὸ ζῶ μαζί σου, νὰ μού ρημάξῃ τὴ γούνα, τὴ γούνα ποῦτανε ἀλεπού τσ' Ἀμερίκας! Μοῦ τῆνε μάδησε τὸ ψαρὸσκυλο, σὰν νὰ τόχανε ἀρμηνεμένο!

Ἡ Ἀργυρῶ ξεπόρτισε ἄρον-ἄρον, σοῦρνώντας τὸ σκυλί ξωπίσω τῆς.

—Ὅσο μέκανες καὶ τρέμω, φώναξε ἡ Προφουρία, τόσο λαχτάρα νὰ πάρῃς ἀπὸ τὸ βρωμοσκυλο πού κομρώνεις, γεροντοκιόρπτε!

ΠΩΠΓΩΜΕΝΗ

Από τα προηγούμενα

Η Μαργαρίτα γκέ Μπωπρέω, έχει σκοτώσει επάνω σε μία βίαια σκηνή τον άνδρα της Γεώργιο. Για τον φόνο αυτό κατηγορείται κάποιος Αντικούρ, που έχρημάτισε άλλοτε εισπράκτωρ στον μεγάλο εμπορικό οίκο του Μπωπρέω. Ο οίκος αυτός που τόσο άνοθευσε άλλοτε, είχε καταστραφεί σχεδόν τελείως εξ αιτίας της ανικανότητας και των ασωτειών του Γεωργίου. Την τελευταία στιγμή, επέμβαίνει για να τον σώσει ο Ζάν Ντεμάρ, διάσημος και πλουσιώτατος δικηγόρος του Παρισιού, που αγαπούσε την Μαργαρίτα πριν παντρευτεί τον Γεώργιο γκέ Μπωπρέω. Της προσφέρει ένα εκατομμύριο το οποίο προσπαθεί να εσθετισθεί ο Γεώργιος και να φύγει στο εξωτερικό. Έπάνω σ' αυτό τον σκοτώνει η Μαργαρίτα.

Δίγες μέρες προτού γίνη η δική του Αντικούρ ή σύζυγος του, συνοδευμένη από την κόρη της Λουίζα, μία πολύ όμορφη μικρούλα και τον γαϊό της Μεντερίχ, πηγαίνει και βρίσκει την Μαργαρίτα για να την παρακαλέσει να βοηθήσει τον άνδρα της να τον σώσει. Κατά την συνάντησή αυτή, στην οποία παρευρίσκοντο επίσης ο Ζάν Ντεμάρ και ο Ζερό, στον οποίο κάνει εντύπωση η ποιμενική ομορφιά της Λουίζας, η Μαργαρίτα δεν μπορεί να κάνη άλλο παρά να παρακαλέσει τον διάσημο δικηγόρο να αναλάβη την υπεράσπιση του Αντικούρ. Εκείνος δέχεται. Στην δική όμως, χάνει το θάρρος του και η αγόρευσις του δεν κατορθώνει να πείσει τους ένοχους. Ο Αντικούρ καταδικάζεται σε 20ετή καταναγκαστικά έργα και στέλλεται στο κάτσογο ενώ ο Κερυντιν άθωνάται. Η καταδίκη του άθωου εκείνου ανθρώπου σακίζει την Μαργαρίτα. Πέφτει βαρυσά άρρωστη. Όταν έγινε καλά την επισκέπτεται ο Ζάν Ντεμάρ και της προτείνει να γίνη γυναίκα του. Εκείνη όμως άνοιείται κατηγορηματικά.

9ον

OXI! OXI! φώναξε με άλλοφροσύνη η Μαργαρίτα, όχι αυτό!...

— Δέν ξέρω... τὸ πᾶν... Ναι, τὸ πᾶν... τὴν ζήλεια του ἴσως...

— Μαργαρίτα, ἀπήντησε ὁ Ζάν, τὸ πέθος σου εἶναι πολὺ πρόσφατο ἀκόμη γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ἐπιμείνω σήμερα σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα...

— Ὅστε σήμερα, οὔτε ἀργότερα Ζάν! Σὲ καθικετεύω...

— Ὅχι, Μαργαρίτα, ἔκανε μ' ἕνα χαμόγελο ὁ Ζάν, δέν πιστεύω ποτὲ δὲ πῶτὴ εἶναι ἡ τελευταία σου λέξις...

Εκείνη κούνησε τὸ κεφάλι

Δέν εἶχε πιά τὴν δύναμη νὰ μιλήσῃ. — Ὅτ᾽ ξανάβω, Μαργαρίτα, εἶπε ὁ Ζάν. Ὅτ᾽ μοῦ τὸ ἐπιτρέψῃς δέν εἶναι ἔτσι;

— Μπορῶ νὰ σοῦ ἀπαγορέψω νᾶρχεσαι, Ζάν; ψιθύρισε ἡ Μαργαρίτα.

Ὁ Ζάν Ντεμάρ ἔφυγε ἀποχαιρετῶν τας τὴν μ' ἕνα παρατεταμένο και γλυκὸ βλέμμα, μέσα στὸ ὅποιο ὑπῆρχε πολὺ πάθος, λίγο παράπονο και ἀρεκτὴ ἔλπιδα.

Ἐπὶ τὴν ἀπό πολλῆ ὥρα, ὅμως, σὺν νᾶπιρνε ξαφνικά τὴν ἀπόφασή της, ψιθύρισε:

— Ὅχι! Ὅχι! Ποτέ!...

— 99 —

Ὁ χαρακτὴρ τοῦ Ζεράρ φαινόταν ἀλλαγμένος ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού διεδραματίσθησαν τὰ γεγονότα πού ἀναφέραμε. Ὁ ἄλλοτε τόσο ἀνοιχτόκαρδος και γεμάτος ἀπὸ τὴν διαχυτικότητά της ἡλικίας του νέος, ἔγινε σοβαρὸς, ἀμίλητος σχεδόν. Ὁ θάνατος τοῦ πατέρα του εἶχε γηράσει τὸ παιδί αὐτὸ, τὸ ἔκανε ἀπότομα ἄνδρα. Ἀπὸ τὸ τρομερὸ δρᾶμα πού ἔζησε, πολλὰ πράγματα τοῦ ἔμειναν ἀνεξήγητα. Καὶ τὰ σκεφόταν συχνὰ τὰ πράγματα αὐτά. Σιγά-σιγά ὅμως, ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς, ἕνα εἶδος μεσότοιγου ἄρχισε νὰ ὑψώνεται μεταξὺ αὐτοῦ και τοῦ θλιβεροῦ παρελθόντος, πού χανότανε μέρα μὲ τὴν ἡμέρα περισσότερο, μέσα στὴν ομίχλη τῆς λήθης. Ὑπῆρχε ὅμως και ἕνα φωτεινὸ σημεῖο μέσα στὸ παρελθόν αὐτὸ τὸ ὅποιο παρέμεινε ζωηρότατο στὴν σκέψη του, και τὸ σημεῖο αὐτὸ ἦταν μιὰ θραύσις ὅλο ζωὴ και χάρι, ἡ Λουίζα, ἡ κόρη τοῦ ἄτυχου Αντικούρ. Ὅταν κατόπι ὁ νοῦς του πετοῦσε στὶς ἀπαίσιες ἐκείνες μέρες, σταματοῦσε ἀθελὰ του στὴν γλυκεῖα μορφή της κοπέλλας ἐκείνης:

Γιατί ἄραγε, αὐτὸ; Ὁ Ζεράρ δέν θέλησε ποτὲ νὰ τὸ μάθῃ. Ἦταν τόσο νέος και τόσο ἄπειρος ὥστε δέν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ ὅτι ἕνας δυνατὸς ἔρωσ γεννιότανε μέσα του αἰτία νέων δραμάτων, ἂν ὄχι αἱματηρῶν σὺν τὸ πρῶτο ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἐξίσου θλιβερῶν ὅπως ἐκεῖνο.

Και μιὰ μέρα ὁ Ζεράρ κυριεύθηκε ξαφνικά ἀπὸ μιὰ ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νὰ ξαναἰδῇ τὴν Λουίζα. Πῶς, ὅμως;

Εἶχε ἀκούσει, ὅταν γινόταν ἡ ἀνάκριση, ὅτι ὁ Αντικούρ ἔμεινε μαζί με τὴν οἰκογένειά του στὴν ὁδὸ Μαρσὲ Σαιντ-Ὀνορέ, τὸν ἀριθμὸ ὅμως δέν τὸν εἶχε ἀκούσει, ἢ δέν τὸν θυμότανε πιά. Ἀλλὰ και ἂν τὸν ἔξερε, πῶς νὰ παρουσιασθῇ στὸ σπίτι τους; Μὲ τί ἀφορμὴ;

Και πῶς θὰ τὸν ὑποδέχοντο οἱ δυστυχημένοι αὐτοὶ ἄνθρωποι, πού θεωροῦσαν τὴν οἰκογένεια τοῦ Μπωπρέω ὡς τὴν πρωταρχικὴ αἰτία τῆς συμφορᾶς των; Ὅλα αὐτὰ τὰ σκεφόταν ὁ Ζεράρ και δέν ἀποφάσιζε νὰ πάγῃ εἰς ἀναζήτησιν τῆς Λουίζας. Και ὅμως, ὅσο περνοῦσαν οἱ μέρες, τόσο περισσότερο τὸν κυριεῦε ἡ ἐπιθυμία νὰ τὴν ξαναἰδῇ. Ἐτσι, χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ ἀναζητήσῃ τὴν κοπέλλα ἀπ' εὐθείας, ἄρχισε νὰ πηγαινὴ κάθε Κυριακὴ στὸν κῆπο τοῦ Κεραμικοῦ, πού ἦταν στὴν συνοικία τῆς Λουίζας, μὲ τὴν κροφτὴ ἔλπιδα ὅτι κάποτε θὰ συναντοῦσε μεταξὺ τῶν κροφτα-

τῶν και τῆς κόρης τῶν ὄνειρων του.

Ἄδικα ὅμως. Οὔτε ἡ Λουίζα ἀλλ οὔτε κα κανένας ἄλλος τῆς οἰκογενείας Αντικούρ δέν φαινότανε στὸν περίπατο αὐτὸ.

Ὁ Ζεράρ σκέφθηκε τότε ὅτι ἡ οἰκογένεια τοῦ καταδίκου, θὰ εἶχε μετακομίσει γιὰ νὰ ἀποφύγῃ τούς γνωστούς πού εἶχε στὴν συνοικία αὐτὴ και τὶς ἀδιάκριτες ἐρωτήσεις των ἐπάνω στὸ δρᾶμα, τὰ αἰτιά του κτλ. Ἦθελε ὅμως νὰ δεβαιωθῇ γι' αὐτὸ. Και μιὰ μέρα, τὰ ἔμαθα του, ἀθελὰ του σχεδόν, τὸν ἔφεραν στὴν ὁδὸ Μαρσὲ Σαιντ-Ὀνορέ.

Ὁ Ζεράρ πῆρε τότε γραμμὴ τὰ σπίνια και ρωτοῦσε τούς θυρωροὺς μήπως ἔξεραν πού καθότανε ἡ οἰκογένεια Αντικούρ.

Στὸν ἀριθ. 28 τὸ θυρωρὸς ἦταν στὸ πρῶτο πάτωμα στὸ ὅποιο ὠδήγούσε μιὰ μισοσκότεινη, σκάλα.

Ὁ Ζεράρ ἀνέβηκε γιὰ νὰ ρωτήσῃ κι' αὐτοῦ. Μόλις ἔφθασε στὰ μιὰ, ἄκουσε τὰ ἔμαθα του κάποιου ἄλλου πού κατέβαινε. Ὁ νέος τραβήχθηκε σὲ μιὰ ἄκρη γιὰ νὰ περάσῃ ὁ ἄλλος. Μόλις ὅμως αὐτὸς πού κατέβαινε τὴν σκάλα ἔβασε κοντὰ του, ὁ Ζεράρ παρ' ὀλίγο νὰ θγάλλῃ μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως. Ἀπὸ μπροστὰ του πέρασε μιὰ γυναίκα και στὴν γυναίκα αὐτὴν, μολοντί εἶχε ριχμένο στὸ κεφάλι της μιὰ μαζὴν ἑσάρπα, ὁ Ζεράρ ἀνεγνώρισε τὴν μητέρα του! Ἡ Ἡ Μαργαρίτα προσπέρασε βιαστικὴ χωρὶς νὰ προσέξῃ τὸν γυῖό της, πού τὸν ἐκρυβε ἄλλωστε ἡ σκοτεινὴ γωνία στὴν ὁποία εἶχε καταφύγει.

Ὁ Ζεράρ δέν πίστευε στὰ μάτια του.

Ἡ μητέρα του σ' αὐτὸ τὸ σπίτι! Ἄλλὰ τί ἤθελε, λοιπόν; Μήπως ὅμως δέν ἦταν ἐκεῖνη; Ὁ Ζεράρ θέλησε νὰ δεβαιωθῇ. Κατέβηκε βιαστικὰ τὴν σκάλα και ἄρχισε νὰ παρακολουθῇ τὴν γυναίκα μὲ τὰ μαῦσα. Δέν κοροῦσθηκε πολὺ γιὰ νὰ δεβαιωθῇ. Ἀπὸ τὸ ἀνάστημά της, τὸ βάδισμά της και τὴν χαρακτηριστικὴ καθὼς πεπατοῦσε κίνηση τοῦ χεριοῦ της, ὁ Ζεράρ ἐπίσθησε ὅτι ἦταν πραγματικὰ ἡ μητέρα του.

— Τί ὅμως νὰ ἤθελε σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι; διερωτήθηκε ὁ Ζεράρ. Νὰ ἔμειναν τάχα ἐκεῖ οἱ Αντικούρ; Και ἂν συνέβαινε αὐτὸ, τί ἤθελε ἡ μητέρα του στὸ σπίτι τους; Γιατί βέβαια σ' αὐτοῦς εἶχε πάγει.

Στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμή ἀναποφάσιτος και γεμάτος ἀπορία. Στὸ τέλος βέβαια τὸς ὤμους και τραβήξε κι' αὐτὸς πὸς τὸ 28 ἀπ' ὅπου εἶχε πρὸ ὀλίγου βγῆ. Ὅτ᾽ ἔμαθαι ἴσως ἀπὸ τὴν θυρωρὸ. Σὲ λίγο τὴν ρωτοῦσε:

— Μήπως μένει ἐδῶ καμμιά οἰκογένεια Αντικούρ;

Ἡ θυρωρὸς ἄρχισε νὰ γελά.

— Φαίνεται ὅτι εἶναι σήμερα ἡμέρα πληροσοιῶν, εἶπε.

— Γιατί;

— Πρὸ ὀλίγου βγήκε ἀπ' ἐδῶ μιὰ κυρία ἡ ὁποία μὲ ρώτησε τὸ ἴδιο πρῶγμα.

— Ἄ!... Και ἡ κυρία αὐτὴ σὰς εἶπε γιὰτί ἤθελε νὰ ἰδῇ τούς Αντικούρ;

— Ὁ! Δέν εἶμαι ἐξέστε διόλου περίεργη και δέν τὴν ρώτησα.

— Μένει, λοιπόν, ἐδῶ ἡ οἰκογένεια Αντικούρ;

— Ναι.

— Ἀλλά... ἔκανε ὁ Ζεράρ μὲν κε-

τὴν καρδιά

ῥῶντας νὰ κρῖθῃ τὴν καρδιά του.

— Ἀφοῦ σὰς λέω. Φαίνεται ὅμως ὅτι σὰς χαροποιεῖ ἐξαιρετικὰ αὐτὸ... Γιὰ νὰ χαίρεσθε δὲ θὰ πῆ ὅτι τούς θέλετε γιὰ καλὸ. Εἶναι πολὺ δυστυχημένοι και δὶ μου, ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού...

— Ἐξέρω, μπορεῖτε νὰ μιλήσετε.

— Ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού καταδικάσθηκε ὁ ἄτυχος ἐκεῖνος Αντικούρ... ἕνας ἀθῶος ἄνθρωπος... Ὅλα ὅσοι τὸν γνωρίζουν θὰ σὰς δεβαιώσουν ὅτι ἦταν ἀθῶος.

Ὁ Ζεράρ δέν ἀπήντησε. Αὐτὸς ἔξακολουθοῦσε νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὁ Αντικούρ εἶχε σκοτώσει τὸν πατέρα του.

Ἡ θυρωρὸς, μολοντί εἶχε δηλώσει ὅτι δέν ἔξεραν πού καθότανε ἡ οἰκογένεια τῶν Ζεράρ.

— Γνωρίζετε τὴν Κα Αντικούρ;

— Ναι... δηλ. τὴν συνήντησα μιὰ φορὰ...

— Ἄ! ἔκανε ἡ θυρωρὸς.

Και μὲ περισσότερη τώρα περιέργεια ρώτησε:

— Τότε τί τὴν θέλετε;

Στὰ χεῖλη τοῦ Ζεράρ ἀνέβηκε ἀμέσως ἕνα ὄνομα: Λουίζα, ἀλλὰ γρήγορα ὁ νέος κοριάρχησε τῆς συγχινησῶς του.

Ἀπήντησε λοιπόν:

— Σὰς δεβαιῶ κυρία μου, ὅτι δέν βλεῶ τὸ κακὸ της.

Και ἔκανε νὰ φύγῃ.

Ἡ θυρωρὸς τοῦ φώναξε:

— Πέστε μου τουλάχιστον τὸ ὄνομά σας νὰ τῆς τὸ πῶ τῆς Κας Αντικούρ.

— Εἶναι περιττὸν. Δέν μὲ γνωρίζει.

Καθὼς κατέβαινε, ὅμως, ὁ Ζεράρ, ἄκουσε τὴν θυρωρὸ νὰ λέγῃ:

— Παράξενα πράγματα γίνονται σήμερα. Μιὰ κυρία και ἕνας νεαρὸς κύριος ἔρχονται νὰ ρωτήσουν γιὰ μιὰ οἰκογένεια, πού και οἱ δύο τους λένε ὅτι δέν τούς γνωρίζει!

Ὅστε, ἔτσι, και ἡ μητέρα του τὰ λεία πρῶγματα εἶχε ρωτήσῃ...

Ὁ Ζεράρ, ὅμως, δέν σκέφθηκε ἄλλο ἐπὶ αὐτὸ. Ἡ καρδιά του εἶχε ξαναβρῆ τὴν Λουίζα τὸν εἶχε κυριεμένο ὀλόκληρο.

Ἐπέστρεψε στὸ μέγαρο τῆς ὁδοῦ Ντωνπύ. Ἡ μητέρα του μόλις εἶχε ἐπιστρέψῃ και αὐτὴ. Ὁ Ζεράρ ὅμως, ἔκανε πῶς δέν ἔξερε τίποτε και τὴν ρώτησε μὲ ἀδιάφορο ὄρος:

— Δέν βγήκες, σήμερα, μητέρα.

— Ὅχι, ἀπήντησε ἐκεῖνη.

Ὁ Ζεράρ δέν ἐπέμεινε. Ἀλλὰ γιὰτί ἡ μητέρα του νὰ ψευσθῇ; Τί πῆγαινε νὰ κάμῃ στὴν ὁδὸ Μαρσὲ Σαιντ-Ὀνορέ; «Τί ἀνόητος πού εἶμαι! σκέφθηκε στὸ τέλος ὁ νέος. Μήπως θὰ ἦταν περίεργο ἂν πῆγαινε στὸ σπίτι τοῦ Αντικούρ νὰ δῇ πῶς ζοῦν γιὰ νὰ τούς βοηθήσῃ ἴσως ὑλικῶς;» Και μὲ τὴν σκέψη αὐτὴ, ἀγκάλιασε τὴν μητέρα του και τὴν φίλησε τρυφερά.

Εἶχε πάντα γι' αὐτὴν τὴν πιὸ μεγάλη ἀγάπη.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ζεράρ ξαναπῆγε στὴν ὁδὸ Μαρσὲ Σαιντ-Ὀνορέ. Δέν ἐτόλμησε, ὅμως, νὰ μῆνῃ μέσα στὸ σπίτι ἀλλὰ ἔκανε ἐπὶ ὥρες περιπατοῦ στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο, ἐλπίζοντας νὰ συναντήσῃ τὴν Λουίζα. Ὁ κόπος του ὅμως, πῆγε και πάλι χαμένος.

Ἡ ἱστορία αὐτὴ ἐπανελήθη και τὴν ἐπομένη, και τὴν μεθρομένη μὲ τὸ ἴδιο ἀποτελεσμα. Ὅπου μιὰ μέρα, ὁ Ζεράρ εἶ-

χε ἐπὶ τέλος τὴν μεγάλη εὐτυχία νὰ συναντήσῃ τὴν Λουίζα. Ὅχι, ὅμως μόνην.

Ἡ νέα ἐπιστρεφε σὰτι συνοδοσεμένη ἀπὸ τὴν μητέρα της.

Ἡ Λουίζα πέρασε ἀπὸ μπροστὰ του χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια. Ἡ μητέρα της, ὅμως τὸν εἶδε. Ἀλλὰ κι' αὐτὴ τὸν κῶσταξε μηχανικά, ὅπως θὰ κῶσταξε τὸν πρῶτο τυχόντα περαστικό. Ὁ Ζεράρ, ὅμως, ἦταν παρ' ὅλα αὐτὰ πολὺ εὐτυχής. Τί σημασία εἶχε ἂν δέν τὸν πρόσεξε ἡ Λουίζα, ἀρκεῖ ὅτι τὴν εἶδε αὐτός.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα—θυρωρὸς και ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἀρχὴ—ὁ Ζεράρ συναντοῦσε συχνὰ τὴν Λουίζα. Ἡ νέα ἐργαζότανε, σ' ἕνα μοδιστροδίκιο τῆς ὁδοῦ Ταμποῦ και ὁ Ζεράρ ἔξερε ποιά ὥρα ἔφτανε ἀπὸ τὸ σπίτι και ποιά ὥρα ἐπέστρεφε. Δέν πῆγαινε ὅμως, ποτὲ μόνην. Τὴν συνόδευε πάντα πρὸς και ἐπὶ ἀπὸ τὴν μητέρα της. Τὸ μεσημέρι, ὅμως, ἡ Λουίζα πῆγαινε μόνη στὸ σπίτι της γιὰ φαγητό.

Γιὰ νὰ τὰ μάθῃ ὅμως ὅλα αὐτὰ ὁ Ζεράρ εἶχε περάσει καιρὸς και ὁ χειμῶνας πλησίαζε.

Μιὰ μέρα, ἐπὶ τέλος, ἡ Λουίζα ἐπρόσεξε τὸν Ζεράρ και τὸν ἀνεγνώρισε.

Στὴν ἀρχὴ ἡ συνάντησις αὐτὴ, δέν τὴν ἐξέπληξε. Τὴν πῆρε γιὰ κάτι τὸ ἐντελῶς συνηθισμένο. Ὅταν ὅμως ἀντελήφθη ὅτι ὁ Ζεράρ δέν βρισκότανε διόλου στὴν τύχη μπροστὰ της κάθε φορὰ πού τὸν συναντοῦσε, ἀπόρρησε και ἄρχισε νὰ διερωτῶται τί τάχα νὰ τὴν ἤθελε ὁ γυῖός του γκέ Μπωπρέω. Δέν ἄργησε ὅμως νὰ βρῆ τὴν ἐξήγησιν. Ἡ Λουίζα ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς τόσο πιὸ ὁμορφη γινότανε. Ἦσαν λοιπόν, φυσικὸ νὰ τὴν παίρουν ἀπὸ πίσω, τὸ μεσημέρι ἰδίως πού ἦταν μόνη, διάφοροι νεαρὸι ἀλλὰ και ἡλικιωμένοι κύριοι.

— Κι' αὐτὸς λοιπόν, σκέφθηκε ἡ Λουίζα ἐλπίζοντας εὐν Ζεράρ νὰ τὴν κυνηγήσῃ αὐτὸν εἰς εὐχέλαι. Και χαμογέλασε πικρά.

Καθὼς ὅμως πῆγαινε νὰ διασχίσει τὴν πλατεία γιὰ νὰ περάσουν στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο, ἡ Κα Αντικούρ βιάστηκε και προχώρησε πρῶτα. Ἡ Λουίζα ἄνοιξε τὸ ὄμμα της γιὰ νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ, ἀλλ' ἐκείνη τὴν στιγμή, ἄρχισε νὰ περῶ μιὰ σειρά ἀπὸ ὀχήματα και τὴν ἀνάγκασε νὰ περιμένῃ. Ὅταν ἡ Κα Αντικούρ ἀντελήφθη ὅτι ἔμεινε μόνη, φοβήθηκε και ἔκανε νὰ περάσῃ μὲ ὄρα ἀργότερα ἀπέναντι. Μὲ τὴν δια της ὁμοῦ σκόνταψε και ἔπεσε. Εὐτυχῶς δὲ εἶχε περάσει ἤδη τὴν πλατεία και ἔπεσε στὸ πεζοδρόμιο. Τὸ γτύπημα δέν ὑπῆρξε σφοδρὸ, ἀλλὰ γιὰ τὴν Κα Αντικούρ ἀδύνατη και ἀσθενικὴ ὅπως ἦταν ὑπῆρξε ἀκατό ὄστε νὰ τὴν εἶθῃ κάτω λεπόθυμη.

Πρῶτος ἔτρεξε κοντὰ της ὁ Ζεράρ. Ὁ νέος, ἄκουσε ἀμέσως και μὲ δύναμη πού δέν θὰ τὴν ἐπέστρεψε κανεὶς ἀπὸ

Ἐνα ἀριστουργηματικό αἰσθηματικό μυθιστόρημα

τῶν ΖΥΝ ΜΑΡΥ

Ἄν ὁ Ζεράρ, ὁ ὅποιος εἶχε ἰδῇ τὸ γαμόγελο της, μποροῦσε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ, θὰ ἦταν ἰκανὸς νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὸ κακὸ του. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα τὰ πράγματα σταμάτησαν σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο.

Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως ἔγινε κάτι πού δέν τὸ περιμεναν διόλου οἱ δύο νέοι.

Τὸ βράδυ, ἡ Κα Αντικούρ πῆγε πάλι νὰ πάρῃ τὴν κόρη της ἀπὸ τὸ ἀτελεῖ. Ὁ Ζεράρ τίς περιέμενε στὸ συνηθισμένο του μέρος και ὅταν ἔκριναν γιὰ τὸ σπίτι τίς ἀκολουθῆσε.

Οἱ δύο γυναῖκες ἔβασαν ἀγέλας ἐπὶ τὴν πλατεία τῆς ὄρας. Τὸ σπίτι τους δέν ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὴν ἐργασία τῆς Λουίζας και οἱ δύο γυναῖκες διέφρασαν τὴν ἀπόστασις πρῶτα.

Καθὼς ὅμως πῆγαινε νὰ διασχίσει τὴν πλατεία γιὰ νὰ περάσουν στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο, ἡ Κα Αντικούρ βιάστηκε και προχώρησε πρῶτα. Ἡ Λουίζα ἄνοιξε τὸ ὄμμα της γιὰ νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ, ἀλλ' ἐκείνη τὴν στιγμή, ἄρχισε νὰ περῶ μιὰ σειρά ἀπὸ ὀχήματα και τὴν ἀνάγκασε νὰ περιμένῃ. Ὅταν ἡ Κα Αντικούρ ἀντελήφθη ὅτι ἔμεινε μόνη, φοβήθηκε και ἔκανε νὰ περάσῃ μὲ ὄρα ἀργότερα ἀπέναντι. Μὲ τὴν δια της ὁμοῦ σκόνταψε και ἔπεσε. Εὐτυχῶς δὲ εἶχε περάσει ἤδη τὴν πλατεία και ἔπεσε στὸ πεζοδρόμιο. Τὸ γτύπημα δέν ὑπῆρξε σφοδρὸ, ἀλλὰ γιὰ τὴν Κα Αντικούρ ἀδύνατη και ἀσθενικὴ ὅπως ἦταν ὑπῆρξε ἀκατό ὄστε νὰ τὴν εἶθῃ κάτω λεπόθυμη.

Πρῶτος ἔτρεξε κοντὰ της ὁ Ζεράρ. Ὁ νέος, ἄκουσε ἀμέσως και μὲ δύναμη πού δέν θὰ τὴν ἐπέστρεψε κανεὶς ἀπὸ

Ὁ Ζεράρ ἔφερε τὴν Κα Αντικούρ σ' ἕνα πογκάκι τῆς λεωφόρου.

την ηλικία του, άνεσήκωσε την ηλικιωμένη γυναίκα και την έφερε σ' ένα παγκάκι της λεωφορείου που ήταν εκεί κοντά. Έν τώ μεταξύ είχε καταφθάσει και η Λουίζα.

—Μαμά! Μαμάκα μου!... φώναξε κατατρομαγμένη νομίζοντας πως η μητέρα της είχε χτυπήσει.

—Μην ανησυχείτε δεσποινίς της είπε ο Ζεράρ με φωνή που έτρεμε από την συγκίνηση. Δεν χτύπησε πουθενά η μητέρα σας, φοβήθηκε μόνον.

Δυό αστυφύλακες θέλησαν να μεταφέρουν σ' ένα φαρμακείο την Κα Όντικούρ για να της παρασχεθούν οι πρώτες βοήθειες. Την ίδια ώρα όμως, η λιποθυμισμένη άνοιξε τα μάτια της.

—Δεν είναι τίποτε, ψιθύρισε, μην ανησυχείτε...

—Μήπως θέλετε να σας πάμε σπίτι σας; ρώτησε ο ένας από τους αστυφύλακες.

Επενέθη ο Ζεράρ: —Γνωρίζω, είπα τις κυρίες, και θα τις συνοδέψω εγώ στο σπίτι τους. Μην ανησυχείτε...

Και λέγοντας αυτά, πρόσφερε το μπράτσο του στην ηλικιωμένη γυναίκα.

Εκείνη τον κούταζε με εύγνωμοσύνη. —Ευχαριστώ, κύριε είπε, ευχαριστώ. Είσαθε πολύ καλός.

Ο Ζεράρ κατάλαβε ότι δεν τον είχε αναγνωρίσει.

—Μήπως θέλετε να φωνάξω ένα αμάξι; ρώτησε.

—Όχι! Όχι! Δεν έχω πιά τίποτε και μπορώ να περπατήσω. Άλλωστε δεν μένω και μακριά απ' εδω...

Εκείνησαν για το σπίτι. Από το ένα μέρος υπεβάσταζε την Κα Όντικούρ ο Ζεράρ και από το άλλο η Λουίζα.

Η νέα βάζιζε σιωπηλή. Είχε άναγνωρίσει τον Ζεράρ και η ταραχή της ήταν μενάλη.

Όταν έφθασαν στον αριθ. 28 της οδού Μαρσέ Σαιντ-Όνορέ, ο Ζεράρ θέλησε να αποαιρετηθή τις δυό γυναίκες, αντελήθη όμως ότι με κόπο η Κα Όντικούρ θα ανέβαινε την σκάλα κι' έτσι ανέβηκε μαζί τους ως το διαμέρισμα που κατοούσαν.

Η Κα Όντικούρ έδωσε της Λουίζας το κλειδί και η νέα άνοιξε. Ο Ζεράρ έτοιμάσθη να τις αποαιρετηθή, αλλά η Κα Όντικούρ δεν τον άφησε.

—Πώς! είπα θα φύγετε έτσι χωρίς να ξεκουραστήτε λίγο, κύριε!...

Ο Ζεράρ κούταζε την Λουίζα. Η νέα δεν είπε τίποτε αλλά χαμήλωσε το κεφάλι.

Καθώς η κ. Όντικούρ προχωρούσε προς το εσωτερικό του διαμερίσματος, ο Ζεράρ βόηκε την ευκαιρία να ψιθυρίση της Λουίζας.

—Θα μείνω για σας. Δεν με άναγνωρίζετε, λοιπόν;

Η Λουίζα και πάλι δεν απήντησε τίποτε. Κοκκίνισε μονάχα ως τ' αυτιά.

—Λουίζα! ακούσθηκε εκείνη την στιγμή η φωνή της Κα Όντικούρ άναψε το φως και δόσε κάθισμα στον κύριο να ξεκουραστή.

Η Λουίζα ύπνικωσε. Και σε λίγο: —Μαμά, είπα, δεν άναγνωρίζετε λοιπόν τον κύριο;

Η Κα Όντικούρ κούταζε τον Ζεράρ και κούνησε το κεφάλι της.

—Όχι, είπα, δεν θυμάμαι να είδα άλλοτε τον κύριο...

—Και όμως, μαμά, κάποτε έχετε αναγνωρίθ μαζί του...

—Πού;

—Στο σπίτι του. Όταν πήγαμε μαζί με τον Μεντερίκ να παρακαλέσουμε την Κα ντε Μπωπρέω για τον καυμένο τον πατέρα...

Επνηκολούθησε ολιγοστιγμη σιωπή και κατόπι η Κα Όντικούρ:

—'Α!... ναι, ναι, είπα... Μοιάζετε πολύ της Κα ντε Μπωπρέω... είσαθε ο γιός της, ο κ. Ζεράρ;

Εκείνος έκανε ένα κίνημα του κεφαλιού.

Οι δυό γυναίκες έγιναν ξαφνικά, σοβαρές.

—Κύριε είπα η μητέρα φαντάζομαι ότι δεν θα μάς ξαναείδατε με τόση ευχαρίστηση... ύστερ' από τα θλιβερά εκείνα γεγονότα... Και αντιλαμβάνομαι ότι δε θα θέλατε να παρατείνατε την παραμονή σας εδω μέσα... στο σπίτι ενός καταδικού...

Ο Ζεράρ ταράχθηκε υπερβολικά στο άκουσμα των λόγων αυτών.

Τού φάνηκε σαν να τον έδιωχναν από το σπίτι αυτό.

—Κυρία, είπα, με άξιοπρέπεια, ό,τι έκαμα πρό όλίγου θα το έκαμνε και κάθε άλλος στη θέση μου... Όσον άφορᾷ το παρελθόν, δεν μπορώ να καταστήσω υπευθύνους ούτε εσάς ούτε την δεσποινίδα για το έγκλημα που έκανε ένας άλλος... Χαίρετε κυρία, χαίρετε δεσποινίς!...

Η Κα Όντικούρ τον έσταμάτησε.

—Όχι, κύριε, είπα με άξιοπρέπεια. Δεν θα σας αφήσω να φύγετε χωρίς να σας πω ότι ο σύζυγός μου δεν διέπραξε το έγκλημα που του αποδίδετε. Αργά ή γρήγορα η αλήθεια θα γνωσθή, αλλά φοβούμαι ότι θα είναι μάλλον αργά για τον δυστυχημένο σύζυγό μου, και για μάς τ' εσάς!...

Και κατασπυγισμένη η Κα Όντικούρ πέρασε στο άλλο δωμάτιο.

Η Λουίζα και ο Ζεράρ έμειναν για μια στιγμή μόνοι.

—Δεσποινίς, ψιθύρισε, μου φαίνεται ότι η μητέρα σας τρέφει για μάς, για την μητέρα μου και για μένα ένα μίσος το όποιο δεν το αξίζουμε...

—Μήπως, δεν είσατε έσείς η αιτία της δυστυχίας μας; είπα με σκληρότητα η νέα, της οποίας τα γαργαλιάρικα πήραν μια άλλη έκφραση στην αναπόληση του φοβερού δόκατος.

—Η αιτία! Πραγματίσθε λοιπόν έσείς τώρα, ενώ πενθούσε έμεις; Και όμως, δεσποινίς, δεν υπόρσα να μη συγκινηθώ όταν σας είδα να κλαίτε... Από τότε δεν σας ξέχασα... Δεν έπαυσα να σας σκέπτομαι...

Τά είπα αυτά τρέμοντας, σχεδόν με ντροπή, έχοντας τα μάτια χαμηλωμένα.

Θάλεγε κανείς, ότι διέπραττε κανένα σφάλμα. Και πράγματι. Μήπως δεν ήταν σφάλμα και η μάλιστα πολύ μεγάλο, το να αγαπή την νέα αυτή της οποίας το όνομα του θύμικε διαρκώς τον δολοφόνο του πατέρα του;

Άλλά δεν ήταν ώρα να σκέπτεται τώρα αυτά τα πράγματα.

Η Λουίζα είχε αντιληφθή την συγκίνηση του. Καταλάβαινε καλύτερα από αυτόν ότι ύπεφερε, αλλά χωρίς ν' αντιλαμβάνεται άκούη την πραγματική αιτία. Η καρδιά της μαλάκωσε.

—Συγγωρήσατε την μητέρα μου, είπα. Η δυστυχία κάμνει τον άνθρωπο σκληρό.

—Άλλά δεν μου έκανε τίποτε, δεσποινίς, είπα ο Ζεράρ. Το μόνο που με λύπησε είναι ότι μου άπηγόρευσε, σχεδόν, να έσομαι εδω.

Η Λουίζα ύπνικωσε τους ώμους.

—Μην την άδικείτε και σ' αυτό, είπα. Είναι πολλοί οι λόγοι που μάς χωρίζουν. Βοισκόναστε πολύ μακριά ο ένας από την άλλον. Θα ήτο λοιπόν ποσιμότερο να μη γνωριζόμασταν ποτέ. Θέλω να είναι ειλικρινής, μαζί σας γι' αυτό σας τ' λέγω αυτά. Είναι τόσα πολλές φορές που σας συναντώ στο δρόμο μου. Έλ...

(Η συνέχεια εις το προσεχές)

πίξω ότι στο έξής δεν θα γίνη αυτό.

Και χαμηλώνοντας το κεφάλι, πρόσθεσε:

—Χαίρετε, κύριε, και ευχαριστώ και πάλι για ό,τι κάματε σήμερα...

Ο Ζεράρ χαμήλωσε και αυτός το κεφάλι, ψιθύρισε ένα αχαιρείτε, δεσποινίς και βγήκε.

Πέρασαν αρκετές μέρες χωρίς ο νεαρός να ξαναϊδή την Λουίζα. Ήλθε εν τούτοις και μια μέρα που δεν μπόρεσε πιά να σεβασθή την απαγόρευση της νεαρᾶς κόρης και πήγε να την συναντήση και πάλι.

Αυτή την φορά η Λουίζα έκαμε πως δεν τον είδε.

Ο Ζεράρ δεν άπελπίσθηκε. Ξαναπήγες και την άλλη μέρα, και την άλλη, αλλά η ίδια πάντα ιστορία. Η Λουίζα άπέφυγε να τον δῆ κατά πρόσωπο, έτσι ο Ζεράρ επέστρεψε κάθε φορά και πιο λυπημένος σπίτι του.

Η μητέρα του άρχισε να άνασχη. —Ζεράρ του είπα μια μέρα, Ο κόσμος βγαίνει έξω και επιστρέφει πιο δροσερός και ευχαριστημένος από ό,τι βγήκε. Έσο βγαίνεις άλλα γυρίζεις σπιντι ώγρός και περιφροντις. Τι συμβαίνει;

—Τίποτε μαμά, σου φαίνεται...

Άλλά και η Λουίζα δεν επέστρεψε ολιγώτερο στενοχωρημένη σπίτι της. Διερωτάτο τί άραγε να την ήθελε ο γιός του σκοτωμένου και βρισκότανε κάθε μέρα στο δρόμο της; Και μια μέρα η Λουίζα βρήκε εκείνο το όποιο δεν τολμούσε ούτε καν να φαντασθή ως εκείνη την στιγμή: «ώρισμένος θα είναι έρωτευμένος μαζί μου» ψιθύρισε, «Άλλά είναι ποτέ δυνατόν αυτό; συνέχισε. Να αγαπήση έμένα, την κόρη του δολοφόνου, όπως φαντάζεται, του πατέρα του; Θάπρεπε να μάτι το τελευταίο κορίτσι του κόσμου στο όποιο θα μπορούσε να αποβλήση... Ίσως όμως, να ναι και κανένα παροδικό αίσθημα. Άς τον άφίσωμε να του περάση». Και όμως η Λουίζα γελιόταν.

Δεν ήταν διόλου χαμμά αίσθηματική επιπολαιότης αυτό που είχε κατακυριεύσει τον Ζεράρ.

Από το άλλο μέρος, ο Ζάν Ντεμάρ είχε ξαναδῆ πολλές φορές την Μαργαρίτα. Δεν είχε άπελπισθῆ και αυτός από την πρώτη άπάντηση που του έδωσε η φίλη του. Είχε την πεποίθηση ότι η αντίστασις της Μαργαρίτας θα ελαττωνόταν με τον καιρό.

Και πραγματικά, Άν στην άρνηση της Μαργαρίτας δεν ύπήρχε παρά μόνον η λογική, θα μπορούσε η νέα γυναίκα να μην υποκύψη ποτέ. Άλλά η Μαργαρίτα αγαπούσε επίσης τον Ζάν και όταν μιλούσε η καρδιά της, έκανε όλο της το θάρρος. Δεν ήταν πιά η γυναίκα με το σθένος που είχε δείξει σε τόσες δύσκολες στιγμές του βίου της.

Υπέφερε πρό πάντων στις ώρες της μοναξιάς της. Η μοναξιά αυτή, που συνωμοτούσε με τις άναμνήσεις, την τρέλαινε ώρες-ώρες τόσο που να σκέπτεται αν δεν ήταν ποσιμότερο να πεθάνη για να παύση το μαρτύριο αυτό.

Επίσης ύπεφερε τομερᾷ τις νύχτες. Και διωλογοούσε έτσι η Μαργαρίτα ότι μόνον όταν βρισκότανε κοντά της ο Ζάν Ντεμάρ ξεγνοούσε κάθε θλίψη και πόνο, ξαναβόισκε την ψυχική της γαλήνη. Υπήρχαν μάλιστα στιγμές που έννοιως κοντά του την εύτυγία, μια άληθινή μια ποσιμότερη εύτυγία και ήταν έτοιμη να ξοπῆ τότε το αναίτη αν δεν δροθωνόταν ξαφνικά άναμνησα σ' αυτήν και τον Ντεμάρ, η μορφή του γιού της.

(Η συνέχεια εις το προσεχές)

Η ΑΓΝΩΣΤΗ ΑΝΝΑ ΛΩΡΗ

ΑΠΟ τούς γυναικείους ρόλους του Ίψενικού θεάτρου, η Έντα Γκάμπλερ, η Έλνιτα Βάγκελ, η Έλένη Άλθιγκ και η Γκίνα Έκβαλ άποτελοῦν χωρίς άμφιβολία, όχι μόνο την άδυναμία και το δνερο κάθε καλλιτέχνης, αλλά και την λυδία λίθο, επάνω στην όποία θα δοκιμάση τις δυνατότητες της μια ήθοποιός που έχει αξιώσεις από το επάγγελμά της. Οι ρόλοι αυτοί τσακίζουν η έξυφώνουν μίαν άρτίστα—μέσος όρος δεν ύπάρχει.

Τη σκέψη αυτή έκάναμε—δυό-τρεις φίλοι που μπορούν να έχουν γνώμη επί του προκειμένου και ο ύποφαινομενος—σε μια από τις τελευταίες παραστάσεις της «Αγριόσπασις». Και σαν συνέχεια των σκέψεων αυτών ήρθε μετά το τέλος της παραστάσεως η όμοθμος διαπίστωσις ότι η Λώρη κράτησε άψογα τον ρόλο της. Μία νέα ήθοποιός να παίζη άψευγάδιαστα ένα Ίψενικό ρόλο και μάλιστα σαν της Γκίνας, είναι, νομίζουμε, ένα καλλιτεχνικό κατόρθωμα που βαρύνει πολύ.

—□□—

Άς έρθωμε όμως στην άγνωστη Λώρη. Πολλά πράγματα δεν θάχουμε να ποῦμε. Άν γυρίσουμε πολύ πίσω, θα βρούμε μια όλόξανθη παιδούλα πολύ ζωηρή, άπειθήρητη, πρώιμη άθλητρούλα που μοιράζει τις άρες της σε παιδιάστικες τρέλλες και σε παιχνίδια. Η μητέρα της, η καλλιτέχνις του μουσικού θεάτρου κ. Τούλα Λώρη, καμάρωνε τον ξανθό θησαυρό της και έκανε τα πάντα για να τον κρατᾷ μακριά από το θέατρο. Γνωρίζοντας τη μιζέρια του επάγγέλματος, προτιμούσε να δῆ την κόρη της, ό,τι δήποτε άλλο έκτός από θεατρίνα. Και όμως τα πράγματα δεν άργησαν να πάρουν το μοιραίο τους δρόμο.

Το ρόδι κάτω από τη ροδιά θα πέση! λέγει σε μια παροιμία η πείρα του λαού. Και η κόρη μιάς ήθοποιού δεν μπορούσε παρά στο θέατρο να καταλήξη, λέγει μια άλλη πείρα, του καλλιτεχνικού κόσμου αυτή Η Άννα από τα μαθητικά θρανία άνειροπολούσε το σανίδι της σκηνής. Εκεί που άλλα κοριτσόπουλα βλέπουν στον ύπνο τους πράγματα και θάματα, η μικρή Λώρη έβλεπε θέατρα, παρασκηνία, τουαλέττες, και θριαμβευτικές «βραδυές». Κέρβερους η μητέρα, πεισματάρα όμως κι' η κόρη. Ένα καλό γάμο θα ήθελε να της έτοιμάση εκείνη, ένα περίφημο ντεμπούτο θα ήθελε να έχη αυτή. Θυμάται σήμερα η ήθοποιός του θιάσου Κοτοπούλη τα νυκτερινά ξεποτίσματα—η κυριολεκτικῶς, ε ξ ε π α ρ θ υ ρ ί σ μ α τ α (:)—στα όποια κατέφευγε για να «δῆ» θέατρο. Όταν η μητέρα της έφευγε για την έργασία της, η μικρή Λώρη άνοιγε το παράθυρο—άφου η πόρτα ήταν κλειδωμένη—και

πηδούσε στο δρόμο. Φεύγοντας, έκλεινε πάλι τα παραθυρόφυλλα, κι' έτρεχε στο γειτονικό θεατράκι, όπου ο μακαρίτης Λάσκαρης—ο πατέρας της Γιάτας—της έπρομήθευε «δωρεάν» εισόδους. Και κάποιο βράδυ έγινε το μοιραίο. Καλλιτέχνας, φίλοι της οικογενείας, της έπρότειναν να αντικαταστήση την Σταυρίδου στον θιάσο πρόζας που έπαιζε τότε στην «Άτλαντίδα». Η Σταυρίδου είχε άποχωρήσει ξαφνικά και οι ενδιαφερόμενοι σκέφθηκαν την μικρή Λώρη, που είχαν μνηστή το ταλέντο της και έστήριξαν σ' αυτό πολλές έλπίδες. Η μητέρα της Λώρη έλειπε την εποχή εκείνη σε τουρνέ και η άπουσία αυτή έσβυσε και τούς τελευταίους διαταγμούς της Άννας. Βγήκε στη σκηνή της «Άτλαντίδος» και έσημείωσε έξαιρετική έπιτυχία.

Με συγκίνηση θυμάται πάντα η νέα Λώρη τα λόγια του άείμνηστου Φώτου Πολίτη που ανέβηκε στα παρασκηνία και συνεχάρη την χειροτονηθείσα καλλιτέχνιδα: «Έχεις πολύ ταλέντο, κορίτσι μου, της έλεπε ο πεπειραμένος δάσκαλος. Σε θέλει η σκηνή και πρέπει να μείνης στο θέατρο γιατί θα προκόψης!»

Με μια τέτοια προφητεία από έναν τέτοιο δάσκαλο, τίνος η φαντασία δεν θα έπαιρνε μωυρόλοτο; Ποιός της έπιανε πιά την Λώρη; Και ποιός μπορούσε να την άποσπάση από τη σκηνή; Η μητέρα της μόλις έμαθε το τόλμημα, πήρε από τη Θεσσαλονίκη το άεροπλάνο και ήλθε επί πτερυγών άνέμου για να τιμωρήση την πράξη και να προλάβη τα χειρότερα. Ματαιοπονία. Η κόρη της έμεινε στο θέατρο και έκαμε βέβαια άριστα.

Η ζωή της Λώρη έξω από τη σκηνή είναι μαζεμένη, μετρημένη. Έ-

Ένα ωραίο πορτρατίο της δίδος Λώρη.

χει ένα σπιτάκι, όπου περνά τις περισσότερες ώρες της σχολής της. Ένα κρηπιάκι που τον καλλιεργεί, και δυό περίφημα σκυλιά δλοκληρώνουν τη σπιτική άπόλαυσή της. Άγαπά τα ταξίδια, η θάλασσα την γοητεύει. Άλλά τα ταξίδια θέλουν καιρό διαθέσιμο και τέτοιο δεν της άφίνει η δουλειά της. Της άρέσει η μουσική, παίζει πιάνο, πηγαίνει άρκετά χρόνια στο Ώδειο, η δουλειά της όμως την άνάγκασε να τ' άφήση κι' αυτό. Άλλοτε διάβαζε πολύ φιλολογία. Τώρα η δουλειά της δεν της άφίνει έλευθέρους ώρες. Καταντά ο κινηματογράφος να είναι η μοναδική της άναψυχή. Άλήθεια, ξεχάσαμε να ποῦμε ότι ζωγραφίζει κι' όλας—έχει κάποια κλίση στη ζωγραφική.

Ός άνθρωπος, είναι μια άπλη, πρόσχαρη, καλόβολη κοπέλλα. Στα παρασκηνία όπου ο καυατζίκος και το έπεισόδιο προκαλεί συχνά πικνά θυέλλες, η φωνή της Λώρη άκούεται σπανιότατα. Και στα κουτσομπολιά πάλι φαίνεται ότι δεν έχει πρωτεύουσα θέση—ως δρᾶστις έννοούμε. Για να δλοκληρώσουμε τέλος το «πορτραίτο» της Λώρη, πρέπει να σημειώσουμε ακόμα ότι κατά καιρούς εργάσθη σε διαφόρους μεγάλους θιάσους, ότι περιώδευσε στις έπαρχίες με δικό της θιάσο κι' ότι ακόμα έχει κάμει άρκετές τουρνέ με άλλους θιάσους. Στην έπαρχία είχε επίσης έπιτυχία όπως και στην πρωτεύουσα. Άρσεσε πολύ κι' ως ήθοποιός και ως γυναίκα με πολλαπλά θελήτρια. Άπ' όπου πέρασε, άφηνε θαυμαστά άπαρηγόρητα—άπ' αυτούς τούς θαυμαστές που πιάνον αμ' π ο ν ε ένα κάθισμα στις πρώτες σειρές των έπαρχιακών θεάτρων και σ' όλη την διάρκειά της παραστάσεως άνειρευότανι φούρνους με καρβέλια. Δυό-τρεις τέτοιοι θαυμαστές, άλλα άποφασιστικοί αυτοί, κάτοικοι Πύργου, «από κεινοῦ συμφέροντος όρμώμενοι», άπεφάσιον κάποτε να άποαγάγουν την ώραιαν του θιάσου, η όποία έν τώ μεταξύ είχε μεταδῆ με τους συναδέλφους της στην Άμαλιάδα! Οι έρωτοπλανταγμένοι λοιπόν Πύργιοι άπλήσθηκαν ως ληστοφύδοικοι και έξεκίνησαν διά την Άμαλιάδα. Το γεγονός έγνωσθη εκεί πριν φθάση η σπείρα των έρωτευμένων. Η πόλις έθρουβήθη, οι άρχες ανέλαβον δράσιν και τα άρρενα μέλη του θιάσου φιλοτιμηθέντα άπλήσθησαν μέχρις όδόντων και έφύλαξαν καθ' όλην την νύκτα την ξανθή καλλονή του θιάσου των. Έτσι η κάθδος των έραστών του Πύργου άνεκόπη και η άπαγωγή δεν έγινε. Ήταν και αυτή μια από τις ποσιμότερες του τόσο συχνά έχουν οι ήθοποιοί μας στα έπαρχιακά κέντρα, όπου περιφέρουν την τέχνη τους.

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

Τὸ σατυρικό καὶ πολιτικό « Ἀστὺ »

Ο Ι ΠΙΟ μορφωμένοι Ἀθηναῖοι ἀπὸ τὸ 1885 ὡς τὸ 1890 ἐδιάβαζαν μὲ πολὺ κέφι, μὲ πραγματική ἀπόλαυση, μ' ἀληθινὸ πάθος ἕνα μικρὸ σατυρικὸ φύλλο. Τὸ φυλλαράκι αὐτὸ εἶχε ὀκτώ σελίδες δίστρες κι' ἐξεδίδετο κάθε Σάββατο. Γενικὰ τὰ περιεχόμενά του ἦσαν σύντομα, μὰ σαρωταριστά. Πεζὰ καὶ στίχοι. Μὰ κάθε φύλλο εἶχε καὶ ἀφθονες γελοιογραφίες καὶ ἄλλες εἰκόνες. Τὸ φύλλο αὐτὸ ἦταν τὸ σατυρικὸ « Ἀστὺ ».

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἐδύνασαν στὴν Ἀθήνα ἀρκετὰ σατυρικὰ καὶ σατυρικοπολιτικὰ φύλλα, ὅπως ὁ «Ραμπάγας», ὁ «Νέος Ἀριστοφάνης», ὁ «Παλιάνθρωπος» καὶ ἄλλα. Μὰ τὸ « Ἀστὺ» δὲν ἔμοιαζε μ' αὐτά. Δὲν εἶχε προορισμὸ νὰ δώσῃ χονδρὰ σάτυρα, οὔτε πολιτικὴ σάτυρα γιὰ τὸ μεγάλο κοινόν. Ἦταν τὸ λεπτὸ σατυρικὸ κι' εὐθυμογραφικὸ φύλλο, πού ἄρρεσε στὴν μορφωμένη τάξη τῆς Ἀθήνας καὶ τῆς Ἑλλάδος. Εἶχε μέσα τὴν κομψὴ σάτυρα καὶ τὴν ἀριστοκρατικὴ εὐθυμογραφία.

Τὸ πρῶτο φύλλο τοῦ « Ἀστὺ » ἐξεδόθη τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1885. Μὰ ὁ πρόδρομος τοῦ σατυρικοῦ τούτου φύλλου ἦταν ἕνα ἄλλο: ὁ « Ἀσμοδαῖος ». Αὐτὸ ἐξεδίδετο ἀπὸ τὸν Γενάρη τοῦ 1875 ἕως τὸν Αὐγούστο τοῦ 1885. Καὶ τὸν « Ἀσμοδαῖο », ὅπως καὶ τὸ « Ἀστὺ » τὰ διηύθυνεν ὁ ἀληθινὸς γελοιογράφος Θέμος Ἀννίνος. Δυὸ μῆνες ἀπὸ δέκα ἡμέρες τὸν « Ἀσμοδαῖο », ἐβγήκε τὸ « Ἀστὺ ».

Ὅταν ἐξεδόθη τὸ « Ἀστὺ », ὁ πρῶτος ἐκδότης του ἦταν ὁ Μπάμπης Ἀννίνος. Μὰ γρήγορα ὁ Μπάμπης ἔφθασε σὲ οικονομικὸ ἀδιέξοδο καὶ τότε ἀνέλαβε τὴν ἐκδόση ὁ Θέμος. Ἐδῶ πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι ὁ γελοιογράφος Θέμος καὶ ὁ εὐθυμογράφος Μπάμπης, ἂν καὶ εἶχαν τὸ ἴδιο ἐπώνυμο καὶ ἡ καταγωγή τους ἦταν ἀπὸ τὴν Κεφαλλονία, δὲν εἶχαν καμμιὰ συγγένεια μεταξύ τους.

Στὸ πρῶτο φύλλο τοῦ σατυρικοῦ « Ἀστωῦ » ἔκαμαν ἀμέσως τὴν ἐμφάνισή τους μετὰ προγραμματικὴς δηλώσεως ὅλοι οἱ συνεργάτες του. Καθένας ἔγραψε πεζὰ ἢ σὲ στίχους σύντομα τὸ πρόγραμμά του.

Οἱ συνεργάτες αὐτοὶ ἦσαν ἐξαιρετικὰ διαλεκτοί. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν ὁ Κωστής Παλαμῆς, πού ἔγραψε μὲ τὸ ψευδώνυμο Πεζόστατος, ὁ Γ. Σουρῆς μὲ τὸ ψευδώνυμο SOURIS (πὸ γαλλικὰ θὰ πῆ: ποτικὸς), ὁ Μπάμπης Ἀννίνος μὲ τὸ ψευδώνυμο Ἀθροῦμ ἢ Ἡ αἰδῆς ὁ Ἀττικὸς ἢ Στροφιὰδης, ὁ Μιχ. Μπρσάκης μὲ τὸ ψευδώνυμο Κόθρονος ἢ Κράκι, ὁ Ἰωάννης Πολέμης μὲ τὸ ψευδώνυμο GUERRIER, ὁ Ι. Μ. Δαμβέργης μὲ τὴν ὑπογραφή Ἰμδ., ὁ ποιητὴς καὶ θεατρικὸς συνεργάτης Δ. Κόκκος μὲ τὸ ψευδώνυμο COGNE, ὁ Ε. Κουσουλάκος μὲ τὸ ψευδώνυμο Πελαγοῦς ἢ Τσομπανόκος...

Τὸ γραφεῖο τοῦ « Ἀστὺ » ἦταν κι' αὐτὸ κομψὸ καὶ ἀριστοκρατικόν. Ἀντίθετα μὲ τ' ἄλλα δημοσιογραφικὰ γραφεῖα ἐκείνου τοῦ καιροῦ, πού ἦσαν ὡσαυτὰ ἐπίσης μαγαζάκια, τὸ « Ἀστὺ » εἶχε τὸ γραφεῖο του στὸ μεσαῖο πάτωμα τοῦ σπι-

τοῦ τοῦ Ζαχαρία, στὴν ὁδὸ Φιλελλήνων, ἀντίκρου στὴ Ρωσικὴ ἐκκλησία.

— **Π** —

Ὁ Θέμος Ἀννίνος, πού ἦταν διευθυντὴς καὶ ἐκδότης τοῦ « Ἀστὺ », δὲν ἔγραφε τίποτε στὸ φύλλο. Ἐσχεδιάζε μόνον τὶς ἐξυπνοτάτες καὶ χαριτωμένες γελοιογραφίες του.

Ἦταν στὴν καταγωγή Κεφαλλονίτης, μὰ ἐγεννήθη στὸν Πύργο τῆς Ἠλείας τὸ

Χιῶτικη μαστίγια τους μὲ διαλεκτοὺς μελέδες. Ὅλοι σ' αὐτὸ τὸ μαγαζὶ ἔπαιον τὴν μαστίγια τους ὀρθοὶ καὶ μόνον ἢ παρῶρα τοῦ Θέμου προνομιακὰ ἐκάθονταν στὶς λίγες καρέκλες τοῦ μαγαζιοῦ.

Ὁ Θέμος Ἀννίνος μὲ τὶς γελοιογραφίες του ἄφισεν ἀθάνατους μερικὸς τύπους τῆς τότε Ἀθήνας. Στὸ « Ἀστὺ » ἐδημοσίευσεν καρικατοῦρες τοῦ Χαρ. Τρικούπη, τοῦ Θεοδ. Δεληγιάννη καὶ τῶν ἄλλων πολιτικῶν τοῦ καιροῦ του. Μὰ ἀπαθανάτισε μὲ τὶς γραμμές του καὶ τὴν πολιτευομένη κυρία Ροζοῦ, τὴν πρώτη Ἀθηναία σουφραζέττα, τὸν βουλευτὴ Κερκόρας Σταμούλη μὲ τὴν κάσα του καὶ τοὺς τρεῖς σκύλους του, τὸν καθηγητὴ τοῦ Πανεπιστημίου Γ. Μισοτριώτη, τὸν γιατροφιλόσοφο Πύρρα, τὸν σπανὸ καθηγητὴ Σμιττέλο, τὸν λόγιο καλὸ γηγενὸ Μυριανθοῦση μὲ ἕνα γένι πού εἶχε 4 τρίγες, ἀλλὰ καὶ τοὺς συνεργάτες του Γ. Σουρῆν, Μπάμπην Ἀννίνον, Κουσουλάκον κ.λ.π.

Αὐτογελοιογραφία τοῦ Θέμου Ἀννίνου.

1845. Ἀνῆκε σὲ πλούσια οἰκογένεια. Ἦταν κομψὸς κύριος, μὲ ἀριστοκρατικοὺς τρόπους καὶ μὲ ἐλαφρὸ χιούμορ στὴν κουβέντα του.

Νέος ἐπῆγε στὸ Παρίσι καὶ ἐκεῖ ἀτάγινε στὴν γελοιογραφία. Τὸ 1872 ἦλθε στὴν Ἀθήνα κι' ἐγκατεστάθη ὀριστικὰ ἐδῶ, ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 1916. Μόλις ἦλθεν ἀπὸ τὸ Παρίσι ἐξέδωσε τὸ ἄγελοιογραφικὸν «Ἡμερολόγιον», ὅπου ἔδωσε τὰ πρῶτα δείγματα τῆς γελοιογραφικῆς του τέχνης. Καὶ πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι ὁ Θέμος Ἀννίνος εἶναι ὁ πρῶτος Ἑλληνας γελοιογράφος.

Τοῖα χρόνια ἀπὸ ὁ Θέμος ἦλθεν ἀπὸ τὸ Παρίσι (τὸ 1875) ἐξέδωσε τὸν « Ἀσμοδαῖο ». Ἀπὸ τὶς 4 σελίδες τοῦ φύλλου ἡ μιά ἦταν πάντα γεμιστὴ μὲ γελοιογραφίες τοῦ διευθυντοῦ του. Κι' εἴπειτα στὸ « Ἀστὺ » ὁ Θέμος ἐδημοσίευσεν μίαν, δύο ἢ καὶ τρεῖς σελίδες μὲ γελοιογραφίες του σὲ κάθε φύλλο.

Ὅσοι ἐγνώριζαν τὸν Θέμον Ἀννίνο ἔλεγαν ὅτι, ἂν κι' ἐφαίνετο καλὸς σὲ ὄλους, προσπαθοῦσε νὰ μὴ διῆναι καλὸς σὲ κανένα. Ὅλο τὸν ἄλλο κόσμον, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς συνεργάτες του, τοὺς κρατοῦσε μὲ ποσοπὴ σὲ ἀπόσταση.

Κάθε Σάββατο ποῖ, κατὰ τὴν 10, ἐπῆγινε στὸ τυπογραφεῖο «Κοκκίνο», στὴν ὁδὸν Πρασσατέου, ὅπου τυπώνονταν τὸ « Ἀστὺ », γιὰ νὰ οἰξῆ μιά τελευταία ὑπὲρ τὴν ἕλη τοῦ φύλλου, πού ἦταν ἔτοιμη πιά. Τὰ πρόσεγε ὁ ἑαυτοῦ πόλῳ. Ἐβγάλε μιά λέξη, διώρθωνε μίῳ

ἄλλῳ, ἐπρόσθετε ἕνα γράμμα...

Κάθε μεσημέρι ὁ Θέμος Ἀννίνος ἐπῆγινε μὲ τὴν παρέα του στὸ μακαλίτικο τοῦ Παπαγιάννη στὴν ὁδὸν Σταδίου, ὅπου ἔπαιον τὴν μαστίγια τους μὲ διαλεκτοὺς μελέδες. Ὅλοι σ' αὐτὸ τὸ μαγαζὶ ἔπαιον τὴν μαστίγια τους ὀρθοὶ καὶ μόνον ἢ παρῶρα τοῦ Θέμου προνομιακὰ ἐκάθονταν στὶς λίγες καρέκλες τοῦ μαγαζιοῦ.

Ὁ Θέμος Ἀννίνος μὲ τὶς γελοιογραφίες του ἄφισεν ἀθάνατους μερικὸς τύπους τῆς τότε Ἀθήνας. Στὸ « Ἀστὺ » ἐδημοσίευσεν καρικατοῦρες τοῦ Χαρ. Τρικούπη, τοῦ Θεοδ. Δεληγιάννη καὶ τῶν ἄλλων πολιτικῶν τοῦ καιροῦ του. Μὰ ἀπαθανάτισε μὲ τὶς γραμμές του καὶ τὴν πολιτευομένη κυρία Ροζοῦ, τὴν πρώτη Ἀθηναία σουφραζέττα, τὸν βουλευτὴ Κερκόρας Σταμούλη μὲ τὴν κάσα του καὶ τοὺς τρεῖς σκύλους του, τὸν καθηγητὴ τοῦ Πανεπιστημίου Γ. Μισοτριώτη, τὸν γιατροφιλόσοφο Πύρρα, τὸν σπανὸ καθηγητὴ Σμιττέλο, τὸν λόγιο καλὸ γηγενὸ Μυριανθοῦση μὲ ἕνα γένι πού εἶχε 4 τρίγες, ἀλλὰ καὶ τοὺς συνεργάτες του Γ. Σουρῆν, Μπάμπην Ἀννίνον, Κουσουλάκον κ.λ.π.

Οἱ καρικατοῦρες τοῦ Θ. Ἀννίνου στὸ σατυρικὸ « Ἀστὺ » ἀπὸ τὸ 1885 ὡς τὸ 1890 δίνουν ἕλη τὴ ζωὴ καὶ ὅλο τὸ χρώμα τῆς Ἀθήνας ἐκείνου τοῦ καιροῦ. Συχνὰ ὁ λογοτέχνης Μ. Μπρσάκης ἔλεγε: — Οἱ καρικατοῦρες τοῦ Θέμου φλυαροῦν!

Κι' ὁ Ἐμμανουὴλ Ροζῆς, ὁ ἰδιότροπος κριτικὸς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἔλεγε: — Δὲν τὸ διαβάζω τὸ « Ἀστὺ ». Μοῦ ἀρκεῖ μονάχα νὰ τὸ βλέπω!

Κατόπιν ἀπὸ ἐπιτυχὴ σταδιοδρομία πέντε χρόνων, τὸ « Ἀστὺ » ἔγινε τὸ 1890 καθημερινὴ εφημερίδα. Ἀπὸ τότε τὸ διηύθυναν μαζί ὁ Θέμος Ἀννίνος, ὁ Δημ. Κακλαμάνος καὶ ὁ Γεωργ. Δροσίνης. Ἐίχε καὶ πολλοὺς διαλεκτοὺς συνεργάτες, ὅπως τὸν Θ. Βελλινιανίτην, τὸν Σ. Στεφάνου, τὸν Γρ. Ξενόπουλο, τὸν Π. Νιρβάνου...

Τὸ 1894 ὁ Γ. Δροσίνης ἀπεχώρησεν ἀπὸ τὸ « Ἀστὺ » κι' ἐξέδωσε τὴν καθημερινὴν « Ἐστία ». Ἐταῖ ἐμειναν διευθυντὲς τοῦ « Ἀστὺ » οἱ ἄλλοι δύο.

Τὸ καθημερινὸν « Ἀστὺ » στὴν ἀρχὴ εἶχε τετρασέλιπο σχῆμα καὶ κατόπιν ἔγινε μεγάλῳ ἐξάσηλο.

Ἐως τὸ 1901 οἱ Ἀννίνος καὶ Κακλαμάνος ἐξέδιδαν τὸ « Ἀστὺ » μαζί. Μὰ ἀπὸ τοῦ ἔτους αὐτοῦ ἡ εφημερίδα ἐχωρίσθη σὲ δύο ἐφημερίδες: Τὸ « Ἀστὺ » καὶ τὸ « Νέον Ἀστὺ ».

Τὸ « Ἀστὺ » τὸ διηύθυνεν ὁ Θέμος Ἀννίνος ἕως τὸ 1907 καὶ κατόπιν τὸ παρεχώρησε στοὺς Γ. Βουτσινῶν καὶ Ζ. Παπαντωνίου, οἱ ὅποιοι γρήγορα τὸ διέκοψαν. Τὸ « Νέον Ἀστὺ » ὅμως ἐξῆσε πολὺ. Πρῶτα τὸ διηύθυνεν ὁ κ. Δημ. Κακλαμάνος ἕως τὸ 1907 καὶ κατόπιν ὁ κ. Γεω. Πετροβίτης, ὁ ὁποῖος καὶ τὸ διέκοψε τὸ 1919.

Φ. ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

Ἡ ΚΟΡΗ τῆς Φαρμακευτρίας ΒΟΥΑΖΕΝ

ΜΕΓΑ ΙΠΠΟΤΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Τὰ προηγούμενα

Ἐνα βράδυ τοῦ Νοεμβρίου 1870, ὁ ὑποκόμης Τζάκ Μάκ Κάρθου, τραυματισμένος στὸν ὦμο ἀπὸ τοὺς στρατιώτες τοῦ βασιλέως, ἔφθασε ἀποκαμωμένος στὸ γυναικεῖο μοναστήρι τοῦ Σαιν-Πάτρικ, ἔξω ἀπὸ τὸ Δουβλίνο τῆς Ἰρλανδίας καὶ ζήτησε ἄσυλο. Ἡ ἡγουμένη, ὅμως, τῆς μονῆς μ' ὄλο πού ἦταν ἐξαδέλφη τῆς μητέρας του, δὲν τοῦ ἐπέτρεψε τὴν εἴσοδο στὸ μοναστήρι γιὰτι εἶχε μεγάλα εὐθύνες. Μέσα στὸ μοναστήρι αὐτὸ ὑπῆρχε ἕνα οἰκοτροφεῖο, ὅπου σπουδάζαν ἄνω τῶν ἑκατὸ κοριτσιῶν τῆς ἰρλανδικῆς ἀριστοκρατίας.

Ἐνα ἀπ' αὐτὰ κρύβει τὸν φυγάδα σ' ἕναν ἀχυρῶνα καὶ τοῦ φέρνει τροφῆ. Ὁ ὑποκόμης τῆς διηγήθη τὴν ἱστορία τῆς οἰκογενείας του καὶ τοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους κατέδωκετὸ ἀπὸ τὸν βασιλέα. Ἐν τῷ μεταξύ, οἱ δύο νέοι κατελήθησαν ἀπὸ ἕνα ἀμοιβαῖο ἐρωτικὸ αἰσθημα καί...

3ον

ΖΑΚ ἔρπαζε τὴν κοπέλλα ἀπὸ τὸ χέρι.

— Ἀφίστε με, Τζάκι! — Ἀλήθεια, εἶπε ὁ ὑποκόμης, ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς δώσω κανένα ὄνομα...

— Νὰ μὲ λέτε Μαργαρίτα! Καὶ ἀφοῦ ἀποσπᾶσθαι ἀπὸ τὸ χέρι του, προσέθεσε στὸ κατώφλι:

— Τὸ ἀπόγευμα, στὴν ὥρα τοῦ τσαγού, θὰ σᾶς πῶ τὴν ἱστορία μου. Δὲν εἶναι, ὅμως, οὔτε μεγάλη οὔτε ὀμορφὴ ὅπως ἡ δική σας.

Καὶ ἡ Μαργαρίτα ἔφυγε.

— **Π** —

Ὁ Τζάκ Μάκ Κάρθου, γοητευμένος, περιμένα τὴν ἐμφάνισή της μὲ μεγάλη ἀνοπομονησία πού τὴν ἔκανε νὰ λησμονῆ τὶς περιστάσεις του.

Ἀφοῦ βολτάρησε κάμποση ὥρα μέσα στὸν ἀχυρῶνα, ὁ νεαρὸς ἐρωτευμένος ἐξάπλωσε καὶ πάλι, ἐπάνω στὸ ἀχυρῶνιο κρεβάτι του κι' ἀποκοιμήθηκε. Ὅταν ἐξυπνήσε, ὄρθκε πλάι του, δὺδ μεγαλοπρεπῆ τσαμπιά ἀπὸ μοςχάτο σταφύλι. Χαμογέλασε καὶ κούτταξε τριγύρω του. Κανείς.

— Ὅθ ἦρθε, φαίνεται, τὴν ὥρα πού κοιμόμουνα καὶ δὲν θέλησε νὰ μὲ ξυπνήσῃ, εἶπε ὁ Τζάκ καὶ κόβοντας μιά ρόγα σταφυλιοῦ, τὴν ἔβαλε στὸ στόμα του.

— Σπουδαία σταφύλια! εἶπε. Πού τὰ κλεψῆ, λοιπόν, τὸ τρελλοκόριτσι;

Τὸ δεύτερο τσαμπί, ἔλυωσε, ρόγα πρὸς ρόγα, μέσα στὸ στόμα του. Καὶ κάθε ρόγα τὴν περνοῦσε γιὰ ἕνα γλυκὸ φιλή, ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς Μαργαρίτας.

Ἐπτεσα, ξενακουμήθηκε πάλι.

Οἱ ἐρωτευμένοι εἶναι πάντοτε μεγάλοι ὑπναρόδες, πού κοινοῦνται, ὅμως, ἐλαφρότητα. Δὲν τοὺς ἀρέσει νὰ ἐγκαταλείπουν τὸ φανταστικὸ βασίλειο τῶν ὀνειρών, παρακολουθοῦν, ὅμως, μὲ τὸ ἕνα μάτι καὶ τὴν πραγματικότητά. ἔτοιμοι

νὰ σηκωθοῦν, μόλις δοῦν ὅτι τὸ καλεῖ ἡ περίστασις.

Ἐτσι, ἔβαν ἡ Μαργαρίτα ἐπίστρεψε κατὰ τὰς πέντε, μ' ἕνα μαντλὶ γεμιστὸ κουλουράκια, ὁ Τζάκ πού μισοκοιμότανε ἄπλωσε τὸ χέρι του, τὴν τράβηξε κοντὰ του, τὴν ἔβαλε νὰ καθῆσθαι πλάι του καὶ τῆς εἶπε:

— Διηγῆθήτε μου τὴν ἱστορία σας.

— Ὅ! Δὲν θὰ κρατήσῃ πολὺ, ξέρετε! Ἐξ ἄλλου, φοβάμαι μήπως σᾶς ἀπογοητεύσῃ. Νομίζετε μήπως ὅτι κατάγομαι ἀπὸ οἰκογένεια εὐγενῶν;

— Ἐτσι, νομίζω, πράγματι, ἀπήντησε ὁ Τζάκ.

— Καὶ ὅμως ὄχι. Ὀνομάζομαι Μαργαρίτα Ντεσαῦ. Ὁ πατέρας μου ἦταν ἀδαμαντοπώλης. Τὸν θυμάμαι πού ζύγιζε τὸ χρυσάφι στὶς μικρὲς του ζυγαριές καὶ πού ἔδειχνε τὰ μπιζῦ του στὶς ὀμορφὲς κυρίες τοῦ Παρισιοῦ. Ἡ μητέρα μου τὸν βοηθοῦσε καὶ κρατοῦσε τὴ βιβλία του. Μιλοῦσε ὀμορφα καὶ ἤξερε νὰ κρατήσῃ ἕνα κατὰστημα. Μιά μέρα, μοῦ ἐτοίμασαν τὰ γαργαλιὰ μου καὶ πῆρα τὸ ἀμάξι γιὰ τὴν Χάρρη, μαζί μ' ἕνα γνωστὸ μας ἀδελφόν.

Ἦμουνα μόλις ἔξη χρόνων, ἀλλὰ μ' ὄλο τούτο ἔλα αὐτὰ ἔμειναν χαραγμένα βαθειὰ στὴ μνήμη μου. Στὴ Χάρρη, μπαρκαράσε σ' ἕνα πλοῖο πού μᾶς ἔφερε στὴν Ἰρλανδία. Κλείσθηκα ἀμέσως σ' αὐτὸ ἔδω τὸ μοναστήρι κι' ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα, δὲν ξεναβγήκα. Νὰ ἡ ἱστορία μου.

— Καὶ πόσων χρόνων εἶσθε τώρα; ρώτησε ἡ Μαργαρίτα.

— Πέντε, ἀπάντησε ὁ Τζάκ.

— Πόσους ἀσὲς τῶπε; Ἄγνο μὲ νοιάζει ἂν δὲν ἔχετε τίτλους εὐγενείας. Ἐγὼ ἐγὼ διπλοῦς καὶ γιὰ τοὺς δύο μας. Ἀλλὰ γιὰ πέστε μου. Δὲν σᾶς γράφει ποτὲ ἡ μητέρα σας, ἂν καὶ πότε θὰ ξεναγουρίστε στὴ Γαλλία;

— Πότε-πότε μοῦ κάνει, μερικὸς ἐπιναιγμούς. Μοῦ γράφει ὅτι ἡ προίκα μου ὅσο πάει καὶ μεγαλώνει καὶ ὅτι σκέπτεται γιὰ τὴν ἀποκατάστασή μου.

— Νά, λοιπόν, πού ἀποκατασταθήκατε εἶπε ὁ Τζάκ κοττάζοντας τὴν μ' ἕνα τρυφερὸ βλέμμα. Ὅταν θὰ ξεπαρκάρουμε στὴ Βρέστη ἢ στὸ Σαιν-Μαλό...

— Μὰ δὲν μπορῶ, Τζάκ, νὰ σᾶς ἀκολουθῶσά τώρα...

— Πρέπει νὰ μ' ἀκολουθήσετε! Εἴμαστε ἀρραβωνιασμένοι κι' ἐγὼ τὰ λεφτὰ πού χρειάζονται γιὰ τὸ ταξίδι μας.

— Ἀδύνατον! εἶπε ἡ Μαργαρίτα. Καὶ τυλίγοντας τὰ χεῖρά της γύρω ἀπὸ τὸν λαιμὸ του, κόλλησε τὸ μάγουλό της πάνω στὸ δικὸ του.

— Τζάκ, ἀγαπημένε μου Τζάκ, θέλω νὰ μὲ καταλάβετε. Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ μὲ ἀπαγάγετε. Πρέπει νὰ ἐγὼ κανονικὰ ἀπὸ δῶ μέσα. Ἐξ ἄλλου, δὲν βλέπετε ὅτι ἂμα ἔχετε καὶ μὲνα μαζί μας, θὰ δυσκολευθῆτε στὴ δραπετεύσῃ σας; Ὅθ γράψω αὐριο στὴ μητέρα μου ὅτι ἀρραβωνιασθήκαμε καὶ ὅθ τὴν παρακαλέσω νὰ μὲ ἀνακαλέσῃ στὸ Παρίσι, γιὰ τοὺς γάμους μας. Ἴσως, μάλιστα, νὰ φθάσουμε καὶ μαζί.

— Πόσους, λοιπόν, νὰ σᾶς ἀφίσω; — Γιὰ πολὺ λίγον καιρὸ.

— Νὰ πῶσῃ νὰ σᾶς βλέπω καὶ νὰ τρώω ἀπὸ τὰ χεῖρά σας; Ἀλήθεια, ἔχασα νὰ σᾶς ἐχαριστήσω γιὰ τὰ σταφύλια.

Ἡ Μαργαρίτα τὸν κούτταξε μὲ ἐκπλήξη.

— Ποῖα σταφύλια; Ἐκείνος ἔρπαζε τὰ δύο γυνὰ τσαμπιά καὶ τῆς τᾶβαλε κάτω ἀπὸ τὴ μύτη.

— Δέκα ἐφτά χρόνων, παρὸ τρεῖς μῆνες.

— Ἡ μητέρα σας δὲν σᾶς γράφει ποτὲ; — Βεβαίωτατα. Κάθε δέκα πέντε. Δὲν ἀφίνει νὰ μοῦ λείψῃ τὸ παραμικρὸ. Μὲ προσέγει πάρα πολὺ.

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, εἶπε ὁ Τζάκ τὸ ἀδαμαντοπωλεῖο θὰ ἐργάζεται πάρα πολὺ καλὰ γιὰτι τὸ οἰκοτροφεῖο τοῦ Σαιν-Πάτρικ, ὅπως ξέρω, εἶναι πανάκριβο.

— Νὰ ὅπως καταλαβαῖνα, οἱ δικοί μου δὲν λογαριάζουν τὰ γρήματα.

Καὶ θυβίζοντας τὸ βλέμμα της μέσα στὰ μάτια τοῦ Τζάκ, ἡ Μαργαρίτα προσέθεσε:

— Εἶδατε, λοιπόν, ὅτι δὲν κατάγομαι ἀπὸ εὐγενεῖς;

Ἐκείνος τὴν τράβηξε κοντὰ του, τὴ φίλησε τρυφερὰ στὰ χεῖλη καὶ εἶπε:

— Εἶσθε τόσο εὐγενής, ὅσο θὰ μπορούσε νάνα κάθε γυναικα.

— Νά, ἀλλ' ὄχι τόσο εὐγενής, ὅσο νὰ γίνω γυναίκα σας...

— Ποῖος σᾶς τῶπε; Ἄγνο μὲ νοιάζει ἂν δὲν ἔχετε τίτλους εὐγενείας. Ἐγὼ ἐγὼ διπλοῦς καὶ γιὰ τοὺς δύο μας. Ἀλλὰ γιὰ πέστε μου. Δὲν σᾶς γράφει ποτὲ ἡ μητέρα σας, ἂν καὶ πότε θὰ ξεναγουρίστε στὴ Γαλλία;

— Πότε-πότε μοῦ κάνει, μερικὸς ἐπιναιγμούς. Μοῦ γράφει ὅτι ἡ προίκα μου ὅσο πάει καὶ μεγαλώνει καὶ ὅτι σκέπτεται γιὰ τὴν ἀποκατάστασή μου.

— Νά, λοιπόν, πού ἀποκατασταθήκατε εἶπε ὁ Τζάκ κοττάζοντας τὴν μ' ἕνα τρυφερὸ βλέμμα. Ὅταν θὰ ξεπαρκάρουμε στὴ Βρέστη ἢ στὸ Σαιν-Μαλό...

— Μὰ δὲν μπορῶ, Τζάκ, νὰ σᾶς ἀκολουθῶσά τώρα...

— Πρέπει νὰ μ' ἀκολουθήσετε! Εἴμαστε ἀρραβωνιασμένοι κι' ἐγὼ τὰ λεφτὰ πού χρειάζονται γιὰ τὸ ταξίδι μας.

— Ἀδύνατον! εἶπε ἡ Μαργαρίτα. Καὶ τυλίγοντας τὰ χεῖρά της γύρω ἀπὸ τὸν λαιμὸ του, κόλλησε τὸ μάγουλό της πάνω στὸ δικὸ του.

— Τζάκ, ἀγαπημένε μου Τζάκ, θέλω νὰ μὲ καταλάβετε. Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ μὲ ἀπαγάγετε. Πρέπει νὰ ἐγὼ κανονικὰ ἀπὸ δῶ μέσα. Ἐξ ἄλλου, δὲν βλέπετε ὅτι ἂμα ἔχετε καὶ μὲνα μαζί μας, θὰ δυσκολευθῆτε στὴ δραπετεύσῃ σας; Ὅθ γράψω αὐριο στὴ μητέρα μου ὅτι ἀρραβωνιασθήκαμε καὶ ὅθ τὴν παρακαλέσω νὰ μὲ ἀνακαλέσῃ στὸ Παρίσι, γιὰ τοὺς γάμους μας. Ἴσως, μάλιστα, νὰ φθάσουμε καὶ μαζί.

— Πόσους, λοιπόν, νὰ σᾶς ἀφίσω; — Γιὰ πολὺ λίγον καιρὸ.

— Νὰ πῶσῃ νὰ σᾶς βλέπω καὶ ν

— Μοσχάτα. Τὰ βρήκα εδώ, πλάι στὸ πρόχειρο κρεβάτι μου.

— Μοσχάτα; εἶπε ἡ Μαργαρίτα, συλλογισμένη. Πράγματι, ὑπάρχουν μοσχάτα σταφύλια στὸ θερμοκήπιο. Τὰ φυλάγει, ὅμως, ὁ γέρω-Τίμ.

— Ὁ κηπουρός;
— Ναί!

Οἱ δύο ἐρασταὶ κυττάχθηκαν μὲ ἀνησυχία, πού κατέληξε σ' ἕνα διπλὸ χαμόγελο.

— Τζάκ, σὰς ἀνεκάλυψε!
— Κι' ἀφοῦ μοῦ φέρνει σταφύλια...
— Ὁ Τζάκ ἔσκασε στὰ γέλια.

— Πρέπει νὰ τοῦ μιλήσετε, εἶπε.
— Ὅχι, ἀπάντησε ἡ Μαργαρίτα. Ὁ φύγο καὶ θὰ σὰς ἀφίσω νὰ ξανακοιμηθῆτε. Ὁ Τίμ θὰ ξανάρθῃ καί...
— Ἡ συνέγεια ἀφορᾷ ἐμένα... Ἀλήθεια, ὅμως. Μοῦ εἶχате πῆ ὅτι ὁ γέρω-Τίμ εἶναι...

— Θεόκουρος! Μὴν ἀνησυγῆτε, ὅμως. Ὅταν τοῦ μιλοῦμε στὸ ἀριστέρο αὐτί, ἀκούει. Νὰ ἀρθρώνετε καλὰ τίς λέξεις καὶ νὰ μὴ φωνάζετε, γιατί θὰ θυμώσει καὶ θὰ σὰς πῆ ὅτι τόν... ξεκουφάνατε!

Καὶ ποὶν ἀνοίξῃ τὴν πόρτα γιὰ νὰ φύγῃ, ἡ Μαργαρίτα προσέθεσε:
— Ὁ γέρω-Τίμ... Σέρε; κανεὶς τί κοβέει μέσα του ὁ Ἰρλανδὸς αὐτός; Ὁρ-βουάρ, ἀγαπημένε μου, γιὰ τὸ βράδυ.

Νύχτωσε. Βαθαῖα σιγὴ πλάκωσε πάνω ἀπὸ τὸ μοναστήρι.

Ξαπλωμένος ἐπάνω στὰ τσουβάλια μὲ τᾶχυρα, ὁ Τζάκ ἄρρισε νὰ σκέπτεται πῶς θὰ τὰ καταφέρνε νὰ δραπετεύσῃ. Ἐξάφνου, κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα πού ε-φερανε πρὸς τὸν κῆπο, φάνηκε μιὰ ἀδύνατη κωρίδα φωτός, ἐνῶ συγχρόνως ἀκούσθηκε κρότος ἀπὸ ξυλοπάπουτσα. Τὰ θήματα πού ὄσο πῆγαν καὶ πλησίαζαν σταμάτησαν ἔξω ἀπὸ τὴ μικρὴ πορτοῦλα, ἀμέσως δὲ ἀκούσθηκε τὸ τρίξιμο τῆς στούσουγγος.

Ὁ Τζάκ, μὲ τὰ μάτια κλειστά, δὲν κουνήθηκε καθόλου ἀπὸ τὴ θέση του. Ἡ πόρτα ξανάκλεισε καὶ ὁ νεοφερμένος προχώρησε δυὸ βήματα μέσα στὸν ἀχυρῶνα.

Τότε, ὁ Τζάκ, μ' ἕνα πῆδημα, βρέθηκε ὀρθὸς καὶ εἶδε μπροστά του ἕνα ἀγαθὸ γεροντάκι, πού τὸν χαϊρέτησε μὲ σεβασμό. Τὸ φαναράκι πού κατοῦσε στὰ χέρια του, φωτίζε παραξένα τὰ λευκά του γένεια καὶ τὰ μαλλιά.

— Κύριε ὑποκόμη, εἶπε τὸ γεροντάκι μὲ χαμηλὴ φωνή, «ματὴ συγκίνηση, εἶμαι ὁ Τίμ Μάχονου, πρῶην ἀρχικηπουρὸς τοῦ πύργου τοῦ Φέριμαναχ. Ἀνεγνωρίσατε τὰ οἰκόσημά σας ἐπάνω στὴ λαθὴ τοῦ ξίστου σας. Καὶ μοιάζετε τόσο πολὺ μὲ τὴν κυοῖα κόμητσα!

Ὁ Τζάκ τοῦδωσε τὸ χεῖρ. Ὁ γέρος τὸ πῆρε, τὸ συνέθλιψε μέσα στὰ δικά του καὶ τὸ φίλησε μὲ μάτια θαυροδωρετὰ.

— Τί μεγάλη τιμὴ γιὰ μένα! ψιθύρισε.
Ὁ Τζάκ τοῦ εἶπε στὸ αὐτί:
— Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ σταφύλια.

Ὁ Τίμ Μάχονου, πρῶην ἀρχικηπουρὸς τοῦ πύργου τοῦ Φέριμαναχ, ἄνεγνωρίσατε τὰ οἰκόσημά σας ἐπάνω στὴ λαθὴ τοῦ ξίστου σας. Καὶ μοιάζετε τόσο πολὺ μὲ τὴν κυοῖα κόμητσα!

— Ζήτησα, ἀλλὰ μοῦ ἀρνῆθηκε.
Ὁ γέρω-Τίμ, στὸ ἀκουσμα τῶν λόγων αὐτῶν, ἀγρίεψε.
— Ἦναι καταραμένη! εἶπε. Δὲν ἐπρεπε νὰ τὴν κἀνῃ αὐτὸ σ' ἕναν Μάχονο. Ἄλλὰ γιατί σὰς κυνηγοῦν, κύριε ὑ-

ποκόμη; Σκοπεύετε νὰ περάσετε στὴ Γαλλία; Ἔχετε μαζί σας ἀρκετὰ λεφτά; Χαμογελοῦντας, ὁ ὑποκόμης τοῦδαίξε τὴ ζώνη του, πού ἦταν γεμάτη χρυσὰ νομίσματα.

— Ὁραία! εἶπε ὁ κηπουρός. Ὁ τὰ κανόνισουμε ὅλα ἐγὼ, μὲ τὴν κόρη μου, τὴν Κίττυ. Ἡ Κίττυ εἶναι σωστὸς δαίμονας, ψηλὴ σὰν ἐσὰς καὶ χερσὸνύαμη. Ὑστερα, ὁ Τίμ ἔξυσε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε:

— Ὅλοι ἡ εὐγένειά σας νὰ μοῦ ἐμπιστευθῇ τὸ χρυσάφι του;
Ὁ Τζάκ ἔλυσε τὴ ζώνη του καὶ τὴν ἔδωσε στὸν κηπουρὸ, ὁ ὁποῖος εἶπε:

— Ὁραία. Ἀῤιο πρῶτ, ἡ Κίττυ θὰ ἔλθῃ γιὰ νὰ πλύνῃ τὰ ρούχα τῶν κοριτσιῶν. Ὁ τὰ σὰς τὴν φέρω, νὰ τὴν γνωρίσετε καὶ νὰ μιλήσουμε γιὰ τὴν δραπέτευσή σας. Σὰς εἶπα: Ἡ Κίττυ μου εἶναι σωστὸ διαβολοθήλυκο.

Ὁ Τίμ Μάχονου αἶλῃσε τὸ γέρι τοῦ Τζάκ, ξαναφόρεσε τὸν κοῦκκό του, πῆρε τὸ φανάρι του κι' ἔφυγε γιὰ τὸ Δουβλίνο.

Δὲν πρόλαβε ὁ Τζάκ νὰ ξαπλώσῃ πάλι στὸ στρώμα του, γιὰ νὰ γευθῇ καλύτερα τὴ γαστὴ του καὶ νὰ πάλι ἡ Μαργαρίτα μέσα στὸν ἀχυρῶνα. μ' ἕνα μεγάλο πιάτο ἀγνιστὰ λουκάνικα, πού μοσχοβολοῦσαν

— Λοιπὸν; ρώτησε τὸν Τζάκ.
— Ὁ γέρω-Τίμ πῆγε στὸ Δουβλίνο νὰ συνεννοηθῇ μὲ τὴν κόρη του, γιὰ νὰ δοῦν πῶς θὰ υπαρκάρω γιὰ τὴ Γαλλία.

— Ἄς εἶναι εὐλογημένο τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ εἶπε ἡ Μαργαρίτα. Καὶ τώρα, Τζάκ, σηκωθῆτε νὰ φατε.

Χωρὶς νὰ περιμένῃ δευτέρη πρόσκληση ὁ Τζάκ ἔβαλε μπροστά του τὰ λουκάνικα καὶ τὰ καταβόγγισε μὲ ἀπίστευτη λαίμαργία. Ὑστερα, πῆρε τὴ Μαργαρίτα στὴν ἀγκαλιά του κι' ἔμειναν ἰσὴν ὀλοκλήρη ὄσα σφιγμένοι ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον, πλέκοντας τὰ πιὸ γλυκὰ ὄνειρα γιὰ τὸ ἀθέβαιο μέλλον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΟΝ

ΤΟ ΣΤΡΑΤΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΚΙΤΤΥ

Ἡ Κίττυ, σὰν διαβολοθήλυκο πού ἦταν, βρήκε χωρὶς δυσκολία τὸν τρόπο τῆς δραπετεύσεως τοῦ Τζάκ. Καὶ τὸ πρῶτ τῆς ἐπαύριον, βρισκόμεν ἄνω ἀπὸ τὸ ποσοκέφαλο τοῦ ὑποκόμητος, γεμάτη γαυρόγελα.

Ἐκείνος σηκώθηκε, τὴ φίλησε στὰ δυὸ κόκκινα μάγουλά της καὶ τὴν εὐχαρίστησε γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον της.

— Εἶγα ὑποκοίτη, ἀπάντησε νὰ σὰς βοηθήσω, κύριε ὑποκόμη, ἀπάντησε ἡ κόρη τοῦ κηπουροῦ, μὲ τὴ θαρεῖα μεταλλικὴ φωνή της. Σὰς ἔφερα ἕνα δέμα, μὲ ρούχα δικά μου. Πρέπει νὰ τὰ φορέσετε καὶ νὰ βῆτε μαζί μου τὸ βράδυ, μόλις τελειώσω τὴ μπουγάδα. Κανέννας δὲν θὰ πονηρευθῇ. Κατέβιν. Ὁ τὰ σὰς πῶ τί θὰ κάνετε.

— Κίττυ, εἶσαι ἕνας ἄγγελος! εἶπε ὁ Τζάκ μὲ θαυμασμοῦ κι' εὐγνωμοσύνη.

— Ὅχι, ἐλάττωπρότατε. Προσιμῶ νὰ μὲ λῆτε δαίμονα, ὅπως μὲ ὀνομάζει ὁ πατέρας μου.

Κι' ἡ Κίττυ ἔσκασε στὰ γέλια.

(Συνέχεια ἀπὸ προσηχές)

Τὸ βαρελάκι

Ἐνα θρηκευτικὸ διήγημα

ΜΕ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, λησμονήθηκε τὸ ὄνομα τοῦ ἱππότη με τὸ βαρελάκι. Ὁ θρύλος ἀναφέρει μονάχα ὅτι ὁ μεγάλος αὐτὸς ἄρχοντας, ἀπὸ φόβο μᾶλλον γιὰ τίς φλόγες τῆς κολάσεως, παρὰ ἀπὸ εὐκρινῆ μετάνοια, φόρεσε μιὰ μέρα τὸ ταπεινὸ ράσο τοῦ προσκυνητοῦ καὶ στηριζόμενος στὸ ραβδί του, πῆγε σ' ἕνα μοναστήρι, γιὰ νὰ ἐξομολογηθῇ τὰ ἀμαρτήματά του.

Ἡ ἐξομολόγησις κράτησε πάρα πολὺ. Κανέννας ἄλλος χριστιανὸς δὲν ἀπεγύμνωσε τόσες ἐκκλησίες, δὲν κατέστρεψε τόσα μοναστήρια, δὲν ἐλήστευσε τόσους ταξιδιώτες, δὲν βλαστήμησε τόσες φορές τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας, δὲν ἀμάρτησε τόσο πολὺ, ὅσο ὁ ἱππότης αὐτός. Καὶ ὁ πνευματικὸς πού ἀντελήφθη ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ μὴν ἀισθάνεται τύψεις γιὰ ὅσα ἔκανε, ἀπάντησε:

— Μὴν περιμένῃς, τέκνον μου, νὰ σὲ συγχωρήσω. Βρίσκεσαι ἀκόμα στὰ νύχια τοῦ Σατανᾶ. Τὸ καταλαβαίνω ἀπὸ τίς ἐκφράσεις σου, ἀπὸ τὸν τόνο τῆς φωνῆς σου, ἀπὸ τὸ περήφανο καὶ αὐθάδικο βλέμμα σου. Καὶ ἡ ἀφεισις τῶν ἀμαρτιῶν, μάθε το, δὲν δίνεται, παρὰ μονάχα σὲ ἐκείνους πού ἔχουν δαμάσει τὴν καρκὴ τους ψυχὴ κι' ἔχουν μετανοήσει γιὰ τίς κακὲς τῶν πράξεις.

Ὁ ἱππότης ἔμεινε ἀναυδός. Ἡ ταραχὴ, ἡ ἐκπληξίς καὶ ἡ ὀργὴ τὸν εἶχαν ἀποστομώσει. Ὑστερα, καταλήφθηκε ἀπὸ ἕναν ἀνεπίπτων τρόπο καὶ εἶπε:

— Ἄκουσε, πάτερ μου! Εἶμαι πρόθυμος νὰ μὲ υποβάλλῃς σὲ ὅποιαδήποτε δοκιμασία θελήσης. Ὁ τὰ τὴν ὑποστῶ ἀγόνυστα. Μπορῶ νὰ βαδίσω μὲ τὰ γόνατα μέχρι τὸ Ροκαμαντοῦρ ἢ νὰ προχωρήσω ἀκόμα περισσότερο καὶ νὰ πάω μέχρι τὴν Κομποστέλλα, ὅπου ἀναπαύεται ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος. Κανέννας δὲν ἔχει κάνει τόσο μακρινὸν δρόμο μὲ τὰ γόνατα.

Μὰ ὁ πνευματικὸς τοῦσκανε ὄχι μὲ τὸ κεφάλι.

— Τότε, εἶπε ὁ ἱππότης, θέλεις νὰ περάσω τίς θάλασσες καὶ νὰ πάω νὰ πολεμήσω ἐναντίον τῶν ἀπίστων; Ὁ σκοτώσω τὸν σουλτάνο Σαλαντίν μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια, μπροστὰ στοὺς ὑπηκόους του, θὰ κατατροπώσω τὰ στρατεύματά του, θὰ ἐλευθερώσω τὸν Παναγιον Τάφο καὶ θὰ στείλω δῶρο στὸ μοναστήρι του ἕνα ἀγκάθι ἀπὸ τὸ στεφάνι πού

τῆς Παναγίας

τοῦ ΖΙΡΩΜ ΤΑΡΩ Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

Κανέννας ἄλλος χριστιανὸς δὲν κατέστρεψε τόσα μοναστήρια ὅσα ὁ ἱππότης αὐτός...

φόρεσαν οἱ Ἑβραῖοι στὸ κεφάλι τοῦ Χριστοῦ.

Κι' αὐτὴν, ὅμως, τὴ φορά, ὁ πνευματικὸς κούνησε τὸ κεφάλι του ἀρνητικὰ.

— Γιατί δὲν μιλάς; φώναξε ὁ ἱππότης, χτυπώντας μὲ δύναμη τὸ ραβδί του, πάνω στις πλάκες τοῦ κελιοῦ. Σοῦ ἐξομολογήθηκα τίς ἀμαρτίες μου καὶ σοῦ ζητῶ ἄφεσι. Μοῦ τὴν χρωστᾷς. Γιατί δὲν ἀπαντᾷς;

— Μὴν ἐξάπτῃσαι τόσο πολὺ, τέκνον μου, εἶπε ὁ ἀββάς μὲ γλυκύτητα.

Τότε, ὁ ἱππότης ἔπεσε στὰ πόδια του καὶ εἶπε:

— Λυπήσου με, πάτερ μου! Σῶσε με ἀπὸ τίς φλόγες τῆς κολάσεως!... Ὁ ἀββάς τὸν σήκωσε καὶ τοῦ εἶπε:

— Σήμερα δὲν μπορῶ νὰ σοῦ κάνω τίποτε. Ἔλα πάλι αῤριο. Ὁ τὰ προσευχηθῶ ὅλη τὴ νύχτα καὶ ἴσως μπορέσω αῤριο νὰ σοῦ πῶ τὴ δικαιοσύνη πού θὰ μοῦ ἐμπνεύσῃ ἡ Παναγία, γιὰ τὴν σωτηρία τῆς ψυχῆς σου.

Ὁ ἱππότης ἔφυγε κι' ὁ ἀββάς ἔμεινε ὅλη τὴ νύχτα πρὸς προσευχόμενος. Λίγο πρὶν τὰ ἡμερώματα, παρουσιάσθηκε μπροστὰ του ἡ Παναγία, κρατώντας ἕνα μικρὸ βαρελάκι.

— Πάρε αὐτὸ τὸ βαρελάκι, τοῦ εἶπε, καὶ δῶσε το στὸν ἀγέρωχο αὐτὸν ἱππότη, πού εἶναι γεμάτος ὑπε-

ροψία καὶ ἀλαζονία. Ὁταν τὸ γεμίσει, θὰ συγχωρεθοῦν ὅλες του οἱ ἀμαρτίες.

Καὶ πάνω σ' αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ Παναγία χάθηκε, ἀφίνοντας στὰ χέρια τοῦ ἐκστατικοῦ καλόγερου τὸ ξύλινο βαρελάκι.

Τὸ πρῶτ, μόλις ἔφεξε, ὁ ἱππότης παρουσιάσθηκε καὶ πάλι στὸ μοναστήρι, πνιγμένος ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Ὁ ἀββάς τοῦ ἔδωκε τὸ βαρελάκι κι' ἐπανέλαβε, λέξι πρὸς λέξι, τὰ λόγια τῆς Παναγίας.

Ὁ ἱππότης, γεμάτος ἀπορία πού γλύτωσε τόσο εὐκόλα ἀπὸ τίς φλόγες τῆς κολάσεως, ἄρπηξε τὸ βαρελάκι κι' ἔπρεξε στὴ βρύση τοῦ μοναστηριοῦ νὰ τὸ γεμίσει. Τὸ νερὸ, ὅμως, μόλις ἔμπαινε μέσα στὸ βαρελάκι, ξανάβγαινε, ὀρμητικὰ ἀπὸ διάφορες ἀόρατες τρύπες.

Βλέποντας ὁ κολασμένος ἱππότης ὅτι δὲν κατάρθωνε νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν προσαγῆ τοῦ πνευματικοῦ καὶ φοβούμενος μήπως πού εἶχαν κάνει μάγια, πέταξε τὸ βαρελάκι χάρω μὲ θυμὸ καὶ τὸ πάτησε γιὰ νὰ τὸ θρυμματίσῃ. Τὸ βαρελάκι, ὅμως, μ' ὄλο πού φαινόταν εὐθραστο, ἔμεινε τελείως ἀνέπαφο.

— Βλέποντας ὁ κολασμένος ἱππότης ὅτι δὲν κατάρθωνε νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν προσαγῆ τοῦ πνευματικοῦ καὶ φοβούμενος μήπως πού εἶχαν κάνει μάγια, πέταξε τὸ βαρελάκι χάρω μὲ θυμὸ καὶ τὸ πάτησε γιὰ νὰ τὸ θρυμματίσῃ. Τὸ βαρελάκι, ὅμως, μ' ὄλο πού φαινόταν εὐθραστο, ἔμεινε τελείως ἀνέπαφο.

Ξαναγυρίζοντας τότε κοντὰ στὸν ἀββά, ὁ ἱππότης εἶπε μὲ θυμὸ:

— Τὸ βαρελάκι σου εἶναι μαγεμένο κι' ἐγὼ δὲν εἶμαι μάγος. Δὲν μπορῶ νὰ κάνω θαύματα. Πές μου

σὲ ποιὰ δοκιμασία πρέπει νὰ ὑποβληθῶ, γιὰ νὰ συγχωρεθοῦν οἱ ἀμαρτίες μου.

Ὁ ἀββάς ἐπανέλαβε τὰ λόγια τῆς Παναγίας:

— Πάρε αὐτὸ τὸ βαρελάκι καὶ γέμισέ το. Ὁταν τὸ γεμίσει, θὰ συγχωρεθοῦν ὅλα σου τ' ἀμαρτήματα.

Ὁ ἱππότης, βλέποντας ὅτι δὲν μποροῦσε ν' ἀποσπᾷται ἄλλη ἀπάντηση, πῆρε πάλι τὸ ραβδί του καὶ ξεκίνησε νὰ βρῇ τὸ θαυμαστὸ νερὸ, πού θὰ γέμιζε τὸ βαρελάκι του.

Ἐφεξε βόλτα ὅλη τὴ γῆ, πέρασε ὅλους τοὺς ὄκεανούς, πλησίασε σ' ὅλα τὰ ποτάμια καὶ στὶς λίμνες. Ἄλλὰ πουθενὰ δὲν μπόρεσε νὰ γεμίσει τὸ βαρελάκι του. Πολλὲς φορές, τσακισμένος ἀπὸ τὴν κόραση καὶ τὴν ἀπογοήτευση, ἔπεχεῖρησε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ αὐτὸ τὸ βαρελάκι. Ἡ φωτιά, ὅμως, δὲν ἤθελε νὰ τὸ κάψῃ, οἱ πέτρες ἤρνοῦντο νὰ τὸ σπάσουν καὶ ὅποτε τὸ γκρέμιζε ἀπὸ ψηλά, μέσα σὲ βραχίονες κι' ὀγκρημιές χαράδρες, μιὰ δύναμη ἀκατακίτη τὸν ἔσπρωχνε νὰ κατεβῇ, νὰ τὸ ξαναπαρῇ.

Πέρασαν ἔτσι χρόνια καὶ χρόνια. Καὶ μιὰ χειμωνιάτικη νύχτα πού ὅλα ἦταν παγωμένα καὶ πού δὲν εὐρισκῆς οὔτε μιὰ σταγόνα νερὸ, ἕνας προσκυνητὴς, ἔσπαγιασμένος ἀπὸ τὸ κρύο, σταμάτησε μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ μοναστηριοῦ, ὅπου εἶχε παρουσιασθῇ κάποτε ὁ ὑπερήφανος καὶ ἀλαζονικός ἱππότης.

Ὁ ἀββάς δὲν τὸν ἀνεγνώρισε. — Ποιὸς εἶσαι, φτωχέ μου ἄνθρωπε; τὸν ρώτησε μὲ συμπόνια.

Ὁ προσκυνητὴς ἀνοῖξε τὸν κουρελιασμένον μανθῶα του κι' ἔδειξε ἕνα βαρελάκι ἄδειο, πού τὸ κρατοῦσε κάτω ἀπὸ τὴν μασκάλη του.

— Τὸ θυμῶσαι αὐτὸ τὸ βαρελάκι; εἶπε στὸν πνευματικὸ. Μαῦ τᾶχες δώσει κάποτε, γιὰ νὰ τὸ γεμίσω. Τὸ ἔβαλα κάτω ἀπὸ ὅλες τίς πηγές, τὸ βύθισα σ' ὅλες τίς λίμνες, σ' ὅλα τὰ ποτάμια καὶ σ' ὅλες τίς θάλασσες, ἀλλὰ στάθηκε τὸν ἀδύνατον ἀδύνατο νὰ τὸ γεμίσω. Ὡ! Δὲν θὰ ἐξαλαφρώσω ποτὲ ἀπὸ τὸ βάρος τῶν ἀμαρτιῶν μου! Ὁ τὰ ψηθῶ στις φλόγες τῆς κολάσεως. Γιατί νὰ εἶμαι τόσο ἀμυστολόγος;

Καὶ καθὼς ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια, ἕνα δάκρυ κύλησε ἀπὸ τὰ μάτια του κι' ἔπεσε μέσα στὸ βαρελάκι. Καὶ τὸ βαρελάκι γέμιζε μὲ μίαν ὥς ἐπὶ νῶ...

ΖΙΡΩΜ ΤΑΡΩ

τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ὁ φρόνιμος καὶ σοφὸς ἄνθρωπος ντοῦπεται τὰ λάθη του ἀλλ' ὄχι καὶ νὰ τὰ διορθώσῃ.

Συνδὸν πάντα εἰμὶς σταίμυ γιὰ τὸ μῖσος τῶν ἄλλων ἐναντίον μας.

ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ

Πολὺ νέα ἡ γυναῖκα; Πολὺ κακὴ ἡ κοῦζίνα!

Γιὰ νὰ εἶναι κανεὶς εὐτυχὴς, πρέπει νὰ ἀλλάξῃ ὅσο τὸ δυνατόν ὀλιγώτερο θέση καὶ νὰ κρατήσῃ ὅσο τὸ δυνατόν ὀλιγώτερο τόπο.

Οἱ ἀναμνήσεις εἶναι τὰ ἄσπρα μαλλιά τῆς καρδιάς.

ΦΟΝΤΕΝΕΑ

Ποῦ εἶναι ἡ ἀρετή;

Ἡ φρόνησις εἶναι τὸ ἀπαραίτητον ἀντίβαρον τῆς ἐλευθερίας.

Τὸν σθενοῦ τὸν ἀδυνατίζει τὸ πάχος τῶν ἄλλων.

ΤΑΛΛΕΥΡΑΝΔΟΣ

ΠΟΥΣΚΙΝ

ΘΕΡΒΑΝΤΕΣ

ΤΟ «ΓΚΙ»

'Αντζέλικα φίλε μου... Τσὴ ἄλλες, τὴ βέγια τσὴ Πρωτοχρονιάς, τὴν Παραμονὴ παναπὴ, ἤμουνα ἐνδιτάτος...

Ντούνκου, δὲν ἔχει σημασία ἐφτοῦνο, μιά και ἡ κάουζα ἦτανε σάκρα, τῶμου και ἦθελα νὰ σοῦ πάρω τσοῦ ἀπουναυάδες σου...

Ἦτανε και κάτι κοριτσόπουλα, τζόγια μου, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, κοριτσόπουλα μιά ὀμορφιά και μιά κούλια και μάλιστα, ἕνα ἀπὸ δάφτο, μοῦ πῆσε ἀπόκοντα...

Τὴνα ρώτησα μὴν τὴν ἔπιασε τίποτσι σπαθάντο ξάφνικο, και μὲ φίλησε, μὰ ἐφτοῦνη, μάτια μου, κοδδεῖξε κάτω ἀπὸ τὴ λάμπα...

Ἰστορίες ἔμαθα ὀβλη τὴ βροϊτά. Τόχανε συνήθειο ἐδῶ στὴν πρωτεύουσα νὰ κρεμᾶνε ἕνα ἀγκάθι πὸν τὸ λένε ἀΓΧῖο...

Μὴ θυμώνεις και μὴ μὲ κογιονάρεις ἄστρο μου, ἔτσι τὸ γούνα.

Σὲ φιλοῦ σὰ ντόλτσι σου ματάκια μὲ ὀβλη τὴ θέρη τοῦ ἀμῆρε μου.

Ο ΝΙΟΝΙΟΣ ΣΟΥ

ΤΟ ΦΛΟΥΦΙ..

— 'Αμάν ἀμάν!.. Τί ἔπατα τζάνουμ, τί ἔπατα!.. Παραμονὴ Πορτοχρονιά κακὸ μέρα ἔνεται.

Πορκαλεσμένο ἐμένα ἐκάνανε μουσιού Γιάννη, φίλο ντικὸ μου, ἰσπίτι.

— 'Αμάν!.. ἐφώναξα. Καλεσμένο ἀσφάλεια ἔνεται!.. ντιορτωμένο τὰ ἰκάνω, ἀΓΙ-ὀ κ'η λέει ἐμένα μουσιού Γιάννη, ἰφῶτα στυσμένο ἔνεται, ἀμὰ ἐνθιμο ἔτσι λέει.

— 'Ενθιμο...πένθιμο φίλάν φιστίχ ἐγκῶ ντέν ἡσέρω, ἀμὰ ἔτσι ἀμὰ λέει, ἔτσι τὰ ἔνεται.

— 'Αμὰ ἰφῶτα ἀναμμένο ξανά ἐκάνανε, μουσιού Γιάννη, ἰσπιτονοϊκῶρη, εἰπωμένο ἔκανε.

— 'Ἰστέ τῶρα, ἰπήττα πὰ ἰκῶμωμ.

— Πήττα—μῖττα, φίλάν φιστίχ, ἐγκῶ ντέν ἡσέρω, ἀμὰ ἔτσι ἀφοῦ λέει, ἔτσι τὰ ἔνεται.

— 'Ἰπήττα, μεῖλο πισωμὶ ἰστέ καρόντια-μαρόντια φίλάν φιστίχ ἐπάνω ἐνότανε, κομμένο ἐκάνανε, μουσιού Γιάννη ντί-νει ἐμένα ἕνα κομμάτι.

— Τῶω κομμάτι ἰπήττα, ὠραῖο πρᾶγμα ἐνότανε, ἀμὰ ἕνα σκληρὸ στρογγυλὸ πρᾶγμα ἰστόμας μου ἦρτε. Καρόντι-μαρόν-τι τὰ ἔνεται, εἰπα, ἰστέ καταπινωμένο ἔκανα.

— Ποῖος φλουρί βρήκε; φωνάζει μουσιού Γιάννη.

— Τί φλουρί;

— Φλουρί ἰστέ ἰπήττα μέσα εἰκα!..

— Φλουρί; Γρὸσι;

— Γρῶσι τζάνουμ!.. Σκληρὸ πρᾶγμα στρογγυλὸ ἐνότανε...

— Ντέν βρήκες;

— Βρήκα τζάνουμ, βρήκα, ἀμὰ ντέν ἐκατάλαβα και καταπινωμένο ἔκανα!.. Μίλ παροντόν!.. Ἰστέ ντόε μέρα...

— Τώρα ἰπῶνος ἰστόμαχ; ντικὸ μου ἔνεται. Φλουρί-μουρί φίλάν φιστίχ μέσα ἐντέρο μου, χορεύει. 'Αμάν τί τὰ ἔνομα!..

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΤΟ ΔΩΡΟ

Μανιώ μου, φίνο θηλυκό, σοῦ πήρα και γουναρικό, τ' Ἀη-Βασίλη δῶρο...

'Εάν ὀπῆρχε ὁ παρῶς, θὰ σοῦχα πάρει νὰ φορᾶς τοῦλάχιστον ἐρμίνα...

Πρὸς τὸ παρὸν κι' ἀπὸ σκοποῦ, πᾶρε αὐτὴ τὴν ἀλεποῦ και ρώτημα δὲν θέλει...

Ο ΜΠΟΣΙΚΟΣ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕ!

Βρὲ Μπόσικε, σ' εὐχαριστῶ, ἀπὸ τὸ δάκρυ δὲν βαστῶ και μ' ἔχεις συγκινήσει...

Γιὰ τὴν ἐρμίνα ποῦ μοῦ λές, τέτοιες δὲν βρίσκονται πολλές, γι' αὐτὸ, κάλλιο νὰ μὲνη...

Και ἡ ρενάρ ὅμως αὐτὴ, εἶναι μιά γούνα ζηλευτὴ κι' εἶναι μιά κάποια λύσις...

Η ΜΑΝΙΩ

Εὔθυμες...

ΘΑ ΤΟΝ ΠΙΔΟΠΟΙΟΥΣΕ ΕΚΕΙΝΗ

Ἡ Κα Π. φθάνει, γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἀθήνα και παίρνει ἕνα ταξί γιὰ νὰ πάγη στὸ συγγενικό σπίτι πὸν θὰ τὴν φιλοξενούσε.

Ἡ κ. Π. ἔμωσ, δὲν ἦταν διόλου ἡσυγῆ και καμμιὰ φορὰ, δταν πᾶλε ὁ σωφὸρ ἄπλωσε ἔξω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο τὸ χέρι του, τοῦ λέγει:

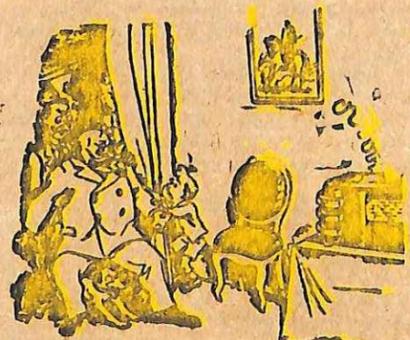
— Κύττα σὲ παρακαλῶ καλύτερα τὸ αὐτοκίνητό σου νὰ μὴν πάθουμ καμμιὰ δουλειά και δταν ἀρχίσῃ ἡ βροχὴ σὲ εἰδοποιῶ ἐγώ!

ΤΟΝ ΣΕΧΑΣΕ Η ΑΛΛΗ

Ἡ παλῆ μαγειρίσσα ἔχει φῶγε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ κ. Χ. και προσλαμβάνεται μιά ἄλλη. Ποιὰ ὅμως, ὀπῆρε ἡ ἐκπληξὴ τῆς Κας Χ δταν, μπαίνοντας στὴν κουζίνα, βρῖσκει στρωμένο μπροστὰ στὸ τραπέζι ἕναν ἀθλητικώτατο φαντάρο...

— Τί κατάσταση εἶναι αὐτὴ, Κατερίνα, ἀκῆμα δὲν ἦλθε!.. Ποῖος εἶναι ὁ στρατιώτης αὐτός;

- Δὲν ξέρω, κορίττα!
— Πῶς, δὲν ξέρεις!
— Θὰ τὸν ξέχασε φεύγοντας ἡ παλῆ κα μαγειρίσσα!

ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ...

ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΥ

Ἡ σταθὴς Βερολίνου ἀναγγέλλει μιά γερμανικὴ ἐπιτυχία ἐναντίον γαλλικοῦ ἀεροπλάνου. Κι' ὁ Μάριος πὸν εἶνε θερμὸς πατριώτης καταλαμβάνεται ἀπὸ πολέμ. κὸν μένος:

— Τί μὲ κρατεῖτε; Ἀφίστε μὲ νὰ τοῦε τσακίσω τὰ μούτρα!

ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΝΑ ΤΟ ΞΑΝΑΒΡΗ!

Ἡ μίστερ Πέτερ Μάχ Φίνελλ, ἕνας Σκωτσέζος κτηνοτρόφος, ποῦ ἔχει πολὴ μῆσει στὸν προηγούμενο πόλεμο, στὸ Δυτικὸ μέτωπο, διαβάζει χαρομένο τὴν εἰδηση ὅτι πρόκειται νὰ κληθῇ και ἡ ἡλικία του.

— Θὰ σὲ στείλουν στὸν πόλεμο και τὸ χαιρέσαι; τὸν ρωτᾷ ἐκπληκτὴ ἡ γυναίκα του.

— Και δίδαινα χαιρομαι γυναίκα. Ἐἴχα χάσει ἐδῶ και 22 χρόνια στὴ Φλάντρα ἕνα σελλίνι και ἐλπίζω τώρα νὰ τὸ ξαναβρῶ!

ΜΕΣΟΝ ΤΗΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑΣ

Ἡ μικροῦλα Μιμὴ θλέπει μὲ παράπονο τὸ κομμάτι ἀπὸ τὴν τούρτα πὸν τῆς ἔχει δώσει ἡ μαμὰ τῆς, ἀφοῦ πρώτα ἔχει δώσει ἄλλα τέσσερα στ' ἄλλα ἀδελφάκια τῆς Μιμῆς.

— Τί σκέπτεσαι, Μιμὴ και δὲν τὴν τρώς; ρωτᾷ ἡ μαμὰ τῆς.

— Δὲν σκέπτομαι μαμὰ, κοττάζω μόνο πόσο μοιάζει τῆς Εὐρώπης αὐτὸ τὸ κομμάτι πὸν μοῦδωκες.

— Πῶς σοῦ φάνηκε; Δὲν εἶναι γεωγραφικός χάρτης ἡ τούρτα.

— Και ὅμως, μαμὰ, εἶναι. Νὰ ἐγὼ αὐτὴ τὴν στιγμὴ κρατῶ στὸ χέρι μου τὴ μικρότερη ἡπειρο τῆς γῆς πὸν εἶναι ἡ Εὐρώπη.

...ἱστορίες

ΕΥΤΥΧΙΑ ΑΠΟΛΥΤΟΣ

Ἡ Κα Δ. ἔχει παντρεύσει τὴν κόρη τῆς και ἡ φίλη τῆς Κα Λουλοῦ τὴν ρωτᾷ ὅστερ' ἀπὸ λίγων καιρῶ.

— Και εἶναι εὐτυχημένη ἡ κόρη σου ἀπὸ τὸν γάμο τῆς;

— Πολὺ! Φαντάσου ἀγαπητὴ μου δτι ὁ ἄνδρας τῆς δὲν τομᾷ νὰ τῆς ἀρνηθῇ τίποτε!

ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΠΡΑΞΙΣ

— Εὐσέβιε εἶπεν ἐκεῖνο τὸ πρωτὸ ἡ Κα Εὐλαλία Ἀρετιάδου στὸν ἄνδρα τῆς, σὴ-μέρα εἶναι ἡ ἐπέτειος τῶν γάμων μας και θέλω νὰ κάμῃς μιά καλὴ πράξη γιὰ τὴν εὐτυχία μας.

— Τὴν ἔκαμα κιόλας, γυναικούλα μου.

— Ποιὰ ἦταν;

— Νὰ, γῆδες ὁ γραμματεὸς μου μοῦ ζήτησε ἀξίηση τοῦ μισθοῦ του γιὰ νὰ παντρευτῇ και τοῦ τὴν ἀρνήθηκα!

ΑΚΡΙΒΩΣ ΓΙ' ΑΥΤΟ

Ἡ Περικλάκης ἐχώρισε τὴν γυναίκα του. Ἡ ἑνας φίλος του τὸν συναντᾷ ὅστερ' ἀπὸ καιρὸ στὸ δρόμο και μαθαίνει ἀπὸ τὸ στόμα του τὸ νέο.

— Και γιὰ τὴν γῆραισε τὴν γυναίκα σου Περικλάκη;

— Τὸ στόμα τῆς μύριζε διαρκῶς τσιγάρα.

— Δὲν ἦταν αὐτὸ λόγος γιὰ νὰ χωρίσῃς τὴν γυναίκα σου καὶ μὲνε! Ὅλες οἱ γυναῖκες καπνίζουν σῆμερα.

ΟΥΔΕΝ ΚΑΚΟΝ ΑΜΙΚΤΟΝ ΚΑΛΟΥ

Ἡ ἐπισκέπτρια.— Τί θλέπω; Ὁ ἄνδρας σας φορεῖ ὅλη τὴν ἡμέρα τὴν ἀντιασφυγιόνο μᾶσκα του;

Ἡ σὺζυγος.— Ἐγὼ τοῦ τὸ ἐπέβαλα: ἦταν ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ πάψῃ νὰ τρώῃ διαρκῶς τὰ νύγια του.

— Ἐδῶ εἶναι ὁ κῆπος. Ἡ δικὴ μου δὲν ἐκάπνιζε!

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Ἡ Κα Ε. ἔδιωξε τὴν μαγειρίσά τῆς και τώρα μαγειρεύει μόνη τῆς.

— Και βρῖσκει οἰκονομικώτατο νὰ μαγειρεύῃ ἡ ἴδια; τὴν ρωτᾷ μιά φίλη τῆς.

— Πολὺ! Φαντάσου δτι ὁ ἄντρας μου τρώει τώρα ἕνα πιάτο στὴν καθισιά του ἐνῶ πρώτα ἔτρωγε δύο!

ΑΜΗΧΑΝΙΑ

Ἡ θεία κάνει προξενιὸ στὸν ἀνεψιὸ τῆς Τοτὸ τῆς κόρες μίας φίλης τῆς.

— Ἐλα, Τοτὸ, πῆς μου πια ἀπὸ τὰ δύο σ' ἀρέσει, ἡ Ρόζα ἢ ἡ Βιολέττα;

— Δὲν ξέρω θεία. Δὲν εἶμαι διόλου δυνατὸς στὴν βοτανικὴ.

ΚΑΚΕΝΤΡΕΧΕΙΑ

Δύο φιλενάδες μιλοῦν γιὰ τὰ μαλλιά μίας τριτῆς κοπέλλας.

— Εἶδες Καίτη, τί ὠραῖο χρῶμα πὸν ἔχουν τὰ μαλλιά τῆς Κικῆς.

— Ναι, εἶδες καὶ μὲνε πῶς προώδεψε ὁ γυναικί!

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΟΣ

Ο Στρατάρχης Μαννερχάϊμ

Μιά θρυλική φυσιογνωμία

Ο ΛΟΚΛΗΡΟΣ ο κόσμος παρακολουθεί με θαυμασμό την ύπεροχη έποποιία του Φινλανδικού λαού, άμυνόμενου κατά χιλιαπλάσιου έχθρου. Έπί κεφαλής του ήρωϊκού στρατού της μικρής αυτής χώρας εδρίασεται μιά θρυλική φυσιογνωμία: ο στρατάρχης Μαννερχάϊμ.

Ο Γουσταύος Μαννερχάϊμ κατάγεται από μιά άρχαιοτάτη Φινλανδική οικογένεια, και οι πρόγονοί του, γενναίοι πολεμιστάι και μεγάλοι πολιτικοί, είχαν προσφέρει πολύτιμες υπηρεσίες στην πατρίδα τους, συνδέοντας τὸ οικογενειακό τους όνομα με την Ιστορία της Φινλανδίας.

Όταν τελείωσε τις σπουδές του, ο νεαρός Γουσταύος κατετάγη στὸν τσαρικό στρατό, αφού άλλωστε η Ι-διαίτερα του πατρίδα αποτελούσε μέρος της άχανούς αυτοκρατορίας τῶν Ρωμανῶν. Έξυπνος και γενναίος, διέπρεψε άμέσως μεταξύ τῶν Ρώσων συναδέλφων του και έλαβε μέρος στὸν Ρωσοσλαβικὸν πόλεμον, κατά τὸν ὁποῖον και προήχθη λόγω τῶν θάρρους του και της στρατηγικής του Ικανότητος εἰς συνταγματάρχην ἐπὶ τοῦ πεδίου της μάχης. Θρυλικὸ ἐπίσης έμεινε ένα κατόρθωμα τοῦ Μπαννερχάϊμ, κατά την διάρκεια τοῦ πολέμου αὐτοῦ: Διέσχισε ξφιππος την ξρημον της Σιθρίας και έφθασεν εἰς την κεντρικὴν Κίναν δια την έκτέλεσιν κάποιου μουσικής άποστολής, την ὁποῖαν έπραγματοποίησεν, αντιμετωπίζων μπῆρους κινδύνους. Κατά τὸν Εύρωπαϊκὸν πόλεμον τοῦ 1914 — 18, έπολέμησε με τὸν βαθμὸν τοῦ στρατηγού εἰς την Γαλικίαν, Πολωνίαν, Βουκοβίαν και την Βεσσαραβίαν, ὡς δτου άκηρύχθη η μπολσεβικικὴ επανάστασις εἰς την Ρωσίαν, Ο Μαννερχάϊμ έγκατέλειψε τότε άμέσως την Ρωσίαν και έσπευσε εἰς την Ιδιαιτέραν του πατρίδα να έργασθῆ γιά την ανεξαρτησίαν της.

Ο στρατάρχης Μαννερχάϊμ.

μηθευθῆ πολεμικὸν ὄλικὸν την στιγμὴν κατά την ὁποῖαν ὁ πανευρωπαϊκὸς πόλεμος θρισκόταν στὸ δεύτερο σημεῖο του. Οι ρωσικὲς άποθήκες της Οστρομπονθίνης, πού ὁ Μαννερχάϊμ κατέλαθε μ' ένα θαυμάσιο στρατηγικὸ πραξικόπημα, δέν είχαν άρκετά ὄπλα και πυρομαχικά. Ο Μαννερχάϊμ, παρ' ὄλας τὰς δυσχερείας ανέλαθε την άρχηγία τοῦ στρατοῦ και τὸ τραχὺ έργο της εκδιώξεως τῶν έχθρῶν από την χώραν του. Προσπάθησε άμέσως να προμηθευθῆ ὄπλα από τις γαλλικὲς άποθήκες της μουρμανικής άκτής. Τά διασήματά του ὄμως άπέτυχαν. Η Σουηδία ητροβσε άπόλυτη αὐτετερότητα και ήρνειτο να ὑποστηρίξῃ τὰ ἔθνικα Φινλανδικά στρατεύματα προμηθεύοντας σ' αὐτά πολεμοφόδια. Αὐτὴ ἡ έλλειψη πολεμοφοδίων ή κυβέρνησις και η γερουσία τοῦ νέου κράτους δέν διέθεταν καμμίαν στρατιωτικὴν δύναμην ή ὁποία θα μπορούσε ν' αντιταχθῆ κατά τῶν «έρυθρῶν φρουρῶν».

Σημειωτέον ὅτι οι μπολσεβικικὲς αὐτὲς «έρυθρὲς φρουρὲς» συνειργάζοντο με τὸς Φινλανδοὺς σοσιαλιστάς.

τικής κι' ένα σύνταγμα νεαρῶν Φινλανδῶν κυνηγῶν πού είχαν εκπαυθευθῆ στὸν γερμανικὸ στρατό.

Υστερα από σκληρὲς μάχες και χάρις στην στρατηγικὴ μεγαλοφυΐα τοῦ Γουσταύου Μαννερχάϊμ, τὰ ἔθνικα Φινλανδικά στρατεύματα εἰσήρχοντο στὸ Έλσίνκι την 16 Μαΐου. Έπι κεφαλῆς ήταν ὁ Μαννερχάϊμ, τὸν ὁποῖον ὁ λαὸς της πρωτεύουσῃς ὑπεδέχθη ὡς ἔθνικὸν ήρωα. Ο Μαννερχάϊμ αφού κατόρθωσε ν' άπομακρύνῃ ὀριστικά τὰ ρωσικά στρατεύματα από την πατρίδα ου, να καταπνίξῃ την σοσιαλιστικὴ επανάστασις πού ήταν στην πραγματικότητα μπολσεβικικὴ, να ενῶσῃ και να έμπνεύσῃ τὸν Φινλανδικὸ λαό, διετήρησε την άνωτάτη πολιτικὴ και στρατιωτικὴ διοίκηση άκόμη ἐπὶ ἑπτὰ μῆνες. Τὸ χρονικὸ αὐτὸ διάστημα τὸ αφιέρωσε γιά να θέσῃ τις σταθερὲς βάσεις της πολιτικοκοινωνικής και στρατιωτικῃς αναδιοργανώσεως της χώρας του και την 1ην Μαρτίου τοῦ έπομένου έτους παρέδιδε την άρχην στην νόμιμο Κυβέρνησι, η ὁποία έμφιόσθηκε από τὸν Φινλανδικὸ λαό. Ένα από τὰ κυριώτερα έργα τοῦ Μαννερχάϊμ ὑπήρξεν η άμυντικὴ γραμμὴ πού φέρει τὸ ὄνομά του και η ὀργάνωσις της πολιτοφυλακῆς πού αποτέλεσε τὸν Ισχυρότερο πυρῆνα τοῦ στρατοῦ της Φινλανδίας.

Η Ιστορία ὄμως τοῦ Μαννερχάϊμ δέν εἶχε τελειώσει. Τὸ 1919 ὑπέβαλε ὑποψηφιότητα δια τὸ αξίωμα τοῦ Προέδρου της Δημοκρατίας. Ο ἔθνικὸς ὄμως ήρωας της Φινλανδίας κατεψηφίσθη από την Γερουσίαν λόγω τοῦ αὐταρχικοῦ χαρακτήρος του.

Χωρὶς να δείξῃ την παραμικρὴν δυσάρεσκειαν, περιωρίσθηκε στὰ καθάρως στρατιωτικά του καθήκοντα και διετήρησε την άρχηγίαν τοῦ στρατοῦ. Έτσι ὅταν η Φινλανδία ὑπέστη την νέαν ρωσικὴν επίθεσιν, ὁ Μαννερχάϊμ εὐρέθη και πάλιν ἐπὶ κεφαλῆς της άμύνης της χώρας του. Η καταπληκτικὴ στρατιωτικὴ μεγαλοφυΐα του εδίκαιωσε άκόμη μιά φορά τὸν θρόνον πού τὸν περιέβαλλε. Μά μιά δρᾶκα γενναίων Φινλανδῶν ὄχι μόνον άνεχαίτισε την εἰσβολή τοῦ ρωσικοῦ κολοσσοῦ, αλλά απέδειξε συγχρόνως ὅτι η τόλμη τοῦ Δαυῖδ εἶναι Ικανὴ να αντιπαραβληθῆ με την ῥώμη τοῦ Γολιάθ. Ο Μαννερχάϊμ ἐπι κεφαλῆς τοῦ γενναίου Φινλανδικοῦ στρατοῦ ἀποδεικνύει ὅτι οι κολοσσοὶ δέν εἶναι άτρωτοι, άρκεῖ ἕνας κείνος πού ἀντιτίθεται σ' αὐτοὺς να ἔχη τόλμην, πίστιν και άπόφασιν πρὸς την νίκη. Πιθανὸν θεσάλως η Φινλανδία στὸ τέλος να ὑποκύψῃ πρὸ τοῦ ὄγκου. Αὐτὸ ὄμως δέν θα μειώσῃ τὸν θαυμασμὸν με τὸν ὁποῖον ὄλος ὁ κόσμος περιβάλει αὐτὴν την στιγμὴν την στρατηγικὴν μεγαλοφυΐαν τοῦ Μαννερχάϊμ και την γενναϊότητα τοῦ Φινλανδικοῦ στρατοῦ.

ΤΟ ΤΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΚΡΙΝΟΥ

Περίληψις προηγουμένων

Ο Νέδ Κάρσον νέος μηχανικός, διευθυντής ἐπὶ τρια ἔτη μιάς εταιρίας, στην Ίάβα, πέρασε επιστρίσαν ἐπ' άδεία στὸ Λονδίνο από τὴ Σιγγαπούρη, γιά να δῆ τὸν παλῶ του συμμαθητῆ και φίλο, Μονρο, γιατρὸ στὸ Νοσοκομείο της πόλεως. Στὸ κοσμικὸ ρεστωράν πού πήγαν να φάνε, συνάντησαν τὸν βοτανολόγον Πέρρου Δίξον ἕναν περίεργο τύπο μιγάδες, με την άδελφῆ του Τρέσσα, μιά ξανθὴ καλλονή, την ὁποία συναπάθησε πολύ ὁ Κάρσον.

Μετὰ τὸ δείπνο ὁ Κάρσον συνοδεύει την Τρέσσα στην βίλλα, ὅταν βλέπῃ χαρτωμένο στην πάρτα ένα κομμάτι γαλάζιο χαρτόνι με ένα κόκκινον άριστέρω χέρι ζωγραφισμένο ἐπάνω. Εἶναι μιά προειδοποίησις γιά τὸν άδελφὸ της. Τὸν άπειλοῦν δια τρίτην φοράν με θάνατο. Η κόρη εἶνα ἀτελειωμένη. Δέν τοῦ εἴηγει ὄμως τί συμβαίνει γιατί κι' η ἴδια δέν ξέρει. Τὸν παρακαλεῖ δια Ιδιαιτέρως να τὸ φυλάξῃ μυστικῶς γιατὸ ὁ άδελφός της της εἶχε συστήσει να μὴν εἰδοποιήσῃ την άστυνομία.

Τὴν ἑπομένη η Τρέσσα βλέπει τὸν άδελφὸ της να μπαίνει γλωμός. Της ζητᾶ ένα ποσὸν πού ἔχασε λέει στα χαρτιά. Κάποιο ὑποποτ ὑποκείμενο περιμένει ἔξω. Η Τρέσσα ζητᾶ εἰρηγῆσις κι' εκείνος θυμώνει:

- Α ΠΝΕΙΣΑΙ να μου δανείσῃς εἰκοσι φωρολίρας; Αὐτὴ εἶναι η άγάπη σου; Εἶρεσις πὼς θρισκομαι σε μεγαλὴ ανάγκη και δέν θές να με βοηθήσῃς.

— Εἶσαι άντρας και μπορείς να βοηθήσῃς ὁμόσ σου στὸν έαυτοῦ σου. Έχεις ένα καλὸ μισθὸ και τὸν σπαταλᾷς σε μεθύσια και χαρτιά. Πέρρου μ' εἶρεσις κάνει ἔξω φρενῶν πιά. Πότε εἶναι αὐτὸς ὁ άνθρωπος και τί σε συνδέει μαζί του; Ο Δίξον εἶρεσις γλωμός σαν νεκρός, Προσπάθησε τώρα να την συγχινησῃ:

— Τρέσσα μὴν εἶσαι κακή. Τὸ βιβλίον πού συγγράφω μ' ἐκούρασε πολύ, κι' ὕστερα αὐτὸς ὁ κίνδυνος πού με άπειλεῖ... Πὼς θέλεις νάμαι Ισοροποτημένος; Κανόνησε αὐτὸ τὸ γράς μου και σου ὑπόσχομαι να μὴ σου ξαναζητήσω πιά. Θά πάρω διακόσιες λίρες ὅταν παραδώσω τὸ χειρόγραφο μου. Θά κλειστῶ και θα τὸ τελειώσω την ἄλλη εβδομάδα.

— Οἱ λίρες αἰώνως ὑποσχέσειε!.. Η Τρέσσα καροτήρησε ὅτι ὁ άνθρωπος ἔξω τοὺς παρακολουθοῦσε από τὰ τζάκια της πόρτας.

Ηταν ἕνας Ισχνός, άπαίσιος σκελετῶδης τύπος με λευκά ντελίνα φορέματα κι' ένα σκούφο στὸ χέρι.

— Περιμένε στὸ χῶλλ, τοῦ εἶρεσις ψυχρὰ η Τρέσσα. — Βιάζομαι κυρά μου! Δέν μπορῶ να χᾶσω τὴ μέρα μου ἐδῶ μέσα! οὐρλιασε.

— Έξω! φώναξε ὁ Δίξον. Θά σε δῶ σε λίγο.

Ο άνθρωπος σήκωσε τοὺς ὄμους και τραβήχθηκε. Η Τρέσσα κτύπησε τὸν άδελφὸ της με λυπημένη έκφρασις:

— Με τέτοιους τύπους σχετίζεσαι καὶ ὡς Πέρρου; Τί θέλει αὐτὸς ὁ άνθρωπος από σενα;

— Ένα καλὸ γράς. Δέν θα ξαναγίνῃ. Βοήθησε με να γλυτώσω από την παρουσία του, Τρέσσα.

Εκείνη άνεστέναξε, ὑπέγραψε ένα τεκί και τοῦ τῶδαξε.

— Εἶναι η τελευταία φορά, εἶρεσις. — Ναι, η τελευταία...

Βγήκε στὸ διάδρομο γιά λίγα λεπτά και ξαναγύρισε κοντὰ στην άδελφῆ του. Τὸ ποσῶπο τοῦ ἀνθρώπου κατὶ θυμίζε στην Τρέσσα.

— Πέρρου, μοῦ φαίνεται πὼς κάπου ἔχω δῆ τὸν ἄνθρωπον αὐτὸ, προκαίρου, μ' αὐτὸ;

Εκείνος κλονίστηκε και άπέφυγε ν' άπαντήσῃ.

παντήσῃ πλησιάζοντας τὰ χειρόγραφα: — Σε λίγο τελειώνει τὸ βιβλίον, εἶρεσις. Ένα κεφάλαιο μένει και τὰ περιγράμματα. Ο Θεός να με βοηθήσῃ να τὸ τελειώσω.

— Φυσικά θα τὸ τελειώσῃς. Σαν πολλὴ σημασία δίνεις σ' αὐτὸ τὸν φανταστικὸ κίνδυνον. Εἶχασέ τον και στρώσου στὴ δουλειά.

— Να ξεχάσω! Μά δὲ μ' άφίνουν. — Ποιοί;

— Εκείνοι πού με καταδιώκουν. Θά έφευγα αὐριο από την Σιγγαπούρη αν ήξερα πὼς άλλου θα ήμουν ασφαλῆ. Μά δέν θά εἶμαι. Όταν ἔλθῃ η ὄρα, θα χτυπήσουν.

Εκείνη έφρικήσε με τὰ λόγια του. Τὸν ρώπησε, αλλά τοῦ άπάντησαν άόριστα:

— Γιατί δέν μ' άφήνεις να σε βοηθήσω; τοῦ εἶρεσις.

— Να με βοηθήσῃς; Δέν ξέρεις τί λές. Τρέσσα: ὀτιδήπote κι' αν συμβῆ μὴν άναμιχθῆς. Εἶναι πράγματα φοβερά πού δέν μπορείς να τὰ ξέρεις. Η Άνατολή ἔχει μυστήρια, Τρέσσα. Δέν εἶσαι σε θέση ν' αντιληφθῆς τις πανουργίες

και τοὺς δόλους τῶν ἀνθρώπων της, θα τελειώσω ὄμως τὸ χειρόγραφο. Αὐτὸ δέν θα τὸ δολοφονήσουν μαζί μ' ἐμένα.

Βρισκότανε πάλι σε ἔξαψη και άλλο φροσύνη. Εκείνη, πήγε στὸ δωμάτιό της γιά να τὸν άφήσῃ να τοῦ περάσῃ ὄπως συνήθως.

Τὴν ὄρα τοῦ φαγητοῦ πήγε στην τραπέζια και ρώπησε τὸν Κινέζο ὑπηρέτη πού εἶναι ὁ κύριός του. Της άπάντησε πὼς ντόνευται. Περιμένε λίγο ακόμα αλλά ὁ Δίξον δέν φαίνότανε. Άνήσυχη άνέθηκε στην κάμαρά του και χτύπησε την πόρτα. Καμμια άπάντησις. Χτυπᾶ και πάλι:

— Πέρρου!

Αφού περιμένε ένα λεπτό, έσπραξε την πόρτα και μπήκε. Μιά κραυγὴ έκφυγε από τὰ χείλη της. Ένα ακίνητο σῶμα θρισκόταν πάνω στὸ κρεβάτι. Επιασε τὸ χέρι του. Δέν ήταν κρύο αλλά τεντωμένο σαν χέρι νεκροῦ.

Πνίγοντας ένα λυγρὸ η Τρέσσα έσπραξε τὸ τηλέφωνο κι' εἰδοποίησε τὸν Κάρσον.

— Ερχομαι άμέσως, άπάντησε εκείνος.

Μετὰ λίγα λεπτά έφθασε: — Έλάτε, ελάτε, τοῦ εἶρεσις.

Ο μηχανικός πήγε στὸ δωμάτιο κι' εἶδε τὸ σῶμα τοῦ Δίξον.

Έβλεπε τὸ χέρι του στην καρδιά, αλλά δέν αἰσθάνθηκε παλμό.

— Εἶναι νεκρός; — Δέν ξέρω. Έτσι φαίνεται, μά...δμως πρέπει να φωνάξουμε άμέσως τὸν Μόνρο. Θά τοῦ τηλεφωνήσω.

Αφού τηλεφώνησε, προσπάθησε να παρηγορήσῃ την Τρέσσα.

— Τί συνέβῃ; την ρώπησε. — Δέν ξέρω. Τὸν άφήκα στὸ σαλόνι.

Ο Βά-Σου μοῦ εἶρεσις πὼς πήγε στην κάμαρά του ν' αλλάξῃ ρούχα. Έπειδη άργησε, τὸν φώναξε. Ηρθα και τὸν βοήκα ὄπως βλέπετε.

Τὸν κτύπησαν πάλι. Οὔτε παλμοὶ καρδιάς, οὔτε σφυγμὸς διακρίνετο. Περιμέναν με άγωνία τὸν Μόνρο.

Επὶ τέλους ὁ γιατρός ήλθε και πλησίασε με σοβαρότητα. Τὸν εἴρησε καλά.

— Δοιπόν; — Περιεργο! Δέν μπορῶ να καταλάβω. Δέν εἶναι νεκρός.

— Ζῆ; Δόξα σοι ὁ Θεός! εἶρεσις η Τρέσσα.

Ο γιατρός έβαλε τὸ χέρι του στην στήση τοῦ Δίξον και βοήσε μιά σύριγγα. Τὴν μύρησε.

— Κάποια άνοσιε! εἶρεσις. Οχι κοκαΐνη, οὔτε μορφίνη. Σατανικὸ φάρμακο. Εἶρεσις αν εἶπovε ναοκαοστικά, δεσπονησις:

— Οχι. Εἶμαι θεσάλως ὡς τήμερα τουλάχιστον. Αὐτὸ θα εἶναι τὸ χειρότερο ἀπ' ὄλα, Φοβερό.

Βγήκε ἔξω με δάκρυα.

— Τί ανισόροπος! Ένας άνθρωπος με τὴν ἄξια! εἶρεσις ὁ γιατρός. — Κακὸ η' αὐτὸν, αλλά χειρότερο,

γιά την δυστυχισμένη την αδελφή του, είπε ο Κάροσον.

Εξαφνικά ο Δίξον μινάθηκε, άνοιξε τα μάτια και κάθησε.

— Τι συμβαίνει; είπε. Μόνο λό; Τι θές έδω;

— Ήρθα να δω πού καταντά ο άνθρωπος, απήντησε ο γιατρός. Τώρα λοιπόν παίρνεις και ναρκωτικά;

— Ποιός σε φώναζει;

— Η αδελφή σου. Νόμιζε πως ήσουν νεκρός.

— Νεκρός! Γέλασε περιπαιχτικά. Όχι ακόμα γιατρέ. Χρειάζονται πού δραστήρια μέσα γι' αυτό.

— Θα τα πούμε όταν έλθης στα λογικά σου, Δίξον. Ένα μόνο έχω να σου πω. Αυτά τα ναρκωτικά σκοτώνουν.

Ο Δίξον στάθηκε όρθιος και πέρασε το χέρι του στο μέτωπο. Ήταν χλωμός σαν νεκρός.

— Ίσως έχεις δίκιο, Μόνο. Μου χρειάζεται όμως ένα μέσον για να διώχσω τα φαντάσματα.

— Άνοησίες! Τα φαντάσματα βρίσκονται μόνο μέσα στ' άρρωστημένο μυαλό σου.

— Εσύ, δέν ξέρεις τίποτα, τίποτα...

— Ίσως, απήντησεν ο γιατρός. Νομίζω πως πρέπει να φεύγω, τώρα.

— Έφυγε ενώ ο Κάροσον παρμένει χωρίς να μιλά καθόλου.

— Θέλετε μήπως να μου κάνετε κήρυγμα και σεις; είπεν ο Δίξον.

— Θέλω να μπορούσα να σας έδωρα αν ήξερα πως θα σας ώφελοῦσε το έξολο. Πάντως αν υπάρχει κάποιος κίνδυνος πού σας απειλεί, γιατί δέν τον αντιμετώπιζετε σαν άνδρας;

— Με ποιό πρόβλημα;

— Με τα δύο σας χέρια.

Ο Δίξον κατάλαβε πως ή Τρέσσα τού τα είπεν όλα.

— Η Τρέσσα σάς εκπροφώρησε; ρώτησε.

— Όχι, τυχαίως τα έμαθα.

— Ότι είμαι ένας άνθρωπος καταδικασμένος;

— Ότι κάτι φοβάσθε. Αν πράγματι υπάρχει κίνδυνος, αντιμετώπιστέ τον σαν πολυμήτης.

— Μιλάτε σωστά. Και όμως ούτε σεις ούτε ή Τρέσσα ξέρετε...

Γρίσας και κύτταζε γύρω του, κι έπειτα πόφερε σιγά:

— Μάθετε πως σε λίγες μέρες θα είμαι νεκρός. Τίποτα πιά δέν μπορεί να σταματήσει το μοιραίο.

Ο Κάροσον κούνησε το κεφάλι, είπε καληνύχτα και βγήκε έξω.

Στην εισοδό βρήκε τον γιατρό με την Τρέσσα δακρυοσμένη και χλωμή.

— Πρέπει να βγαίνετε λίγο. Μη μένετε πολύ σ' αυτό το περιβάλλον δεσποινίς, είπεν ο γιατρός.

Κουράστηκε πολύ τελευταίως, απήντησεν εκείνη. Άδριο θα πάω στον χορό της Ποσειθείας με τους Σίνκλαιρο.

— Θαναμάσια! Θα είμαστε εκεί με τον Κάροσον. Θα χορεύουμε λοιπόν.

Ο γιατρός προσπαθούσε να διαλύση την μελαγχολική άμβροφαρα.

— Σας άρέσει ο χορός κ. Κάροσον; ρώτησεν εκείνη.

— Με την συντροφιά σας τα συμπαθώ κανείς όλα.

— Ο αδελφός σας είναι καλά, είπε ο γιατρός.

— Πώς να σας ευχαριστήσω, γιατρέ μου!

— Πουότες οι ευχαριστίες. Όταν με γοησιπτήτε, ποτέ μη διατάξετε να με φωνάξετε.

Ο Κάροσον δέν είπε τίποτα. Τά μάτια

του συνεννοούντο τόσο καλά με τα μάτια της νέας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΟΝ ΠΟΙΟΣ ΤΟΝ ΣΚΟΤΩΣΕ;

Μέσα στην μεγάλη σάλλα του χορού της Προσειθείας ο Κάροσον θεωρούσε τον έαυτό του σαν ξένος.

— Ο χορός είναι ώραίο πράγμα όταν δέν έχεις τίποτ' άλλο να κάνης στον κόσμο, έλεγε στον Μόνο.

— Ο χορός είναι μια μεγάλη απόλαυσις. Θέλωγα κανέναν καυμένη Νέδ, πως έρχεσαι από τη ζούγκλα.

— Μήπως δέν έρχομαι από κεί; Δέν μου λές, ποιός είναι αυτός εκεί στη γωνία πού μοιάζει με τον Τούδα τον Ίσκαριώτη;

— Ο περίφημος δικηγόρος Σέρ Τζώρτζ Ίσαακ, θέλεις να σου τον συστήσω;

— Όχι, ευχαριστώ. Δέν μ' άρεσει ν' αναμιγνύομαι με νομικούς.

Έκείνη την στιγμή ο γιατρός τον είδε να χαμογελά. Η Τρέσσα έμπαινε μέσα στη σάλλα του χορού μ' ένα ώραίο φόρεμα πράσινο πού έκανε πού έκφραστική την όμορφιά της. Μαζί της ήσαν δυο κορίτσια κί' ένας κομψευόμενος νέος με μονόκλ.

— Είναι οι Σίνκλαιρ, είπεν ο Μόνο οί πού κοσμείεις κυρίες της Σιγγαπούρης; Έλα να σε συστήσω.

Μετά την τοπικήν σύστασιν ο Κάροσον κατόρθωσε να πάρη την Τρέσσα μαζί του:

— Είναι γεμάτο το καρνέ σας του χορού; την ρώτησε

— Όχι, έλο.

— Τότε, μπορώ να έχω τον επόμενον χορό;

— Τόν έχει ο κ. Σίνκλαιρ. Σας σημειώνω στον κατοπινό.

— Όταν ο καθελίτερος της ήρθε να την πάρη για τον χορό, ο Κάροσον πήγε στον μουφέ να πιή κάτι. Ο Μόνο ήταν εκεί και τού είπε:

— Νόμιζα πως χορεύεις...

— Δυστυχώς, είμαι νεοσύλλεκτος στο ταγκό. Μ' άρέσουν περισσότερο οι παλαιοί χοροί. Δέν νομίζεις πως ή Τρέσσα είναι πολύ όμορφη απόψε;

— Ο Μόνο ήταν βέβαιος με έλλαξε την κουδέντα:

— Ο αδελφός της δέν φάνηκε απόψε, είπε.

— Προτιμά τον μπακαρά. Τι φοβερός τύπος! Άποδείχνει πως το ταλέντο κι ή εύφυια δέν είναι το ίδιο πράγμα. Θα την πάθη όμως κάποια μέρα.

— Μιλάς για την υγεία του ή την οικονομική του κατάσταση;

— Και για τα δύο. Πρώτα όμως, θα καταστούσῃ οικονομικώς. Υπάρχει κάποιος εδώ πού κοιτά όμόλογα με την υπογραφή του Δίξον για γιλιάδες λίρες.

— Τι μου λές! Φοβερό!

— Κι' άλλα πολλά εις βάρος του. Καθιένη Τρέσσα!

— Ο Κάροσον ένοιξε την γροθιά του. Τά

οι Κάρσον ένοιξε την γροθιά του. Τά

Τό σημαδεμένο μέτωπο

Ένα δραματικό διήγημα της ΖΑΚΕΛΙΝ ΛΑΧΑΡ

ΠΑΣΚΑΛΙ

— Ντανιέλ! Και οι δυο φίλοι ρίχτηκαν

ο ένας στην άγκαλιά του άλλου, πλημμυρισμένοι από χαρά και

έκπληξη για την άπροσδόκητη συνάντησή τους.

— Δέν ξέρεις πόσο χαίρομαι πού σε ξαναβλέπω, αγαπητέ μου Ντάν!...

— Είχα χρόνια όλόκληρα να σε δω!...

— Και σύ, Πασκάλ, τί απέγινες; Σε βλέπω πού μαύρον και άλλαγμένον...

— Από πού έρχεσαι; Τι κάνεις στη ζωή;

— Έρχομαι από το Άλγέρι... Έλα να καθίσουμε σ' αυτό το καφενείο...

— Έθέλεις; Έχουμε να πούμε τόσα και τόσα...

Και άφου παρήγγειλαν από ένα βερμούτ, οι δυο φίλοι ξανακυττάχθηκαν με συμπάθεια.

— Πώς τα περνάς, Πασκάλ; Θυμάσαι πού σου άρεσε να γράφης; Τα κατάφερες;

— Είμαι δημοσιογράφος... Άρχισυντάκτης στην «Εφημερίδα των Συζητήσεων» του Άλγερλου...

— Πήρα μηνιαία άδεια και ήρθα στο Παρίσι, για να ξεσκάσω λιγάκι. Και σύ;

— Εγώ; Συνεχίζω την έπιχείρησή του πατέρα μου.

— Ζής μόνος σου;

— Όχι. Είμαι παντρεμένος εδώ και κάμποσους μήνες.

— Εύτυχισμένος;

— Ο Ντανιέλ κοκκίνισε. Και σηκίνοντας τους ώμους:

— Έχω όλα όσα μου χρειάζονται, για ναίμαι εύτυχής, απήντησε με κάποια άμηχανία.

Και κατέβασε το βλέμμα του, για

εις στ' αλήθεια ότι υπάρχει έστω και μια γυναίκα στον κόσμο πού να μπορεί να έμπνεύση έμπιστοσύνη;

— Δέν ξέρω, απήντησε ο Ντανιέλ... Ίσως νάχης δίκιο. Άκόμα και ή γυναίκα μου, πού την λατρεύω, άποτελεί ένα μεγάλο άνιγμα για μένα.

Δέν ξέρω τίποτε άπ' αυτήν, εκτός του ότι την αγαπώ... Ποιά ήταν ή ζωή της πριν τη γνωρίσω; Το άγνωδ... Και όποτε την ρωτήσω, μου λέγει ότι μου ανήκει μονάχα το παρόν, κι' ότι δέν πρέπει να ενδιαφερωμαι για το παρελθόν της.

— Και παντρεύθηκες μια γυναίκα, χωρίς να ξέρης ποιά είναι κι' από πού έρχεται; Πώς μπορείς να είσαι εύτυχής έτσι;

— Δέν σου είπα ποτέ ότι είμαι εύτυχής... Πάντως, ξέρω καλά ότι αν τυχόν έχανα τη Ρενέ, θα ήμουν ο δυστυχέστερος των ανθρώπων...

— Ίσως να με τραβάη το μυστήριο πού την περιβάλλει... Έξω κι' εγώ τί να πώ; Όλα της με συγκινούν και με γοητεύουν. Η φωνή της, το βλέμμα της, το άρωμά της, τα όραία της χέρια, ή «άφελεια» των μαλλιών της πού μου άπαγορεύει να τα έγυγίσω...

— Από πότε την γνωρίζεις την γυναίκα σου; ρώτησε ο Πασκάλ. Πού την συνήτησες;

— Την γνώρισα εδώ κι' ένα χρόνο. Την συνήτησα κάμπο βράδυ, μέσα σ' ένα καφενείο. Καθότανε μονάχη της σ' ένα τραπέζι κι' έγραφε ένα γράμμα, κοιτώντας το τοιγάρο της. Το παιδικό της πρόσωπο βρισκόταν στο τόση αντίθεση με το σοβαρό μαύρο ταγιέρ της, ώστε την κύτταξα με έκπληξη. Σήκωσε τα

μάτια της και με κύτταξε κι' εκείνη. Αυτό ήταν! Έγινε σιλλάδος της. Κάθησα πλάι της, της έπιασα κουβέντα και της προσέφερα ένα γλυκό, πού το δέχτηκε με άπλόητητα, τελείως άπροσποίητη.

»Μιλούσε πολύ λίγο κι' όποτε τη ρωτούσα για να μάθω ποιά ήταν, άλλαζε άμέσως κουβέντα. Άρχισα να κουρδίζομαι. Και για να προκαλέσω και τις δικές της έκμυστηρεύσεις, της διηγήθηκα όλη μου τη ζωή. Με άκουε, κυττάζοντάς με διαρκώς μέσα στα μάτια. Και όταν στο τέλος την ξαναρώτησα ποιά ήταν και από πού έρχόταν, χαμογέλασε μ' ένα ύφος, έλαφρά είρωνικό και δέν είπε τίποτα.

»Λοιπόν: Άκόμη και σήμερα πού πέρασε ένας χρόνος από τότε, έξακολούθω να μην ξέρω τίποτε περισσότερο! Τι κρύβει το χαμόγελό της; Σε ποιόν άρά γε να το προσέφερε πριν από μένα; Τι είδαν τα καστονά μάτια της; Τι έχουν ψιθυρίσει τα γλυκά της χείλη; Και όμως, μ' αγαπάει. Όσο γι' αυτό, είμαι άπολύτως βέβαιος.

»Ο Ντανιέλ έσκούπισε με το μαντίλι του το μέτωπό του, πού ήταν ιδρωμένο και κύτταζε τον φίλο του, ξαφνιασμένος με την παράξενη έκφραση πού είχε πάρει το πρόσωπό του.

— Άκουσε, Ντάν, είπε ο Πασκάλ άπότομα. Θα σου διηγηθώ τώρα κι' εγώ την Ιστορία μου και ίσως να καταλάβης γιατί εγώ, τις φοβάμαι τις γυναίκες... Άκουσε, Ντάν... Άκουσε!...

»Εδώ και δυο χρόνια, στο Άλγέρι, πριν άκόμα γίνω άρχισυντάκτης, ο διευθυντής μου με κάλεσε μια μέρα και μου είπε:

— Πασκάλ, απόψε δίδεται μια μεγάλη δεξίωση στο μέγαρο του στρατηγού Μπαρντολντι. Πάρε αυτή την πρόσκληση, πήγαινε και στείλε μου κατά τα μεσάνυχτα μια τηλεφωνική περιγραφή, με όλα τα πρόσωπα πού παρευρέθησαν.

»Ο στρατηγός Μπαρντολντι ήταν μια από τις μεγαλύτερες προσωπικότητες του Άλγερλου και οι δεξιώσεις πού έδινε, άφιναν πάντοτε έποχή. Η βίλλα του, πού έμενε με την γυναίκα του, μια κομψότατη Παριζιάνα, ήταν μια από τις πολυτελέστερες της πόλεως.

»Η έσπερίς ύπηρεζε πραγματικά φαντασμαγορική... Τίποτα, στην έδρωπή, δέν μπορεί να παραβληθί με την μεγαλοπρέπεια των άφρικανικών δεξιώσεων... Γλυστράντας από το ένα γκροθπ στο άλλο, φέρεια διάφορες πληροφορίες, για το άσθρο πού θα έγγραφω... Έξαφνα, βγαί-

(Συνέχεια στο επόμενον)

νοντας έξω στην ταράτσα, βρέθηκαν μπροστά σε μία γυναίκα, σπανίας όμορφιάς, που στεκόταν όλομόναχη, στηριγμένη στο κιγλιδωμα. Φορούσε μία μακρυνά, έξωλη τουαλέττα από άσπρο βελούδο και οι γραμμές του σώματός της ξεχώριζαν αρμονικά κώτατες. Καταγοητευμένος, πλησίασε να της άπυεθύνω ένα από τα στερεότυπα εκείνα φιλοφρονήματα που ακούονται σε παρόμοιες περιστάσεις, άλλ' εκείνη δέν μουδωκε τον καιρό.

—Πλήττω τρομερά, μου είπε. Βλέπω ότι και σεις είσθε μόνος. Θέλετε να μου κάνετε τον καθαλλιέρο;

»Δέν περίμενα να με παρακαλέση για δεύτερη φορά. Και τίς λίγο, χορεύσαμε σφιχταγκαλιασμένοι ένα λιγκνιστικό χαβανέζικο ταγκό.

»Ήταν Γαλλίδα, κόρη άποστράτου συνταγματάρχου και ήρθε μόνη της στην έσπερίδα, γιατί ο πατέρας της ήταν λίγο άδιάθετος. Νεοφερμένη στο Άλγέρι, δέν ήξερε άκόμα κανέναν.

»Ξαναχορεύαμε. Έμαθα ότι την έλεγαν Έλίνα, ότι ήταν είκοσι τεσσάρων χρονών και ότι το χέλι της ήταν για ρούφιγμα. Με τη σειρά μου, της είπα κι' έγώ ποιός ήμου, τί έπάγγελμα έκαμνα και ποιός λόγος με είχε φέρει σ' αυτή τη δεξίωση.

»Τά μεσάνυχτα, γνώρισα μέσα στον κήπο, όλη τη γλύκα του φιλιού της. Άλλά καθώς έτοιμαζόμουν να την ξανασφιξω στην άγκαλιά μου, εκείνη μου είπε:

—Δέν θα τηλεφωνήσετε στην έφημερίδα σας; Είναι μεσάνυχτα.

»Την παρεκάλεσα να με περιμένη. Μου τό υποσχέθηκε μ' ένα πλάνο χαμόγελο και την άφησα, για να πάω να τηλεφωνήσω. Όταν, όμως, τελείωσα τη δουλειά μου και ξαναγύρισα στο μέρος που είχαμε συμφωνήσει, η Έλίνα είχε γίνει άφαντη... Και δέν ήξερα ούτε την διεθύνησή της...

»Περιττό να σου περιγράψω την άπογοήτευσή μου και την θλίψη μου...

— ΠΠ —

»Την άλλη μέρα, στην έφημερίδα, μου είπε ο άρχισυντάκτης:

—Τί ήταν πάλι αυτό, Πασκάλ, που συνέβη στην έσπερίδα του στρατηγού; Του έκλεψαν από το γραφείο του, σπουδαιότατα έγγραφα... Μάς παρεκάλεσαν, όμως, να μη γράψουμε τίποτε, για να μη δυσκολευθούν οι έρευνες της άστυνομίας...

»Ούτε πρόσεξα καν στα λόγια του άρχισυντάκτη μου. Ο νοός μου έτρεχε στην Έλίνα. Και τό μεσημέρι, εκεί που έγγραφα κάποιο κομμάτι, δέχτηκα ένα τηλεφώνημα που με άνέθεσε στον έβδομο ούρανο. Η Έλίνα μουδινε ραντεβού για τό άπόγευμα, σ' ένα κεντρικό ζαχαροπλαστείο.

»Περάσαμε μία περίοδο εδτυχίας από τις πιο ζηλευτές. Η Έλίνα ήταν μία μοντέρνα κοπέλα έξαιρετικά εδαισθητη, φοβερά έξυπνη και όσο δέν παίρνει γοητευτική. Η άφέλεια των μαλλιών της που σκέπαζε τό μέτωπό της έκανε τό βλέμμα της άκόμα πιο παθητικό. Μ' άγαπούσε. Την άγαπούσα. Και όμως η εδτυχία μας έσκιάζετο από ένα συννεφάκι.

Δέν συγκατετίθετο να μου δώση την διεθύνηση του πατέρα της, για να του γράψω ότι ήθελα να κάνω την κόρη του γυναικά μου.

—Άργότερα!... Έλεγε. Άς περιμένουμε λίγο άκόμα...

»Και χαμογελούσε.

—Άλήθεια, είπε μία μέρα ο άρχισυντάκτης μου, έμαθες νεότερα για την κλοπή που διεπράχθη στο σπίτι του στρατηγού;... Φαίνεται ότι βρίσκονται επί τα ίχνη του κλέφτη... Είναι μία Έλβετίς κατάσκοπος, που έχει ένα σημάδι στο μέτωπο...

»Κί' εκείνο τό βράδυ, η Έλίνα, που μέχρι τότε είχε άρνηθη να φάγη μαζί μου σ' ένα έρωτικό τέτ-ά-τέτ, δέχτηκε να μ' άκολουθήσει σ' ένα έξοχικό ρεστοράν, όπου μάς παρεχωρήθη ένα κομψό σεπαρέ.

»Φορούσε ένα μεταξινό φόρεμα «βέρ-άμάν», που έκανε άκόμα πιο έντονη την αντίθεση με τά πυρρόξανθα μαλλιά της. Για μίαν άκόμη φορά, έπεχειρήσα να της άποσπάσω την συγκατάθεση για τον γάμο μας. Έκείνη, όμως, κουνούσε τό κεφάλι της άρνητικά, με μία πικρή έκφραση στο πρόσωπο.

»Είμαστε καθισμένοι ο ένας πλάι στον άλλον. Την πήρα στην άγκαλιά μου και άφισε τό κεφάλι της ν' άκουμήσει στον όμο μου. Μεθυσμένος από έρωτα, χάιδεπα τά μαλλιά της, παίζοντας με τις μπούκλες της και κάποια στιγμή έχωσα τά δάχτυλά μου κάτω από την «άφέλεια» που σκέπαζε τό μέτωπό της.

»Άμέως, έμμηξα μία φωνή. Έκείνη τραδήςθηκε άπότομα. Σηκώθηκα, χλωμός σαν πεθαμένος. Στο μέτωπο της Έλίνας βρισκόταν μία μεγάλη ούλή!

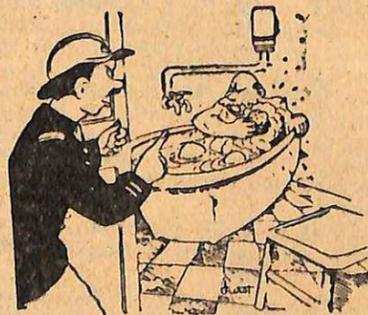
»Ω! Τί τρομερή έκφραση είχε πάρει τότε η επίκλινση αυτή γυναίκα! Και βυθίζοντας τό χέρι της μέσα στην τσάντα, έβγαλε ένα πιστόλι και μου τό πρότεινε, λέγοντας:

—Είσαι άστυνομικός, έ;»

»Άπέσπασα τό πιστόριοφο από τό χέρι της και της είπα με φωνή σβυσμένη:

—Φύγε! Φύγε, δυστυχισμένη! Σε παρακολουθούν! Φύγε!

»Έξαφάνισθη άμέσως... Κί' από

ΓΚΑΦΦΑ

Στό μέτωπο.
— Άκουσε δώ γέρο! Τελείωσε επί τέλους! Δέν έγώ δρέξη να περιμένο. Οέλω να πάω τό μπάνιο μου! Είμαι ο καινούργιος λογαγός του τομέου!

—Κί' έγώ είμαι ο στρατηγός!

τότε, φλε μου Ντανιέλ... Άλλά τί έπαθες; Γιατί φεύγεις;

Ο Ντανιέλ, κατακίτρινος σαν λεμόνι, είχε σηκωθεί σαν τρελλός και τώθαλε στα πόδια...

—Ήρθεσ επί τέλους Ντάνι! είπε η Ρενέ, μόλις ο άντρας της μπήκε στο μικρό σαλονάκι. Γιατί άργησες άγαπούλα μου; Άλλά σε βλέπω χλωμόν!... Μη άνησυχεις... Είσαι άρρωστος μήπως;

Ο Ντανιέλ, με τά μάτια έξω από τις κόγχες, προχώρησε προς την γυναίκα του, κάνοντάς την να όπισθοχωρήσει από τον τρόπο.

—Μά, τρελλάθηκες, Ντανιέλ; Τί έχεις; Τί σου συμβαίνει;

—Τά ξερω όλα! φώναξε ο Ντανιέλ με φωνή υπόκωφη ΟΛΑ!

Η Ρενέ χλωμίασε.

—Τί ξέρεις;

—Τό παρελθόν σου! Όλα τάμαθα! Ω! Τί τρομερή άποκάλυψη!

Τά χέλι της Ρενέ πήραν μία έκφραση γεμάτη τραγικότητα.

—Δέν ντρέπομαι καθόλου για τό παρελθόν μου, άπήντησε σοβαρά. Άν σου τό άπέκρυψα, τό έκανα γιατί σ' άγαπούσα και φοβόμουν μήπως η παιδική μου ζωή σε άπομακρύνει από κοντά μου. Έχασα τους γονείς μου πολύ μικρή. Είναι, λοιπόν, τροπή να μεγαλώσει ένα κορίτσι στο όρφανοτροφείο;

—Δέν πρόκειται γι' αυτό! φώναξε ο Ντανιέλ.

—Άλλά τότε Ντανιέλ; Μήπως σου κάνει κακό τό ότι ήμουνα μανεκέν στού Φρανζέλ και κέρδιζα τό φωμί μου κάπως άξιοπρεπέστερα;

—Και ύστερα, ύστερα; ούρλιαξε ο Ντανιέλ. Γιατί δέν μ' άφίνεις να πιάσω την «άφέλεια» των μαλλιών σου; Γιατί;

Έκείνη τον κύταζε περίτρομη.

—Πριν πτώ στο όρφανοτροφείο, είπα, με είχαν περιουλέξει κάτι χωρικοί, που μ' έδερναν άλύπητα όποτε δέν τελείωνα γρήγορα τις δουλειές... Με τραβοδσαν από τά μαλλιά, με κρεμούσαν από τό δέντρο, με βασάνιζαν κυριολεκτικά. Από τότε, έχω πάθει ένα νευρικό «τίκ» και δέν μπορώ να αίσθανθώ ξένο χέρι πάνω στα μαλλιά μου... Άλλά, τρελλάθηκες, Ντανιέλ; Γιατί γελάς έτσι; Δέν με πιστεύεις; Τί σου είπαν;

Με μία νευρική χειρονομία, ο Ντανιέλ τραδήςξε την γυναίκα του κοντά του και σήκωσε άπότομα την «άφέλεια» των μαλλιών της. Τό μέτωπο φάνηκε κατάλευκο, άρυτίδωτο, χωρίς κανένα σημάδι!

—Α! φώναξε ο Ντανιέλ, πέφτοντας γονατιστός στα πόδια της κατ'άπληρης γυναίκας του, Συγγώμη, Ρενέ! Συγγώμη!

Κί' έκλαιε σαν μικρό παιδί, ένψ συγχρόνως η καρδιά του πήγαινε να σπάσει από χαρά.

—Μία μέρα θα σου εξηγήσω, είπα... Όχι σήμερα... Άργότερα!...

Κί' εκείνη που εξακολουθούσε να μην καταλαβαίνει τίποτε, του χάιδεψε τά μαλλιά, λέγοντας:

—Δέν είσαι πιά θυμωμένος μαζί μου, Ντάν;

Ο Ντάν δέν άπήνησε, αλλά σηκώθηκε, άρπαξε τη γυναίκα του μέσα στην άγκαλιά του και την έσφιξε με πάθος στο στήθος του.

ΖΑΚΕΛΙΝ ΛΑΧΑΡ.

Οι μεγάλες έξερευνήσεις Θά κατοικηδή ο Νότιος Πόλος;

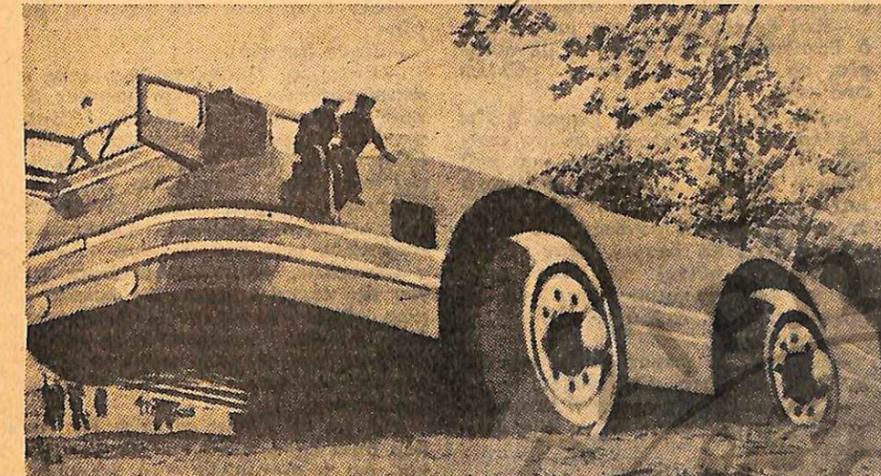
Τά μεγαλεπήβολα σχέδια του ναυάρχου ΜΠΕΡΝΤ

Ο ναύαρχος Μπέρντ στον Νότιο Πόλο, κατά την διάρκεια μιας από τις προηγούμενες έξερευνήσεις του.

Ο ΔΙΑΣΗΜΟΣ έξερευνητής ναυάρχος Μπέρντ ξεκίνησε και πάλι για τον Νότιο Πόλο. Το «Νόρθ Στάρ», ένα πλοίο ειδικώς κατασκευασμένο για παρόμοιες άποστολές, με τό όποιο ο άτρόμητος αυτός Άμερικανός προτίθεται να έξερευνήσει λεπτομερώς τις παγωμένες εκτάσεις του Νότιου Πόλου, πού άνεκάλυψε κατά τά προηγούμενα ταξίδια του, άνεγώρησε από την Φιλαδέλφεια με κατεύθυνση προς τον Παναμά. Μεταξύ του άλλου φορτίου του «Νόρθ Στάρ» συγκαταλέγονται και δυο άεροπλάνα, έφοδιασμένα με... σκί (άντι τρογών, για την προαίωση), καθώς και ένα γιγαντιαίο αυτοκίνητο, «Πεγ-

σε μία περίοδο πολεμικής άντάρας, θα προσπαθήσω να βρω την λύση ενός από τα σκληρότερα προβλήματα που θέτει ώμότατα ο πόλεμος: Τού προβλήματος της άποκαταστάσεως των προσφύγων.
» Άν, όπως θέλω να πιστεύω, οι διωγμένοι και κυνηγημένοι αυτοί άνθρωποι, έχουν μέσα τους ψυχικό σθένος, ποιός άποκλείει τό ένδεχόμενο της εγκαταστάσεως των σ' έναν τόπο άπολύτως ήσυχο, σαν τη πολιχή Μικρή Άμερική, προς την όποια κατευθύνονται; Φυσικά, η εγκατάστασις των θα είναι πολύ δυσχερής, γιατί θα έχουν ν' αντιμετώπισουν γίλια δυο σκληρότατα ζητήματα. Οί άπόγονοι τους όμως, είμαι βέ-

Ο περίφημος «Πιγκουίνος», τό τεράστιο αυτοκίνητο που έχει ειδικώς κατασκευάσει ο Μπέρντ για τις πολικές χώρες.

κούινος Π», που κατασκευάσθη επίτηδες για να τρέχη επάνω στους πάγους.
Ποιοι όμως είναι οι σκοποί του νέου έξερευνητικού ταξιδίου του Μπέρντ; Τους άναπτύσσει ο ίδιος, σε μία συνέντευξη προς τους Άμερικανούς δημοσιογράφους, που τον έπισκεφθήσαν λίγο προ της άναχωρησεώς του:

—Εκινώντας άκόμη μία φορά για τον Νότιο Πόλο, χάρις στις 350.000 δολλαρίων που έθεσε στην διάθεσή μου η άμερικανική κυβέρνησις, σκοπεύω πρό παντός άλλου να στήσω την άστερωτή σημαία των Ήνωμένων Πολιτειών σε μίαν άκατοίκητη έκταση 1.800.000 τετραγωνικών γιλιομέτρων.
» Υστερα, θα μελετήσω τον τρόπο που θα συνδέσω τό τμήμα αυτό της ύδρογειου με τον άλλο κόσμο, προσπαθώντας να δημιουργήσω μίαν καινούργια άστροποικική δόδο μεταξύ Ήνωμένων Πολιτειών και Αυστραλίας, που θα διέρχεται επί τον Νότιον Πόλο.

» Κατόπιν έχοντας όπ' όθιν μου ότι εγκαταλείπω τους κατοικημένους τόπους

βίαιος ότι θα συνήθισον, θα εγκληματισθού, θα εδμηθήσουν και θα προαγούν την καινούργια πατρίδα τους μέχρι των άνωτάτων βαθμίδων του πολιτισμού.

» Είναι, λοιπόν, κατοικήσιμος ο Νότιος Πόλος; Θα μ' ρωτήσετε. Βεβαίως. Όταν, στα 1820, ο Άμερικανός Ναυαγής Πάλμερ πάτησε πρώτος τό πόδι του στην άνταρκτική ήπειρο, όλος ο κόσμος άπόρησε με την τρέλλα που τον έπίσπε, να τρέξη στις παγωμένες εκτάσεις. Έν τούτοις, ο Πάλμερ αυτός, καθώς κατόπι και οι άλλοι έξερευνηται που τον έμυμήθησαν, έξεφράσθη ως εξής για τον Νότιον Πόλο:

—Η γώρα του άνταρκτικού μπορεί να κατοικηθή. Είναι βέβαια άπομονωμένη και παγερή, άσπύσο, όμως, ο άνθρωπος μπορεί να ζήσει κάλλιστα εκεί κάτω γιατί η γή είναι καλλιεργήσιμος σε ώρισμένους μήνες του έτους.

» Έν πάση περιπτώσει, εξηκολούθησε λέγον ο ναύαρχος Μπέρντ, τό έδαφος της άνταρκτικής ήπειρου κλείνει μέσα του άπειράντα πλούτη. Έγώ, προσωπί-

κώς, είδα εκεί κάτω θουνα δλόκληρα από κάρβουνο και διάσσα άλλα μεταλλεύματα. Για να εκμεταλλευθή δέ κανείς αυτούς τους θησαυρούς, δέν είναι άνάγκη ούτε να σκάψη. Ο γαιάνθραξ που ύπάρχει στον Νότιον Πόλο είναι άσκατος για τη συντήρηση δλόκληρης της διομηγανίας των Ήνωμένων Πολιτειών επί έναν αιώνα! Άρκεί να βρεθούν άνθρωποι γι' αυτή την δουλειά.

» Ο άνταρκτικός μπορεί να δεγθή όλους τους μετανάστες του κόσμου. Και η εγγύησις του πλούτου που περικλείεται στην παγωμένη αυτή έκταση, έπιτροπέει την έξεύρεση των άναγκαίων κεφαλαίων για την άνετη εγκατάστασή των.

Τό ψάρεμα και η εδκολη συγκοινωνία με την Νότιο Άφρική θα διευκόλυναν τά μέγιστα τους άποίκους του Νότιου Πόλου στον άναφοδιασμό τους. Η εγκατάστασις των θα μπορούσε να γίνει μέσα σ' ελαγίστους μήνες. Έν πάση περιπτώσει, δέν θα τους λείψη ούτε η θερμανσις ούτε τό σως.

» Μία δικαστήρια είναι πλέον η άρκετή για να καταστήσει την ζωή στον Νότιο Πόλο, όχι μονάχα δυνατή, άλλα και ευχάριστη. Έξ άλλου, οι άναέριες συγκοινωνίες θα συνδέσουν περισσότερο την άνταρκτική ήπειρο με τους άλλους κατοικημένους τόπους. Η γή του Πάλμερ, παραδείγματος χάριν, δέν χωρίζεται από την Νότιον Άμερική, παρά μονάχα ο κατακόσμιος γαλιόμετρο!

» Τό μόνο ζήτημα που θα προκαλέσει μεγάλες συζητήσεις, είναι τό εξής: Σε ποιά κράτος θα περιέλθη η άνταρκτική ήπειρος; Κατά την ιδιάν μου γνώμη, ο Νότιος Πόλος πρέπει να άνήκη στην Άμερική, γιατί βρίσκεται πλησιέστερα προς αυτήν γεωγραφικώς. Έξ άλλου, ο πρώτος άνθρωπος που πάτησε τό πόδι του εκεί κάτω ύπέρη Άμερικανός.

» Άλλ' αυτά τά ζητήματα δέν μ' άπασχολούν πολύ. Έκείνο που έπείγει, κατά την γνώμη μου, είναι να μεταβάλουμε την Νότιο παγωμένη ήπειρο σ' ένα είδος νέας Έδέμ, για όλους εκείνους, οι όποιοι διωγμένοι από παντού, περιπλανώνται σήμερα άσκατα από γώρα σε γώρα. Άρκεί ένας γρόνος, λίγα λεπτά και λίγη ικανότητα, για να κατοικηθή ο Νότιος Πόλος και να καταστή μιά από τις πιο πλουτοπαραγωγικές χώρες του κόσμου.

Από τα προηγούμενα

Ο βαρώνος ντε Ροζεγκρίζ, ένας μυστηριώδης αριστοκράτης, που έχει οργανώσει σε εταιρία τους επαίτες του Παρισιού, προσπαθεί να οικειοποιηθεί την τραπεζική κληρονομία που έχει αφήσει κάποιος Γάλλος που πέθανε στην Αμερική, στην κόρη ενός φίλου του, του Πολωνού ζωγράφου Ρολάνδου Ροζίνσκι.

Για να δεβαιωθεί καλύτερα ο βαρώνος, παραινεί τον Ρολάνδο να είναι πρόεδρος των Παρισίων στο οποίο μεγάλωσε η Λευκή, και βρίσκει την τρελή υπηρέτρια της θείας μητέρας της, Μαργδαληνή.

21ο

ΚΑΙ σέ τι μπορώ να σάς φανώ χρήσιμος;
-Σε κάτι το πολύ σπουδαίο.
-Σας ακούω, είπε απλά η Ίνες, δείχνοντας στον βαρώνο ένα κάθισμα και παίρνοντας κι' αυτή θέση απέναντί του.

Ο ΒΑΡΩΝΟΣ ΤΩΝ ΕΠΑΙΤΩΝ

ΕΝΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

τε, σε πολύ δύσκολη θέση και ήλθα σε σάς να με βοηθήσετε.
-Μήπως δεν τον ξέρετε;
-Ω! Έκανε γελώντας η Κα Λιεβέρ, εγώ βέβαια το ξέρω πολύ καλά, αλλά θέλω να ξέρω μήπως υπάρχει και κανένας άλλος. Αυτός αίφνης, που να υπαινιχθείτε εσείς.
-Οχι, δεν υπάρχει κανένας άλλος. Είναι αυτός που ξέρετε και σεις: Ο κ. Αδριανός.
-Θα σάς τον ονόμαζα και εγώ για να σάς αναγγείλω τους γάμους του με την Λευκή, αλλά με προλάβατε.
-Ωστε;...
-Ερχεσθε πολύ άργα, αγαπητέ μου βαρώνε...

Λευκή αγαπάει κάποιον άλλον. Μπορείτε να μου πείτε ποιός είναι;
-Μήπως δεν τον ξέρετε;
-Ω! Έκανε γελώντας η Κα Λιεβέρ, εγώ βέβαια το ξέρω πολύ καλά, αλλά θέλω να ξέρω μήπως υπάρχει και κανένας άλλος. Αυτός αίφνης, που να υπαινιχθείτε εσείς.
-Οχι, δεν υπάρχει κανένας άλλος. Είναι αυτός που ξέρετε και σεις: Ο κ. Αδριανός.
-Θα σάς τον ονόμαζα και εγώ για να σάς αναγγείλω τους γάμους του με την Λευκή, αλλά με προλάβατε.
-Ωστε;...
-Ερχεσθε πολύ άργα, αγαπητέ μου βαρώνε...

ΤΩΝ ΕΠΑΙΤΩΝ

ΤΟΥ ARTHUR ARNAULD

σο έσεεις θελήσετε. Με δυο λόγια: μπορούμε να συμφωνήσουμε και είμαι βέβαιος ότι αυτό θα γίνει.
-Σας ακούω, κύριε, έκανε με αποφασιστικό τόνο η σύζυγος του γιστρού.
-Κυρία, άρχισε ο βαρώνος ύστερ' από ολιγόστιγμη σιωπή. Σας παρακάλεσα να με βοηθήσετε να κάμω τον γυιό μου ευτυχισμένο, παντρευοντάς τον με την δεσποινίδα Βερτιέ και η άρνησή σας μου αποδεικνύει ότι δεν καταλάβατε μέχρι ποιού σημείου επιμένω σ' αυτό. Ο γάμος αυτός πρέπει να γίνει, τον θέλω, και εκείνο που θέλω εγώ, γίνεται πάντοτε.
-Ας γίνει τότε, έκανε απλά η Ίνες, δεν αντιστέκομαι εγώ.
-Αν πάω να μιλήσω στην δίδα Λευκή, θα άρνηθι;
-Το φαντάζομαι.
-Εν τούτοις δεν πρέπει να άρνηθι.
Η Κα Λιεβέρ δεν είπε τίποτε. Αντιμετώπισε, όμως, θαρραλέα το βλέμμα του βαρώνου.
Ο βαρώνος συνέχισε:
-Φθάνει να της μιλήσετε έσεεις και θα δεχθι... Μία σας λέξη μόνον θα έφθανε.
-Ποιά λέξη; Ο,τι και να της πω, ζιμαί βεβαία ότι θα μου άπαντησι: «Αγαπώ τον Αδριανό και με αγαπά αυτός. Δεν μπορώ να παντρευτώ κανέναν άλλον».
-Αν της λέγατε όμως ότι πρόκειται για την τιμή και την παρητις μητέρας της;
-Της μητέρας της; Έκανε η Κα Λιεβέρ και γέλασε νευρικά.
-Ω! Δεν έννοώ την άειμνηστον έκεινην Καν Βερτιέ, της οποίας η Λευκή ούδέποτε υπήρξε κόρη.
-Πώς το ξέρετε;
-Ξέρω κάθε τι που άφορα σχετικώς την κόρη αυτή.
-Δεν είναι και τόσο σπουδαίο το μυστικό, άποκρίθηκε η Ίνες με ένα έλαφρό χαμόγελο ειρωνείας. «Όλος ο κόσμος θα μάθι σε λίγο ότι η Λευκή δεν έγνωρισε γονείς.
-Εν τούτοις, υπάρχουν άλλοι, οι όποιοι γνωρίζουν τους γονείς της.
-Ποιοι είναι αυτοί;
-Σεις!...
Η Κα Λιεβέρ κύτταξε με άληθινή κατάπληξη αυτή την φορά τον συνομιλήτή της.
-Τι σημαίνει αυτό; ρώτησε.
-Είναι ολόκληρη ιστορία.
-Διηγηθίτε την, λοιπόν, κ. βαρώνε, άφου δεν ήλθατε σήμερα έδω παρ'ά μόνον γι' αυτό. Σας ακούω.
-Πολύ καλά, άποκρίθηκε ο βαρώνος.
Εν τούτοις διάσταε λίγο πριν άρχισι τον άγώνα με την γυναίκα αυτή, της οποίας η άπάθεια και η ψυχρότης τον κατέπληξαν.

νας άνθρωπος ποσο μορφωμένος, τόσο έξυπνος, πιστεύατε στο παραμύθι ενός τρελλού.
-Αν έπισκεπτόσαστε κανένα φρενοκομείο, θα άκούγατε τους τρελλούς να σάς λένε τις πιο παράξενες ιστορίες. Ένας θα σάς διηγόταν ότι ήταν ο ναύαρχος Νέλσον, άλλος ότι είχε εφεύρει το άεικίνητον, τρίτος ότι είχε προτείνει να μεταβάλη τον κόσμο σε Παράδεισο, άλλα δεν θέλησαν να τον άκούσουν κ. ού. κ. Ο Ρολάνδος Ροζίνσκι βρήκε να πη ότι μια κοπέλα, την όποια κάποτε έπωφθαλμιούσε και της οποίας ο πόθος τον είχε, άσφαλώς, τρελλάνει, υπήρξε έρωμένη του. Τι το περίεργο σ' αυτό;
Η Ίνες τα έλεπε όλα αυτά άβίαστα, σε τόνο τόσο φυσικό που κατέπληξε τον βαρώνο.
Εν τούτοις αυτός δεν άφωπλιόσθηκε.
-Είθε βεβαία, κυρία μου, της έλεπε, ότι πρόκειται για φαντασιοπληξίες τρελλού;
-Τι έρωτήσεις είναι αυτή, κύριε; Έκανε η Ίνες σε τόνο άπειλητικό διυγομένης άξιοπρεπείας. Δεν ξέρω τι θα έλεγεν ο σύζυγός μου, αν μάθαινε την παράδοξο συμπεριφορά σας άπεναντί μου. Μιά ώρα, τώρα, έχω την ύπομονη να σάς ακούω, αντί να

Ο σύζυγός μου ξέρε κ. βαρώνος ποιό είμαι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 20ον ΕΠΙΤΥΧΗΣ ΕΠΙΘΕΣΙΣ

Ο βαρώνος, όμως, δεν έκινήθηκε. Η Ίνες τον κύτταξε με έκπληξη.
-Με συγχωρήτε, κυρία μου, της έλεπε ο βαρώνος, άλλα η συνομιλία μας μόλις τώρα άρχίζει.
-Α! Έκανε η Κα Λιεβέρ, κατακόκκινη από θυμό. Λοιπόν;
-Θα σάς ήμουν, λοιπόν, πολύ ύπόχρεως, αν μου χαρίζατε μερικά λεπτά άκόμη.
-Εστω, κύριε.
Και η Ίνες ξανακάθησε άπέναντι στον βαρώνο.
-Σας παρακαλώ, όμως, πρόσθεσε, να είθε σύντομος, γιατί πρόκειται να βγω έξω.
-Με συγχωρήτε, αγαπητή κυρία, ξέρω ότι καταχρώμαι της ύπομονής σας, άλλα το ζήτημα είναι σπουδαιότερο παρ' ό,τι νομίζετε. Άλλωστε, το δεύτερο αυτό μέρος της συνομιλίας μας, δεν θα διαρκέσι παρ' ό

διακόψω από την πρώτη στιγμή την αλλόκοτη αυτή συνομιλία.

Ο ντε Ροζεγκρίζ κύτταξε την 'Ι-νές με θαυμασμό.

Αλήθεια, αυτή η γυναίκα ήταν αριστοτέχνης στην πανουργία. Κάθε άλλον δε στη θέση του βαρώνου, θα τέν κατετρόπωνε.

Το πιο περιεργό δε είναι, πρόσθεσε η Κα Λιεβέρ, ότι δεν καταλάβαιναν γιατί όλα αυτά. Πάντως, έχω την γνώμη πως ό,τι είχαμε να πούμε τα είπαμε.

Και λέγοντας αυτά η 'Ινές σηκώθηκε, δείχνοντας έτσι πως η συνομιλία είχε τελειώσει.

Ο βαρώνος, όμως, δεν κουνήθηκε από την θέση του.

Η απάντησής σας, κυρία, είπε, έχει όλα τα στοιχεία της αληθοφάνειας και αν δεν είχατε να κάμετε παρά μόνον με τον Ρολάνδο Ροτζίνσκου, χωρίς άλλο θα σας έπιστευα...

Τί έννοείτε;

Έννοώ, για ν' αρχίσω, ότι ο Ρολάνδος δεν επανέκτησε την μνήμη των ονομάτων και συνεπώς δεν μου ανέφερε το όνομά σας αυτός...

Η Κα Λιεβέρ έφρικκίασε για πρώτη φορά, στο άκουσμα των λόγων αυτών.

Αν, λοιπόν, δεν με ώνόμασε αυτός, είπε με φωνή ταραγμένη, τί μπορούσε να σας κάμη να υποθέσετε ότι εγώ ήμουν εκείνη για την οποία σας έμιλησε ο τρελλός.

Αυτό, κυρία μου, είπε άπλά ο βαρώνος.

Και έβγαλε από την τσέπη του το σκίτσο που είχε κάμη ο Ρολάνδος.

Η 'Ινές άρπαξε σχεδόν το σκίτσο από τα χέρια του βαρώνου και το κύτταξε για μερικές στιγμές.

Κατόπιν γέλασε και έπιστρέφοντας την εικόνα στον βαρώνο:

Πραγματικά, είπε, μου μοιάζει. Είμαι ακριβώς όπως ήμουν προ είκοσι έτών, πρό του γάμου μου. Αν ήξερα ότι του είχα έμπνεύσει τόσο σφοδρό πάθος, θα προσπαθούσα να του φανώ όλιγώτερο... σκληρή.

Σηκώθηκε και πάλι και πρόσθεσε υπερέφωνα:

Όπως θα αντίληφθήκατε και μόνος σας, δεν έκαμα τίποτε για να έμποδίσω τον σύζυγό μου, από του να θεραπεύση τον δυστυχισμένο αυτό. Ο σύζυγός μου ξέρει, κ. βαρώνε, ποιά είμαι. Και δεν μ' αγαπά άπλά, αλλά με λατρεύει και με εκτιμά. Έχω όλη του την έμπιστοσύνη... Δεν είναι λοιπόν δυνατόν να φοβηθώ τώρα από την καταγγελία ενός τρελλού...

Σταμάτησε και πάλι και κυτάζοντας τον αντίπαλό της:

Βλέπετε, κύριε, ότι μπορούσα να άποφύγω τις έξηγήσεις αυτές. Δεν το θέλησα όμως. Άλλά φθάει πιά έώς εδώ. Χαίρετε, κ. βαρώνε.

Ο βαρώνος σηκώθηκε:

Κυρία, είπε με φωνή σταθερά, δεν μπορώ να άρνηθώ ότι η άπολογία που άκουσα είναι πολύ έξυπνη και αληθοφανής... εάν μάλιστα την έλεγε... υπερώτα στον σύζυγό σας ή σε κανέναν άλλον που άγνοεί την αλήθεια...

Η Κα Λιεβέρ σταμάτησε καθώς βνηθόνετο πώς την πόρτα.

Ηξερε κατά βάθος ότι ο βαρώνος δεν είχε πη άμόμη την τελευταία

του λέξη και έπιθυμούσε να μάθη ακριβώς που έβασίζοντο οι κατηγορίες του, μολοντί είχε την βεβαιότητα ότι του ήταν άδύνατον να έχη άποδείξεις των κατηγοριών αυτών.

Θέλετε, πρόσθεσε ο βασιλεύς των έπαιτών, να μου παραχωρήσετε μερικές άκόμη στιγμές άκροάσεως;

Η Κα Λιεβέρ έπέστρεψε σιωπηλά και ξανακάθησε στην θέση της. Ο βαρώνος έμεινε όρθιος.

Όπως κάλλιστα ένοήσατε, κυρία, είπε, αν δεν ήταν παρά μόνον ο Ρολάνδος Ροτζίνσκου, ένας τρελλός δηλαδή, θα μπορούσατε να κοιμηθήτε ήσυχα, βεβαία ότι κανείς δεν άπειλει σοβαρώς την ώραία ζωή που έξασφαλίσατε, συντριβοντας δυο άθώες ύπάρξεις: του έραστού σας και της κόρης σας.

Η 'Ινές δεν έκινήθηκε καν για να διαμαρτυρηθί.

Δεν έπρόκειτο να άπαντήση, αλλά να άκούση.

Κατόπιν θα σκεφτόταν τί έπρεπε να κάμη.

Βεβαίως, συνέχισε ο βαρώνος, κανείς δεν θα διατάση μεταξύ της βεβαιώσεως της Κα Λιεβέρ και του τρελλού. Θα ξανακλείσουν τον τελευταίον αυτών στο φρενοκομείο και δεν θα ξαναϊδθί πιά το φώς της έλευθερίας. Άπεναντίας, η ζωή του θα γίνη τώρα πιδ μαρτυρική, ενθ έσεις θα έξασκολουθήσετε να ζητη την εύτυχημένη ζωή που ζήτη σήμερα. Ξεχάσατε, όμως, το κυριώτερον, ότι η κόρη του Ρολάνδου ζη και ότι ή ύπαρξίς της μπορεί να άποδείξη την αλήθεια της διηγήσεως αυτής...

Μπορεί, άποκρίθηκε η Κα Λιεβέρ, ο Ροτζίνσκου να άπέκτησε παιδί με καμμιά έρωμένη της νεότητός του, αλλά δεν σημαίνει και ότι το παιδί αυτό είναι δικό μου.

Και αν άκόμη το παιδί αυτό ήταν ή Λευκή;

Και αν άκόμη ήταν ή Λευκή, πράγμα το όποιον έχει άνάγκην άποδείξεως. Έγώ έγνώρισα την Λευκή στο σπίτι της χήρας Βερτιέ, όπου άνετράφη. Ήταν φίλη της 'Ιουλιέττας, την όποιαν άγαπούσε πολύ. Όταν έμεινε όρφανή, την πήρα στο σπίτι μας.

Λοιπόν, άπήνησε ο βαρώνος, ή Λευκή άφέθηκε, έξετέθηκε δηλαδή στην εκκλησία του Βουαλερουά, την 19ην Μαρτίου του 1860 από την άληθινή της μητέρα, ή όποια την έκλεψε από την τροφή που έμεινε στην Σενεβιέρη.

Πώς άποδεικνύονται όλα αυτά;

Βεβαία δεν θα μπορούσαν κατά την γνώμην σας να άποδειχθούν. Ή παραμάννα της Λευκής έχει πεθάνει και το μυστήριο είναι μέγα! Μην άτακαπατάσθε, όμως, κυρία μου...

Σώπασε λίγες στιγμές.

Ξέρετε πολύ καλά ποιά ήταν αυτή που ένα βράδυ μήκε στην εκκλησία που σας άνεφερα και άφηκε το παιδί της επάνω στα πλακάκια; Ή γυναίκα αυτή έκαλείτο τότε 'Ινές Δεπαίθα...

Πώς το ξέρετε;

Τό είπαν αυτοί που την είδαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 21ον
ΝΙΚΗΜΕΝΗ!

—Και ποιοί ήσαν αυτοί;

—Ο έφημέριος τού ναού...

—Άλλ' αυτός πέθανε...

—Ναί, αλλά ύπάρχει και ένας άλλος που ζη άκόμη...

Η Κα Λιεβέρ έγινε κατάχλωμη:

—Ποιός;... ψιθύρισε.

—Η Μαγδαληνή, ή ύπηρέτρια κατά την έποχήν εκείνην, τού έφημέριου...

Η Κα Λιεβέρ στηρίχθηκε στην ράχη ενός καθίσματος για να μην πέση.

—Εκείνη σας τάπε όλα αυτά; ψιθύρισε τρομαγμένη.

—Όχι, κυρία. Η Μαγδαληνή έχει όρκεισθί να μη μιλήση, αλλά μπορεί κανείς να προκαλήση την μαρτυρία της, να την έξαναγκάση να μιλήση...

—Όχι!... Όχι!... φώναξε ή 'Ινές με ζωηρότητα. Δεν θα μιλήση!...

—Και όμως θα μιλήση, όταν την έξαναγκάση ή δικαιοσύνη...

—Η δικαιοσύνη! Γιατί ή δικαιοσύνη;

—Γιατί ύπάρχει άνάγκη, συμφέρον για την διδα Λευκή, ή μάλλον την Ειρήνην Ροτζίνσκου, και άποκατασταθί ή ταυτότης της και να πάρη το οικογενειακό της όνομα.

—Άλλά για να γίνη αυτό, πρέπει να την άναγνωρίση ο πατέρας της.

—Θά την άναγνωρίση.

—Άδύνατον.

—Και όμως, τίποτε πιδ άπλό. Ή Ειρήνη Ροτζίνσκου, έχει πίσω, στην πλάτη και πολύ κοντά στον λαιμό, ένα μαύρο σημάδακι, μιά έληα, καθ' όλα όμοια με εκείνην που κάποτε σε κάποιον χορό έθαύμασα στην δική σας πλάτη...

Η Κα Λιεβέρ, βρήκε την δύναμη να χαμογελάση:

—Και ο τρελλός σας που τα έχει ξεχάσει όλα, θυμάται την λεπτομέρεια αυτή;

Τά είπε αυτά, αλλά με κόπο πολύ. Το στήθος της άνεβοηθέσασε βιαστικά. Θάλεγε κάπως ότι θα λιποθυμούσε.

Ο βαρώνος έξηκολούθησε άνάλογητος:

—Στην λεπτομέρεια αυτή προστίθεται και μιά άλλη: Το βράδυ της ίδιας μέρας που ή Ειρήνη Ροτζίνσκου έξηφανίζετο από το σπίτι της τροφού της, ή δεσποινίς Δεπαίθα έφερνε στην εκκλησία του Βουαλερουά, μιά μικρή κόρη, ήλικίας ενός έτους, την κόρη της...

—Ποιός όμως μπορούσε να ξέρη ότι ή μικρή αυτή ήταν κόρη του Ρολάνδου Ροτζίνσκου; Το όνομά του δεν έλέχθη και ή Μαγδαληνή το άγνοεί.

—Μάλιστα, αλλά τή όνομα αυτό το άκουσε ο άθθθς Ζιβράι...

Η 'Ινές κύτταξε τον βαρώνο κατάπληκτη.

Πώς ο άνθρωπος αυτός τά ήξερε όλα αυτά;

—Και ποιός το άκουσε αυτό την ίδια ώρα με τον άθθθ;

—Εγώ, κυρία μου...

—Εγώ και κάποιος άλλος, έκτός της Μαγδαληνης, τον όποιο θα φέρω εν άνάγκη...

Η Κα Λιεβέρ ήταν συντετριμμένη

(Η συνέχεια στο επόμενο)

4 φαντάροι και 1 φωτογραφία

Πρωτοχρονιάτικο διήγημα του ΖΑΚ ΝΤΕ ΤΟΥΡΒΟΥΑ

Το στρατιωτικό καμιόνι σταμάτησε μπροστά στη μικρή ταβέρνα του χωριού Χ... και τέσσερες στρατιώτες πήδησαν από μέσα, με γέλια και χαρές. Είχαν πάρει 24ωρη άδεια για να γιορτάσουν την Πρωτοχρονιά και άφοϋ πέρασαν από χίλιες-δυο κακοτοπιές, βιαζόταν να το ρίξουν στο κρασί και στο τραγοϋδι.

Αφοϋ κάθησαν γύρω από ένα ξύλινο τραπέζι και παρήγγειλαν μιά μεγάλη όμελέττα και δυο μοτιλίλιες μαύρο κρασί, άναψαν τις πίπες των, περιμένοντας το σερβίρισμα. Μέχρι χθές άκόμα, οι τέσσερες φαντάροι ήσαν άγνωστοι μεταξύ τους. Σήμερα, ένωμένοι με τον δεσμό του κοινού κινδύνου και με την άποφαση της τελικής νίκης, ξεχνούσαν τον βαθμό της μορφώσεως και την κοινωνική διαφορά που τους έχόριζε και μιλούσαν σαν παληοί παιδικοί φίλοι.

—Εγώ, είπε ο ένας, είχα γράμμα χθές από τη φιλεναδίττα μου, την Ζερμαίν. Τί μου γράφει αυτό το κορίτσι! Τη λατρεύω κυριολεκτικά. Είναι μολιτρα και σπουδαία μάλιστα.

—Τί επάγγελμα έκανε πριν έπιστρατευθής; τον ρώτησε ο διπλανός του, ένας ψηλός και λεπτός νέος με ξανθά μαλλιά, που φορούσε στο άριστερό του χέρι ένα δαχτυλίδι με οικόσημο.

—Ηλεκτροτεχνίτης. Και σύ;

—Μηχανικός, άπήνησε ο άλλος.

—Ο καθένας κάνει ό,τι μπορεί, είπε ο τρίτος από τους φαντάρους, ένε χοντρούς μελαχρινός, με μαύρο μουστάκι. Έγώ έχω ένα κτήμα στο 'Αβερνόν και μιά γυναίκα, σωστό διαμάντι. Τά θγάξει όλα πέρα μονάχη της, τώρα που λείπω. Έχω ένα άγοράκι δυο χρονών, τόσο έξυπνο, τόσο καλό...

Δεν υπόρεσε να τελειώση, γιατί τον έπνιξαν οι λυγμοί.

Ο τέταρτος φαντάρος τον σκούνησε φιλικά με τον άγκώνα του.

—Θά το δης πάλι το μυξιάρικό σου, είπε γελώντας. Γιατί κλαίς; Έγώ δεν δακρύζω για κανένα... Είμαι θεατρικός κριτικός στην έφημερίδα «Φλόγα» κι' από γυναίκες... μάτσο! Περισσότερες από όσες μου χρειάζονται. Πφι!... Ο πόλεμος μ' έκανε να τις ξεφορτωθώ όλες!

Και γελούσε με κυνισμό, σαν κοκνασθρεμένο παιδί. Γιατί, ήταν νεώτατος, χαριτωμένος, με πρόσωπο άμουστακό άκόμα.

—Και όμως, είπε ο φαντάρος με το δαχτυλίδι, ύπάρχουν γυναίκες που δεν είναι καθόλου τέτοιες όπως τις φαντάζεσαι... Νά, εγώ αν δεν έρχόταν ο πόλεμος να με καταστρέψη, θά είχα μιά χαριτωμένη γυναίκα που όλος ο κόσμος θα ζήλευε...

Οι τρεις άλλοι έσκυφαν πρὸς το μέρος του, συγκινημένοι από το ύ-

φος του. Εκείνος έξηκολούθησε:

—Και όμως ο πόλεμος συνέτριψε τη ζωή μου, τον έρωτά μου, τις έλπιδες μου...

—Μά δεν σκοτώθηκες άκόμα, φιλε μου, είπε ο ήλεκτροτεχνίτης. Θα την ξαναέρης την ώραία σου.

—Όχι, δεν θα την ξαναέρω ποτέ, φώναξε ο νέος με άπελπισία. Δεν ξέρω ούτε το όνομά της... ούτε που κάθεται. Θα σας διηγηθώ την περιπέτειά μου...

»Είμαι μηχανικός, άλλ' όποτε δεν έχω δουλειά, καταγίνομαι στη ζωγραφική και ιδιαιτέρως στις άκουαρέλλες. Το πάρκο Μονω είναι ένα μέρος του Παρισιού που με τραβεί ιδιαιτέρως. Συχνά τά άπογεύματα, έπαίρνω τις μογιές μου και τά πιπέλα μου και πήγαινα στο πάρκο, όπου ζωγράφιζα διάφορα τοπία.

»Στις 28 του περασμένου Αύγουστου, ήμουν έγκατεστημένος πλάι στη μεγάλη δεξαμενή του πάρκου και ζωγράφιζα άμέριμος με την άνόνητη ιδέα ότι ο πόλεμος δεν έπρόκειτο να έκραγη γιατί τον θεωρούσα πράγμα άδύνατο... Έξαφνα, αίσθανθηκα πίσω μου την παρουσία κάποιου προσώπου. Γύρισα και είδα μιάν όμορφη κοπέλλα, που ήταν σκυμμένη πάνω από τον όμο μου και κύτταξε την άκουαρέλλα μου. Ή δροσιά του νεανικού προσώπου της με άφισε έκστατικόν.

—Σας άρέσει το έργο μου, δεσποινίς; ρώτησα.

»Εκείνη όμως χωρίς να χαμογελάση, μου άπήνησε:

—Όχι. Οι τόνοι σας δεν είναι άρκετά θερμοί. Αν περιμένετε άκόμα μισή ώρα, ο ήλιος θα έγλύκαινε το περιβάλλον, θα το χρύσωνε περισσό-

τερο και οι μαρμάρινες κολόνες που ζωγραφίσατε θα έπαίρναν μπρούτζινες άποχρώσεις. Τώρα, είναι ψυχρές και παγερές, όπως τις άποδώσατε με το πιπέλο σας.

—Θά περιμένω εύχαρίστως μισή ώρα, για να τις διορθώσω, άπήνησα εγώ. Υπό τον όρον, όμως, δεσποινίς, ότι θα με βοηθήσετε και σεις.

»Εκείνη, δίστασε για μιά στιγμή, με κύτταξε με σοβαρότητα και ύστερα, με μιά χειρονομία φυσικώτατη, πήρε μιά σιδερένια καρέκλα και κάθισε ήσυχα πλάι μου.

»Άσφαλώς, θα πιστέψετε ότι έπωφελθήκαμε από τη μισή αυτή ώρα, για να φλερτάρομε. Και όμως δεν συνέβη τίποτε τέτοιο... Ή μικρή μιλούσε μονάχα για ζωγραφική. Φαινόταν πολύ μορφωμένη και γνώριζε όλα τά ταμπλώ που θαύμαζα κι' εγώ. Ή συνδιάλεξις μας δεν άκολουθούσε ούτε για μιά στιγμή τον στραβόν δρόμο. Μιλούσαμε διαρκώς για τέχνη. Ή μισή ώρα πέρασε, ύστερα άλλη μισή και άποροφημένοι καθώς ήμασταν από το θέμα της συνομιλίας μας, δεν προσέξαμε τον ήλιο που βασιλέψε...

—Πρέπει να φύγω, είπε ξαφνικά ή κοπέλλα και σηκώθηκε άπότομα. Νύχτωσει! Άφίσατε τον ήλιο να περάση, χωρίς να έπωφελήθητε.

—Επωφελήθηκα όμως διαρκώς για ηθευτική συντροφιά σας, άπήνησα. Αύριο, θα ξανάθω, για να τελειώσω την άκουαρέλλα μου.

—Σας εύχομαι καλή έπιτυχία, είπε, Ώρβουάρ.

»Δεν άπεμακρύνετο, όμως. Τότε της έδωσα το χέρι μου και της είπα:

—Θά έλθετε και σεις;

»Την άπάντησή της την περίμενα

Αφοϋ πέρασαν από χίλιες-δυο κακοτοπιές...

μέ άγωνία, γιατί ή ιδέα ότι θα την έχανα, πριν ακόμα τη γνωρίσω, με άναστατώνε.

—Θά έλθω, άπήνησε, κυττάζοντας με στά μάτια.

»Τά δάχτυλά της γλύστησαν από τό χέρι μου και άπομακρύνθηκε με βήμα γοργό.

»Επέστρεψα στο σπίτι μου, τρισευτυχισμένος, κάνοντας χιλιά σχέδια για την έπαύριον.

»Καθώς περνούσα από τό θυρωρείο της πολυκατοικίας όπου έμενα, είδα δυό άστουφύλακες που έβγαίνουν από μέσα. 'Η θυρωρός έμπηξε μία φωνή:

—Νάτος! 'Επέστρεψε!

—Είπθε ό έφεδρος δεκαετής Κριστιάν ντε Φορτέν; με ρώτησε ό ένας από τους άστουφύλακες. Διαταγή ά μέσου κινητοποίησης. Πρέπει να φύγετε άπόψε για τό σώμα σας!

»Μιά ώρα άργότερα, ταξίδευα προς τό Μέτωπο, χωρίς να ξέρω τό όνομα της καινούργιας φίλης μου..

—Και γι' αυτό κλαίς, λοιπόν; είπε γελώντας ό θεατρικός κριτικός. Δέν πρέπει να βρής όσες θέλεις! Νά! Κύτταξε έμένα!

Και βιάζοντας από τό πορτοφόλι του, καμμιά εικοσαριά φωτογραφίες κοριτσιών, τις έβριξε πάνω στο τραπέζι.

—Οί φιλενάδες μου! είπε με καμάρι.

Οί τρεις άλλοι πήραν τις φωτογραφίες και τις περιεργάστηκαν με χαμόγελο. "Όλες ήταν πράγματι άφιερωμένες με ιδιόχειρες ύπογραφές.

—Σπουδαίες έπιτυχίες είχατε τέλος πάντων! είπε με θαυμασμό ό κτηματίας του 'Αβερών. "Όλες οι φιλενάδες σου κάνουν στράκες!

Μονάχα ό Κριστιάν δέν μιλούσε. Κρατώντας στά χείρια του μία φωτογραφία, την κύτταζε τρέμοντας. Είχε γίνει χλωμός σαν τό κερί και στο μέτωπό του είχαν άναβλύσει θρόμβοι ιδρώτος. Στο τέλος, ψιθύρισε:

—'Η φωτογραφία αυτή.. Αυτό τό κερσί..

—'Αί είπε ό κριτικός, κυττάζοντας τη φωτογραφία. Μήν κάνης σύγχυση, μικρέ μου! Αύτη έδω είναι ή άδελφή μου. Δέν είναι φιλενάδα μου!

—'Αδελφή σου! φώναξε ό Κριστιάν, με πρόσωπο που έλαμψε από χαρά. 'Αδελφή σου! *Ω! Τί καλός πού είσαι! Τά συγχαρητήριά μου, για την άδελφή σου, Μωρίς! Την γνωρίζω την άδελφή σου!.. Την γνώρισα στο πάρκο Μονσώ.. Είναι ή μικρούλα πού σάς έλεγα.

—Πώς; Έκανε ό Μωρίς, ξεκαρδισμένος στα γέλια. 'Η Σιμόνη είναι, λοιπόν, ή μικρούλα πού σοφ γύρισε τά μυαλά; Τό πιστεύω, γιατί πηγαίνει συχνά στο πάρκο Μονσώ. Καθόμαστε εκεί κοντά.. Μα άφοφ είναι έτσι, φίλε μου, ήσυχάσει! Θά την ξαναδής τη μουσα σου.. Θά προσπαθήσουμε να πάρουμε μαζί άδεια και θα τελειώσης την άκουαρέλλα σου μαζί της.. Μή κλαίς, λοιπόν, καλέ! "Έλα, ήλθε ή όμελέτα!.. Κάπελλα, φέρε μας άκόμα μία μπουκάλια κρασί. Θά πιούμε στην ύγεια του γαμβρού μου!..

ZAK NTE TOYPOYA

Προλήψεις άστέρων

Πολύς κόσμος είναι προληπτικός, αλλά οι άστέρες του θεάτρου, και του κινηματογράφου έχουν συνήθως εξωφρενικές προλήψεις.

Έτσι, ό κοσμηγόπητος ΜΩΡΙΣ ΣΕΒΑΛΙΕ έχει την ιδέα πως οι.. έλέφαντες του φέρνουν γούρι! Γι' αυτό, τό σπίτι του είναι γεμάτο από έλέφαντες παντός είδους και παντός σχήματος, ψεύτικους φυσικά. Από πορσελάνες, από γυαλί, από ξύλο. Ποτέ ό καλλιτέχνης δέν φεύγει για τό θέατρο πριν χαϊδέψει τις προδοσιδές των έλεφάντων του!

—'Η ANNI ΒΕΡΝΑΙ άποδίδει ύπερφυσικές ιδιότητες σ' ένα άρχαίο δαχτυλίδι που κληρονόμησε από την γιαγιά της. Κάθε φορά πού θα έμφανισή στην σκηνή, γλύφει προηγουμένως λίγο με την γλώσσά της την πέτρα του δαχτυλιδιού!

'Η περίφημη ΜΙΣΤΙΓΚΕΤ είχε για μάσκα τό διάφορα ζώα, γάτες, σκυλάκια ή μαϊμούδες. Πρώ καιρού όμως είδε κάποιον φουτουριστικό πίνακα και άπεφάσισε να χρησιμοποιήση για γούρι ένα μπέκ του άερίοφωτος! (Τό φετίς αυτό είναι σπάνιο, όμοιο γεί ή ίδια ή καλλιτέχνης, μα σέ μένα ώστόσο φέρνει γούρι! Τό μόνο κακό είναι πως είναι λίγο όγκώδες. Γι' αυτό παρήγγειλα ένα όμοιώμα του στολισμένο με διαμάντια, και τό κρεμά διαρκώς στη ζώνη μου.

'Ο ΖΑΝ ΓΚΑΜΠΕΝ έχει τό 13. "Όλες του τις σπουδαίες δουλειές περιμένει να τις κάμη την 13ην του μηνός και μάς βεβαιού ότι τοβ πάνε πρίμα.

'Ο ΦΕΡΝΑΝ ΓΚΡΑΒΕ πιστεύει ότι οι όμπελλες φέρνουν δυστυχία. Γι' αυτό, όγ, μόνο ό ίδιος δέν έχει ποτέ όμπελλά. Άλλά όδτε, στους γνωστούς του έπιτροπεί να τον έπισκεφθούν κρατώντας όμπελλά.

'Η ΜΠΕΤΤΗ ΣΤΟΚΦΙΛΔ τρέμει όταν τις πείση κάτω τό μαντίλι της, πράγμα πού τό θεωρεί τρομερή γρουσουζιά.

'Η ΜΠΑΛΑΝΕ ΜΟΝΤΕΛ άποφύγει τό πράσινο χρώμα ως γρουσουζικό.

ΚΡΥΜΜΕΝΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ

Μήπως γνωρίζετε ότι υπάρχουν σε πάμπολλα μέρη του κόσμου άπειροί θησαυροί οι όποιοι είναι στη διάθεσή σας. άρκεί να...πάτε να τους πάρετε;

Και θα διερωτηθήτε βίβαια, γιατί δέν πάνε άλλοι να τους πάρουνε; διότι συνήθως χρειάζονται ένα καράβι, άνθρωποι, καιρός, χρήμα και πολύ συχνά.. καλοί δικηγόροι! Γιατί μόλις άνευρεθή ένας θησαυρός, ό εύτυχής θνητός πού είχε αυτή την τύχη, είναι ύποχρεωμένος να άντιμετωπίση σε άτελείωτες δίκες τους ύπηκόους διαφόρων κρατών πού διεκδικούν την κυριότητα του θησαυρού, άνθρώπους πού προβάλλουν κληρονομικά δικαιώματα, τους συντρόφους των πού τους έδοθήσαν στην άνακάλυψη του θησαυρού, άλλους οι όποιοι ισχυρίζονται ότι τον είχαν άνακαλύψει προηγουμένως και τέλος τους φορολογικούς υπαλλήλους του κράτους πού παίρνει την μερίδα του λέοντος.

*'Ας δούμε ώστόσο ποιολ είναι αυτοί οι άδέσποτοι θησαυροί.

— Στο Στάρ-Αϊλανδ του Μείν, της Βορείου 'Αμερικής, ένας πειρατής, ό Τζών Κονέλδ έκρυψε τό 1704 χρυσόν άξιας 75.000 δολλαρίων. 'Η τοποθεσία είναι γνωστή.

Στό Λόγκ-Αϊλανδ της Βορείου 'Αμερικής επίσης, ένας παράξενος 'Αμερικανός ό Τσάρλς Τζιμς, έθαψε τό 1831 μέσα στην άμμο 50 χιλιάδες δολάρια! 'Αρκεί να ψάξη κανείς στην άμμουδιά..

— Στην Θάλασσα των 'Αντιλλών, σε μία από τας νήσους Κοκό, ένα καράβι 'Ισπανών, προερχόμενον από τό Περού, έκρυψε 400 έκατομμύρια φράγκα χρυσά! 'Αγνοείται όμως σε ποιά από τά άπειράριθμα νησιά.

— Στο περίφημο παπικό παλάτι της 'Αβινιόν στη Γαλλία, ή παράδοσι άναφέρει ότι ό Πάπας Ούρβανός Ε' έχτισε μέσα σ' έναν τοίχο άμύθητους θησαυρούς. Κανείς ως σήμερα δέν έτόλμησε να σκάψη και να τους άναζητήση.

— Ένας 'Αμερικανός, ό Λάμπρου, έχκατεστάθη πρό έτών σ' ένα νησί της Νοτίου 'Αμερικής, στο Τριστάν ντε Κοβνα. Είχε μαζί του και 200.000 δολάρια τά όποια έκρυψε στο χώμα. "Όταν πέθανε, τά δολάρια δέν εύρέθησαν. "Όστόσο, άρκεί κανείς να ψάξη καλύτερα.

Ντούγκλας Φαίρμπανκς

ό καλλιτέχνης με τό αιώσιο χαμόγελο

νος Ρωσικόμ δυστυχώς όμως ό θάνατος δέν τον άφήκε.

Οί κινηματογράφοφιλοι όλου του κόσμου θρηνούν άκόμη τον θάνατο του Ντούγκλας Φαίρμπανκς.

Πραγματικά, μετά τον Ροδόλφο Βαλεντίνο ό Φαίρμπανκς, ό θρυλικός «Ντούγκ» υπήρξε ό πιο δημοφιλής από τους άρρενας άστέρους του παγκοσμίου κινηματογραφικού στερεώματος.

Τά κατορθώματά του, οι καταπληκτικές άκροβασιές του, οι ήρωϊκές του περιπέτειες, τό γοητευτικό τέλος, εκείνο χαμόγελο, πού ποτέ δέν έσθαινε από τά χείλη του, πού είχαν δημιουργήσει στρατιές δόλοκληρης θαυμαστών, όπαδών καλύτερα, όπαδών μιάς νέας θρησκείας πού έκήρυττε στα φίλμ του ό Ντούγκλας Φαίρμπανκς, της θρησκείας της άισιοδοξίας, της άνοιγοκαρδιάς. Τόν θυμάστε όλοι: στις πιο δύσκολες στιγμές τόθ βίου του, ως ήρωας των φίλμ πού έπαίξε, δέν έγασε την άισιοδοξία του, άντιμετώπιζε δέ και τον φοβερότερο κίνδυνο με τό χαμόγελο στα χείλη.

Θά πητε πως αυτά γίνονται εύκολα επάνω στο λευκό πανί. 'Ασφαλώς. 'Εν τούτοις τέτοιος ήταν ό Ντούγκ και στην πραγματική ζωή: ένας μεγάλος φιλόσοφος.

Οί συνεργάται του τον άκουγαν συχνά να συζητ ή με τόν στενό φίλο του, τον Τσάρλι Τσάπλιν, άλλον μεγάλο φιλόσοφο και αυτόν, σπουδαία φιλοσοφικά και θρησκευτικά ζητήματα. Γιατί ήταν κι' ένας μεγάλος χριστιανός ό Ντούγκ. 'Ο ίδιος δέ, έχει γράψει και πολλά γνωμικά, πού δείχνουν τον άνθρωπο, όπως αυτό.

—'Η πραγματοποίησης ενός σκοπού αυτή καθ' έαυτήν δέν είναι τίποτε, μπρός στην ίκανοποίηση πού δοκιμάζει κανείς έπιτυγνάνοντάς του.

Για τό γέλιο ό Ντούγκλας έγρασε: — Μ' άρέσει να γελώ. Τό γέλιο είναι μία φυσιολογική ανάγκη.

Γελοΐσε λοιπόν ό Ντούγκλας, άκόμη και στις πιο δύσκολες στιγμές του πραγματικού του βίου.

Γι' αυτό, όσοι τον έγνωρισαν και τον αγαπούσαν, είτε στην όδον είτε στην πραγματική ζωή, έμειναν κατάπληκτοι από τον θάνατό του.

— Πεθαίνουν, λοιπόν, και οι άνθρωποι αυτοί, διερωτήθηκαν και έσχυσαν τό κεφάλι με άπογοήτευση.

Και όμως, και ό θάνατος αυτός ήταν, θάλεγε κανείς μέσα στο πρόγραμμά της ζωής του Ντούγκλας, μέρος άναπόσπαστο της κοσμοθεωρίας του: πόν βρήκε ξαφνικά, μία μέρα, με τό γέλιο ίσως στα χείλη, εύτυχισμένο..

—□□—

'Ο Ντούγκλας Φαίρμπανκς, πέθανε

άφοφ έσημείωσε μία λαμπρή και έντελώς ώλοκληρωμένη σταδιοδρομία. Πέθανε δέ πλουσιώτατος.

Και έν τούτοις είχε άρχισι πολύ σκληρά. Γεννήθηκε στα 1883 στο Ντένβερ, μία από τις κυριότερες πόλεις της πολιτείας Κολοράδο. Οί γονείς του τον προώριζαν για στρατιωτικό, ό Ντούγκλας, όμως αγαπούσε από μικρός τό θέατρο και μία μέρα, άποτόμως, διακόπησε τις σπουδές του και φεύγει για την Νέα 'Υόρκη.

Επάλαψε πολύ έως ότου καταφέρει κάτι και στο τέλος βρήκε πρόθυμο όπωσδήποτε ύποστηρικτή του ταλέντου του— γιατί είχε έκδηλωθή αυτό πολύ πρόωγα—τόν διάσημο τότε ήθοποιό Φρέντερικ Γουάρντ, ό όποιος τον προσλαμβάνει στον θιασό του και του δίνει κάποιο όλο σ' ένα έργο πού αϊκτηρ πού ανέβαζε την εποχή εκείνη.

'Η έπιτυχία του Ντούγκλας υπήρξε σημαντική. Μέρα με την ημέρα ή δημοτικότητα του μεγάλωνε. 'Υστερ' από λίγον καιρό ένα μεγάλο θέατρο του Μποουτουαί του δίνει τον πρώτο όλο σ' ένα έργο πού έπρόκειτο να άνεβάση.

'Ο Ντούγκλας γνωρίζει τον πρώτο μεγάλο θρίαμβο.

Ός τότε τον κινηματογράφο δέν τον είχε σκεσθή. 'Ηταν όμως άκόμη ή εποχή πού οι κινηματογραφικοί σκηνοθέται άναζητούσαν στο θέατρο δέ στελέχη πού τους εννοιάζοντο. Έτσι, μία μέρα έδέχεται και ό Φαίρμπανκς την πρώτη πρόταση να παίζη στον κινηματογράφο. Τού την έκανε ό γνωστότατος, από τότε σκηνοθέτης Γκλόφιοθ.

'Ο Ντούγκλας δέχθηκε. —Θά του έδιναν ως πρώτο μισθό 2.000 δολάρια ποσό σημαντικότατο για την εποχή— και έκανε για τό Κόλλυουντο.

Και άρχισε τότε για τον Ντούγκ μία νέα σειρά θριάμβων, άσυγκρίτως μεκαλειτέρων από τους θεατρικούς, πού έσθαισαν στο άπόγειο με τό περίφημο φίλμ: «Τό σημάδι του Ζόρον».

'Η εμφάνισις του άδιολύωτου άπεμάκρυνε τον Ντούγκλας Φαίρμπανκς όπως και τον φίλο του Σαζλό, από την ένεονό κινηματογραφική ζωή:

Δέν είχε συμπάθησι και εκείνος τό νέον σύστημα.

'Ασπκε λοιπόν, τό Κόλλυουντο και άρχισε να ταξίδευη. Ρώρισε έτσι την Κίνα, τις 'Ινδίες, την Αύστραλία.

Δέν είχε όμως διόλου άποφασισι να εγκαταλείψη δριστικώς τον κινηματογράφο ό Ντούγκλας. Μελετούσε μέλιστα την ύπόθεση ενός μεγάλου φίλμ πού θάταν τό πρώτο του «όμιλον» με τον τίτλο: «'Ο μοντρε-

'Ο Ντούγκλας Φαίρμπανκς υπήρξε τό πιο σύνθετο καλλιτεχνικό ταλέντο, ένα άληθινό θαύμα.

Δέν ήταν μόνον μεγάλος καλλιτέχνης και άθλητής, αλλά και δοκιμώτατος σκηνοθέτης και συγγραφέας σεναρίων. Τά σεναρια των μεγαλειτέρων του φίλμ τά έχει γράψει ό ίδιος. 'Επίσης ό ίδιος έχει σκηνοθετήσει τά περισσότερα έργα του. Έκτος αυτού ήταν και ένα μεγάλο έπιχειρηματικό μυαλό.

'Ο ίδιος μαζί με την δεύτερη του γυναίκα την περίφημη επίσης Μαίρη Πίκοφντ, τον Τσάρλι Τσάπλιν και τον σκηνοθέτη Γκρίφοθ ίδρυσσε την μεγάλη κινηματογραφική εταιρία «Γιουνάιντεντ 'Αρτιστς» ('Ηνωμένοι Καλλιτέχναι), πού γρήγορα πήρε θέση πλάι στις «'Οκτώ με γάλα» όπως άπεκαλούντο οι όκτώ μεγαλιέστερες κινηματογραφικές φίρμες της 'Αμερικής.

Παντρεύτηκε τρεις φορές. Την πρώτη φορά, στα 1907 με την νεαρά δακτυλόγραφο 'Αννα Μπέθ Σάλλυ από την όποία απέκτησε τον γιού του τον Ντούγκλας Φαίρμπανκς Γιούνιορ (Νεώτερο).

Στά 1920 παντρεύτηκε με την Μαίρη Πίκοφντ. Για πολλά χρόνια απέτλεσε μαζί της από πιο ταιριαστό ζευγάρι του κόσμου. 'Εν τούτοις χώρισε και από αυτήν στα 1935. Τό διαζύγιο τους υπήρξε μία μεγάλη όσα και πολύ δυσάρεστη έκπληξη για όλους.

Ύστερ, από λίγον καιρό ό Ντούγκλας ξαναπαντρεύτηκε με την λαίδη 'Ασλεϋ αυτή την φορά, στο Παρίσι.

'Ο Ντούγκλας Φαίρμπανκς ήταν ύπερβολικά άσθητός απέναντι του έαυτού του. 'Αλλά για να κρίνη τά έργα του δέν έβάσιζετο στην προσωπική του κρίση, στο άτομικό του κριτικό αίσθητό. Έγκαμε ότι και ό Μολιέρος πού διάβαζε τις κωμωδιές του στην μαγειρία του προτού τις παραδώση για άνέδασμα.

'Όταν τελείωσε ένα νέο του φίλμ, μάζευε στο μεγάλο σαλόνι της βίλλας του του Μπέβερλι Χίλλς, όλο τό προσωπικό του σπιτιού του: τον μαιτρέ ντ' ότέλ, τους σερβιτόρους, τους καμαριέρηδες τον κηπουρό, τον σωφείο του κ.λπ. και τους πρόβαλε τό φίλμ. Κατόπι άκουγε σοβαρότατα την κοιτική τους και συμμορφώνοντο πολλές φορές άπολύτωςως ύποδείξεις των.

Η προσφυγοπούλα

Ένα επίκαιρο αισθηματικό διήγημα του ΝΤΑΝΙΕΛ ΝΤ' ΟΡΙΑΚ

ΗΤΑΝ οι πρώτες μέρες του νέου πολέμου. Και ο δήμαρχος της μικρής γαλλικής πόλεως Βαλερί-άν-Βεζέρ, αγωνιζόταν να στεγάσει τα γυναικόπαιδα, που είχαν έλθει από τα παραμεθώρια χωριά της Άλσατίας, για να μη βρίσκονται κοντά στη γραμμή του πυρός.

—Πόσα πρόσωπα είσθε; Τρία; Θα εγκατασταθήτε στο σπίτι της κυρίας Ρυγκοντί, στην πλατεία της εκκλησίας... Έσείς θα πάτε στο σπίτι του κ. Ροπάρ, πίσω από το γυμναστήριο... Ένα ζευγάρι, στο σπίτι του κ. Σονάκ, οδός Ταχυδρομείων...

Μόλις ήρθε η σειρά της Όντιλ Ζαρμπόν, ο δήμαρχος την κύτταξε με άμχανία.

—Δεν υπάρχει άλλη θέσις στο Βαλερί, δεσποινίς. Θα σάς στείλω στο Τρενιάκ.

Η νεαρή προσφυγοπούλα δεν άπληντησε. Το προσώπιό της, όμως, πήρε μία τέτοια έκφραση, οδύνης, ώστε ο δήμαρχος συγκινήθηκε. Και την ρώτησε:

—Είσθε ολομόναχη; Δεν έχετε οικογένεια; Κανένα; Τότε, ακούστε με. Άπεναντι ακριβώς από το δημαρχείο, σ' ένα μεγάλο γκρίζο σπίτι, μένει ο κ. Ζαμμώ, ανάπηρος από τον προηγούμενον πόλεμο. Μας έχει προσφέρει ένα δωμάτιο, άλλ' υπό τον όρον να το διαθέσωμε σε κανένα νέον. Έπισκεφθήτε τον. Άν το δωμάτιο σάς άρέσει, έχει καλώς. Άν, πάλι, νομίζετε ότι δεν μπορείτε να μείνετε στο κ. Ζαμμώ, τότε ξαναγυρίστε έδω. Θα διανυκτερεύσετε μέσα στη μεγάλη αίθουσα του δημαρχείου και αύριο, πρωί-πρωί, θα σάς στείλω στο Τρενιάκ.

— — —

—Ποιός είναι; άκούσθηκε από μέσα μία βρειά άνδρική φωνή.

—Άνοιξτε, σάς παρακαλώ, φώναξε η Όντιλ. Έρχομαι έκ μέρους του κ. δημάρχου.

Η πόρτα μισάνοιξε και μπροστά στην νεαρή προσφυγοπούλα, παρουσιάσθηκε ένας μεσόκοπος άνδρας, χωρίς άριστερό χέρι: Ο Ζάν Ζαμμώ.

—Τί με θέλετε; ρώτησε, κυτίζοντας την κοπέλλα με καχυποψία.

—Ο κ. δήμαρχος μου είπε ότι έχετε ένα δωμάτιο διαθέσιμο. Είμαι πρόσφυγ από την Άλσατία και...

—Ο δήμαρχος είναι τρελλός! φώναξε με θυμό ο άνάπηρος. Τρελλός για δέσιμο! Μπορώ εγώ, στην ηλικία και στα χάλια που βρίσκομαι, ν' αναλάβω στην καμπούρα ομυ μία γυναίκα; Δεν γίνεται τίποτε! Νά πάτε πάλι από κεί που ήρθατε, δεσποινίς.

Η Όντιλ άπισθοχώρησε τρέμοντας, σαν τρομαγμένο πουλί.

—Συγχωρήστε με, κύριε, φεύγω... Θα φύγω άμέσως.

Με μιάς, όμως, ο Ζαμμώ άλλαξε βρος. Βλέποντας την συντριβή και την άπογοήτευση της κοπέλλας, με-

τάνοισε για τον τρόπο που της μίλησε και είπε:

—Μη φεύγετε άμέσως, δεσποινίς. Περάστε μέσα. Ήμουν έτοιμος να καθήσω στο τραπέζι. Έχω μία όμελέττα με ζαμπόν. Καθήστε να φάμε μαζί και ύστερα φεύγετε.

Η Όντιλ δέχτηκε. Και κατά τη διάρκεια του φαγητού, άρχισε να διηγείται τα βάσανά της.

—Όσοτε είσθε ολομόναχη στον κόσμο; της είπε κάποια στιγμή ο Ζαμμώ.

Ναι. Είχε χάσει τον πατέρα της πολύ μικρή και η μητέρα της είχε πεθάνει τον περασμένον χρόνο.

—Κι' εγώ είμαι ολομόναχος, ψιθύρισε ο άνάπηρος. Ζω έδω μέσα σαν έρημίτης, έχοντας για μόνη συντροφιά τα βιβλία μου. Δεν δέχομαι κανένα.

Έν τώ μεταξύ, το λιτό δείπνο έληξε. Και η Όντιλ, άφου τον εύχαρίστησε για τη φιλοξενία, σηκώθηκε για να φύγη.

—Δεν θέλω να σάς κουράσω περισσότερο. Σας εύχαριστώ για το γεύμα. Χαίρετε!

Έκείνος δίστασε, πάλαψε λιγάκι με τον έγωισμό του και τέλος είπε: —Κοιμηθήτε έδω άπάμε. Θα σάς οδηγήσω στο δωμάτιο. Άύριο πρωί, φεύγετε.

— — —

Την επάύριον, όμως, η Όντιλ δεν έφυγε. Ο κ. Ζαμμώ της επέτρεψε να μείνη, άρκει να μη του δίνη βάρσα. Και από κείνη τη μέρα, στο τραπέζι έμπαιναν τακτικά τωο σερβίτσιο. Η Όντιλ, έξ άλλου, δεν έμενε άνεργη. Έφρόντιζε το σπίτι και τη κουζίνα.

Ύστερ' από μία βδομάδα, ο Ζαμμώ ρώτησε την Όντιλ:

—Σας άρέσει το διάβασμα, δεσποινίς;

—Πάρα πολύ, κύριε. Σπουδάζω φιλολογία. Με τον πόλεμο, όμως, διέκοψα τις σπουδές μου.

—Θέλετε να δήτε την βιβλιοθήκη μου, δεσποινίς;

Και από κείνη τη μέρα, η Όντιλ και ο Ζαμμώ περνούσαν ολόκληρο το άπόγευμα τους μέσα σ' ένα μεγάλο δωμάτιο, διαβάζοντας και συζητώντας.

Η εύρυμάθεια της Όντιλ εξέπληξε τον Ζαμμώ. Πρώτη φορά συναντούσε κορίτσι τόσο πολυδιαβασμένο.

— — —

Σεπτέμβριος, Οκτώβριος, Νοέμβριος. Πλάκωσε ο χειμώνας. Ένας χειμώνας βαρύς, παγερός, άπαίσιος. Η Όντιλ έξακολουθούσε να βγαίνει έξω με το ίδιο λεπτό ταγιέρ.

—Δεν έχετε πανωφόρι; της ρώτησε ο Ζαμμώ. Θα πουτιάσετε.

Έκείνη άπέστρεψε το πρόσωπό της, για ν' άποφύγη το βλέμμα του. Και είπε:

—Δεν αισθάνομαι το κρύο.

—Θά πάμε άμέσως τώρα, να σάς αγοράσω ένα πανωφόρι, είπε ο Ζαμμώ προστακτικά. Είναι βλακεία να βγαίνετε έξω τόσο έλαφωά ντυμένη.

—Δεν το δέχομαι! διεμαρτυρήθη η Όντιλ. Δεν θέλω!

—Δεν μ' ενδιαφέρει άν δέχεσθε ή άν δεν δέχεσθε, είπε. Άρνούμαι να σάς κρατήσω στο σπίτι μου, άν δεν έχετε τα μέσα να προστατευθήτε από το κρύο. Άν άρπάξετε καμμιά πλευρίτιδα, πούος θα σάς κυττάξη;

Βγήκαν μαζί έξω και άγόρασαν ένα άραίο ζεστό μαντώ. Ύστερα πήγαν σ' ένα ζαχαροπλαστείο και κατόπιν κατέληξαν σ' ένα ρεστωράν, όπου δείπνησαν με μεγάλο κέφι.

Όταν, κατά τα μεσάνυχτα επέστρεψαν στο σπίτι, η Όντιλ ένοιωθε μέσα της ένα παράξενο συναίσθημα. Καταλάθεινε ότι δεν ήταν πιά μόνη στον κόσμο.

—Καληνύχτα σας, κύριε Ζαμμώ, είπε καθώς έτοιμαζόταν ν' άποσυρθί στο δωμάτιό της. Και σάς εύχαριστώ για όλα!

Κι' άνέθηκε στο δωμάτιό της, ενώ ο Ζαμμώ κλείσθηκε στο γραφείο του, με άπόφαση να διαβάση.

Άλλά τα γράμματα χοροπηδούσαν μπροστά του. Άδυνατούσε να συγκεντρώση τις σκέψεις του. Μπροστά του έβλεπε διαρκώς το χλωμό προσώπιό της Όντιλ.

Έξαφνα, του φάνηκε πως άκουσε έλαφρά βήματα στη σκάλα. Τινάχθηκε πάνω και άνοίγοντας άπότομα την πόρτα, βρέθηκε μπροστά στην Όντιλ, που είχε ξαναφορέσει το παλιό γκρίζο ταγιέρ και κρατούσε το βαλιτζάκι της.

—Πού πάτε; της ρώτησε.

—Φεύγω, άπήντησε κείνη άπλά.

—Γιατί φεύγετε; Με φοβάσθε, λοιπόν;

Η Όντιλ δίστασε για μία στιγμή. Κι' ύστερα είπε:

—Όχι, δεν φοβάμαι έσας, κύριε Ζαμμώ. Τον έαυτό μου φοβάμαι.

Και με μάτια βουρκωμένα, η δμορφή προσφυγοπούλα πρόσθεσε:

—Δεν πρέπει να μείνω περισσότερο έδω μέσα. Θα ήμουν πολύ δυστυχισμένη ύστερα, άν...

—Άν;... Τί θέλετε να πητε; ρώτησε ο Ζαμμώ και της πήρε το χέρι.

—Θέλω να πώ ότι φοβάμαι μήπως σάς άγαπήσω, όμολόγησε θαρρετά η Όντιλ.

Και γελώντας θεσιασμένα:

—Προτιμώ να φύγω όσο είναι ακόμα καιρός.

—Όχι, δεν θέλω να φύγετε, είπε ο Ζαμμώ. Όντιλ, κυττάξτε με στα μάτια!

Η κοπέλλα τον κύτταξε με το γαλάζιο βλέμμα της κι' άκουσε αυτά τα λόγια:

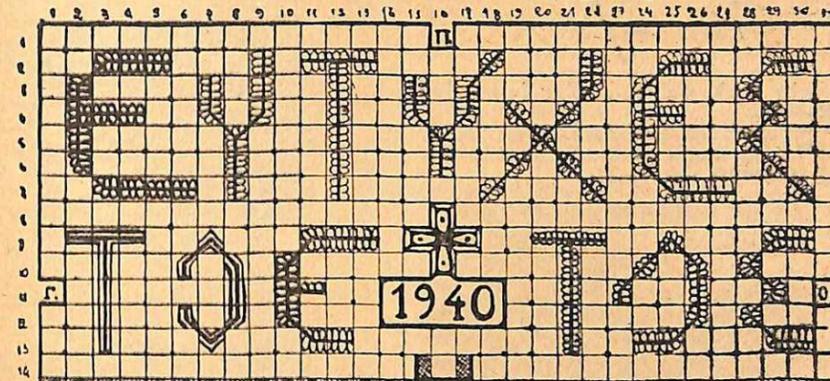
—Όντιλ, έδωσα το άριστερό μου χέρι στη Γαλλία... Μου μένει το δεξί... Το θέλετε; Έτσι, θα μπορούσατε να μείνετε για πάντα κοντά μου.

Η Όντιλ χαμήλωσε το βλέμμα της, αλλά δεν άπέσυρε το χέρι της. Τότε εκείνος άνεζήτησε τα χείλη της και της πήρε το φιλί του άρραβάνου.

ΝΤΑΝΙΕΛ ΝΤ' ΟΡΙΑΚ

Γιά να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Σ' αυτά διδάσκει ο χορός—Χαρακτηριστικόν έθνικης εορτής. 2) Αιγυπτιακή θεότης—Τροπικόν της δημοτικής—Προσφέρονται—Παράγγελμα—Άρθρον—Άρνητικόν (άρχ.). 3) Μάρκα αυτοκινήτου—Α—Τ—Τό (καίη πρό φωνήεντος—Μεταφορικός σημαίνει ζωή—Έξέγων—Άμερικανός άνήρ—Ύποθετικόν (δημοτ.). 4) Νότα—Προτροπικόν—Άγγλος Φιέλληγν.—Τό 13 διαφορετικά—Μέρος της σταφυλής—Όμοτικόν (δημοτ.). 5) Ζών κατοικίδιον—Φίλος (Γαλ)—Ίδικά μου—Πρόθεσις—Ύπηρες—Πρόθεσις—Κάτοικος αρχαίας χώρας της Μ. Ασίας. 6) Τέρψις—Πόλις του Δυτικού μετώπου, γνωστή από τον Εύρωπαϊκόν Πόλεμον—Η κάτοικος αρχαίας χώρας της Μ. Ασίας—Αιγυπτιακή θεότης—Ύπάρχον—Μέρος του αυτοκινήτου—Τό 6 διαφορετικά. 7) Πόλις του Βελγίου—Κτύπημα ρολογιού—Ύποκοριστικόν γυναικειού όνόματος—Παράγγελμα στρατιωτικόν και ναυτικόν—Μυθολογική γυνή—Ίδικά σου. 8) Κόβουν χήματα—Πόλις της Δυτικής Θράκης. 9) Έρωτηματικόν—Μονάς βάρους—Μέτρον έπιφανείας—Άνθη—Τροπικόν (δημ.). 10) Άκολουθούν συνήθως τις έμπορικες έπωνυμίες.—Άνθη—Άρχον της Βενετίας—Πρωϊόν ποτόν—Α—Δύο φράσεις. 11) Άφρικανική άσθένεια—Νότα—Τ. Σ.—Όμοτικόν (δημοτ.)—Διόλογος. 12) Γαλλική πόλις—Τό 21 άλλοιότικα—Υίδος του Νώε—Αύγά—Λάσπη (άνορθόγραφον)—Πνευματώδέστατος—Έλληγν γρογογράφος. 13) Προτροπικόν (δημοτ.)—Διόθητεια—Τά αρχικά όνομα όσων νέων—Χαϊδευτικόν γυναικειού όνόματος.—Όμοτικόν (άρχ.).—Κλήρη. 14) Διήμερον της Έβδομάδος (Πληθ.).—Είδος καλαμιού.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Εύρωπαϊκή πρωτεύουσα—Ο καθεός—2) Δένδρον—Άρθρον—Άντίθετον του έπηρε. 3) Πλανήτης. 4) Πρώτος οικιστής της Αραβίας—Βιβλικόν πρόσωπον. 5) Άφισ το—Στάσου. 6) Έξάρτημα των πλοίων—Νότα—Πόλις του Βελγίου. 7) Μόριον της δημοτικής—Είλη και κινδύου—Μονάς βάρους. 8) Γυναικειόν όνομα—Άρθρον—Πρόθεσις. 9) Ό κληθείς μόνος του (Γεν.). 10) Πόλις της Θεσσαλίας—Ν. Ρ. 11) Ίπποδομίον (ξεν.). 12) Παραπομπή. 13) Σφάλις—Φαγητόν (Τουρκιστί);

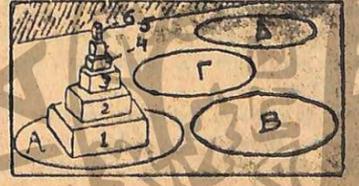
- 14) Η έγουσα ιδιώματα—Νότα. 15) Αρχή και τέλος—Ήπειρος. 16) Αισθητήριον όργανον—Δεικτικόν. 17) Ίδικά σου—Ήσυχα. 18) Σάκκος—Λάχαν τύραννος—Τ. Σ. 19) Νήσος της Άγγλίας—Τελειώσα. 20)... Άρον—Τό ετερον ήμισυ του 24ώρου—Βιβλικόν πρόσωπον. 21) Όμοία—Αιγυπτιακή θεότης. 22) Αυτοκράτωρ της Ιαπωνίας, ό μεγαλύτερος πολιτικός του 1901—Τό αντίθετον της επίθεσεως. 23) Μικραί πόσθητες ύγρου—Ήρωσ του Σαίξπηρ. 24) Άρθρον—Χρονική μονάς—Νότα. 25) Ζών (άρχ.)—Άρθρον (πληθ.). 26) Μουσικόν όργανον—Κατοικίδιον ζών (άρχ.)—Βυζαντινή νότα. 27) Μυθολογικόν πρόσωπον—Πολλά, είπε ο Χριστός (έντε τελικού). 28) Προσωπική άντωνυμία—Όμοιον—αα. 29)... Κατόν. 30) Προφήτης—Μυθολογική γυνή. 31) Η των έρωτευμένων είναι η καλύτερη—Άρχαίος θεός.

Π. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ (Παγκράτι—Άθήναι)

Ο ΠΥΡΓΟΣ

Πάστε ένα μεγάλο φύλλο χαρτιού, τοποθετήστε το στο τραπέζι και γράψατε επάνω σ' αυτό τέσσερος ίσως κύκλους, τον Α, τον Β, τον Γ, τον Δ.

Έπειτα σχηματίσατε μέσα σ' έναν ά...

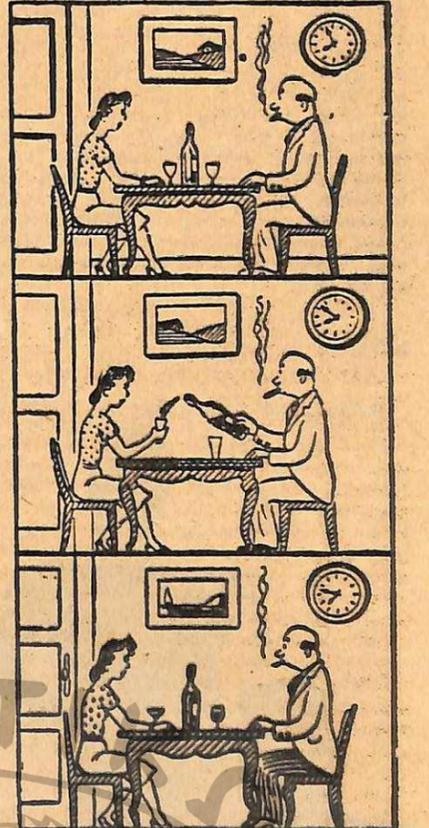

πό αυτούς τους κύκλους, στον Α π.χ., έναν πύργο, χρησιμοποιώντας έξη αντίκειμενα, διαφορετικού μεγέθους, κουτιά, βιβλία, κ.λπ., τα όποια φαίνονται στην εικόνα υπ' άρ. 1, 2, 3, 4, 5 και 6. Τα αντίκειμενα αυτά θα τοποθετηθούν, το ένα, επάνω στο άλλο, κάτω το μεγαλύτερο έπειτα το μικρότερο, έπειτα το ακόμη μικρότερο και ούτω καθεξής. Τώρα, το παιχνίδι έγκειται στο έξης: Πρέπει να μεταφέρετε τον πύργο ά...

πό τον κύκλο Α στον κύκλο Β. Προς τούτο μπορείτε να τοποθετήσατε έναν άνα τα έξη αντίκειμενα και στους άλλους κύκλους. Καθ' όλες όμως τις διαδοχικές μεταφορές από κύκλους σε κύκλο δεν δικαιούσατε να τοποθετήσατε ένα μεγαλύτερο αντίκειμενο πάνω σ' ένα μικρότερο, αλλά μόνον το μικρότερο πάνω στο μεγαλύτερο.

ΛΑΘΗ

Οι τρεις αυτές εικόνας, τοποθετημένες κατά σειράν έκ των άνω προς τα κάτω,

παριστούν τρεις διαδοχικές σκηνές του αυτού γεύματος.

Πρώτα δηλαδή λαμβάνει χώραν η ένω σκηνή, έπειτα η μεσαία και τέλος η τελευταία.

Στις 8 όμως αυτές εικόνας υπάρχουν ώριμαμένα λάθη, δηλαδή πράγματα άντίθετα προς την πραγματικότητα και την λογική.

Σε σάς άπόκειται να τα βρήτε αυτά τα λάθη.

Λύσεις προηγούμενου φύλλου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1—Ερογίτης.
- 2—Άβουλος.
- 3—Σίδηρος.
- 4—Αργολίς.
- 5—Νηναία.
- 6—Πιλάται.
- 7—Τέμενος.

ΔΙΑΓΩΝΙΩΣ:

- Α—Β—Έβδομάς.
- Γ—Α—Τρόφοσ.

Ποι-ς φταίει

Πήρα ένα γράμμα δουτηγμένο κυριολεκτικώς, στο κλάμμα. Η «Νεαρά Φίλη» μου όπως υπογράφεται, έχει παντρευτή εδώ και λίγους μήνες και τώρα παραπονείται ότι ο σύζυγός της, την παραμελεί.

Η φίλη μου δεν ξέρει πού να αποδώσει την αλλαγή αυτή. Δηλαδή, εάν να με ρωτά επάνω κάτω ποιός φταίει. Γιατί κάποιος πρέπει να φταίη για την μεταβολή αυτή των αισθημάτων και της συμπεριφοράς του συζύγου. Να είναι τόσο επιπόλαιος αυτός ώστε να την βαρύνει κιόλας; Δεν τὸ φαντάζεται ούτε η ίδια. Κάτι άλλο θα συμβαίνει κι' αυτό τὸ κάτι πρέπει συνήθως εμείς οι γυναίκες να τὸ αναζητούμε σ' ἐμᾶς τις ίδιες. Δεν ξέρουμε δυστυχῶς οί περισσότερες, πῶς αἰχμαλωτίζεται και διατηρείται ἡ ἀγάπη τοῦ συζύγου. Νομίζουμε πῶς ἅμα παντρευτούμε λήγει και ἡ ἀποστολή μας ὡς γυναικῶς κομψῆς, κροικημένης, ἐλευστηκῆς. Και πασαμλοῦμε πρῶτες εμείς τὸν αὐτὸ μας. Πρόσεξε «Νεαρά Φίλη» μή συμβαίνει και με σὲ τὸ ἴδιο.

ΔΟΡΑ

ΜΟΔΑ

Δυὸ φορέματα ἀμπιγιέ

Φόρεμα ἀπὸ κρέπ μπλέ. Μιά κορδέλα

Ἐπὶ βελούδο στὸν ἴδιο τόνο τελειώνει πτόν λαμβό. Δίνει πίσω με φιδγκο. Τὰ

Τὸ ΚΑΡΝΕ

ματίζει ἓνα ὠραῖο γιλεκάκι. Γίνεται ἔ-

ἄνηθ ἀπλικάσιόν είναι επίσης ἀπὸ βελούδο.

Φόρεμα ἀπὸ ζέρεσσὺ μεταξωτὸ μαῦρο. Είναι γαρνιρισμένο με κέντημα ἀπὸ πούλιες ἄσπρες και χρυσές.

— ΕΡΑ —

Μοντέρνο μπολερό και ζακετάκι ἀπὸ γούνα

Ἐφέτος ἐφορέθησαν και θὰ φορεθοῦν πολὺ τὰ κοντὰ γούνα ζακετάκια και

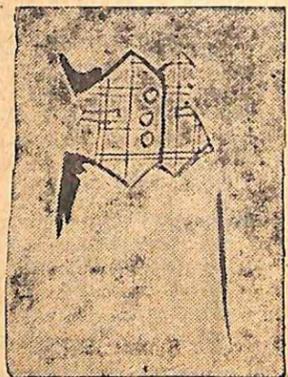
μπολερό καθώς επίσης και τὰ μανσόν. Ἐπάνω σὲ μιὰ μιὰ φούστα κορσαλέ πολὺ κλός (φόρμα ὀμπρέλλας) ἓνα κοντὸ μπολερό ἀπὸ ἀστράκάν, με μακρὰ μανίκια ἔπως βλέπετε στὸ πρῶτο μοντέλο φοριέται με καπελλάκι και μανσόν ἀπὸ τὴν L δια γούνα.

Στὸ 2ο μοντέλο κουμπώνει ἐπάνω στὴν μπλουζά. Συνοδεύεται μ' ἓνα ριχτὸ ζακετάκι ἀπὸ πτί-γρὺ πού κουμπώνει μόνον στὸ λαιμὸ.

Τὰ δύο ὡς ἔνω μοντέλα είναι πῶσα πολὺ αἰκ και πολὺ μοντέρνα.

Μιά πολὺ χρήσιμη και ἀσυνήθιστη ζώνη

Ἡ ζώνη αὐτὴ γίνεται ἀπὸ σκουατζι-κα ὕφασμα μάλλινο ἢ μεταξωτὸ και σχη-

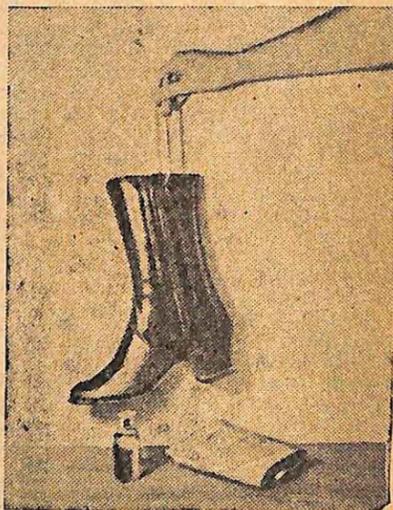

πίσης ἐπὶ ὕφασμα λαμὲ για ὄραυνά φο-ματα.

— ΕΡΒ —

Πῶς να καθαρίζετε τὶ γιλότσες σας

Ὃταν τις θγάζετε, να τις πλένετε με κρύο νερό και να τις κρεμάτε για να

στεγνώσουν. Ὃταν στεγνώσουν, να τις ἀλείψετε με λίγο λάδι και να τις γυαλίσετε με ἓνα στεγνὸ πανί ἢ ἄκονα και ὀότερα με μιὰ φανέλλα.

— ΕΡΓ —

Χρήσιμες συμβουλές

Μή ξεχνάτε ὅτι τὸ τρύπημα τῆς βελόνας είναι κάτι πού ἔχει πολλὰς δυσάρεστες συνέπειες. Γι' αὐτὸ καλὸν είναι ν' ἀφίνετε τὸ αἷμα σας να τρέξη ἀρκετὰ ὅταν τρυπήσθε. Ἐάν πάλι σὰς συμβῆ νὰ μὴ βγαίνει αἷμα ὅταν τρυπηθῆτε, τότε δουτήξτε τὸ δάκτυλό σας σὲ πολὺ ζεστὸ νερό, ὅσον τὸ δυνατόν ζεστότερο. Ἐτσι θὰ προλάβετε ἓνα πιθανὸν ἀπόστημα με ἔλα τὰ δυσάρεστα ἐπακόλουθὰ του. Τὸ ἀπόστημα θεραπεύεται με ζεστὰ κατακλάσματα ἀπὸ ψίχα τοῦ ψωμοῦ και γά-

Ἰπὸς ΓΥΝΑΙΚΑΣ

λα, τὰ ὅποια ἔχῃ μόνον ἐλαττώνουν τοὺς πόνους ἀλλὰ και θεραπεύουν τὴν κατάσταση.

Τὰ τρυπήματα με καρφιὰ είναι ἄκονα πὸ ἐπικίνδυνα. Προσέξτε τα ἀμέσως.

Πινέλλα.— Ἐάν θέλετε να χρησιμοποιήσετε ἓνα παλὸ πινέλλο, βάλετέ το μιὰ νύκτα ὀλόκληρη μέσα σὲ κρύο νερό πρὶν τὸ μεταχειρισθῆτε. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν θὰ γάση τις τοίχες του και θὰ διατηρηθῆ καλύτερα.

— ΕΡΔ —

Μιά μπλουζα πλεκτὴ ἔξαι-ρετικὴ κομψή

Τὸ μυστικὸ τῆς ἀπειρησίας κἀμα ἀλε-κτοῦ ἀγοχηρίου είναι ἓνα καλὸ παρὸν κομμένο στὰ μέτρα σας ἐπάνω στὸ ἄκονο μετράτο πὸ ἀλέξιμό σας. Κοσθεύονται και ἀσπιδώνται εἰς τὸν ἀνάλογον

Τὸ σημερινὸ μας μοντέλο γίνεται ἀπὸ ἄσπρο μαλλί τετράκλωνο, σὲ βελονιά χάλτσας. Τὰ μανίκια καθώς και τὰ ἔλαλα γίνονται με πράσινο μαλλί. Κλείνει πίσω μ' ἓνα κοκκάλινο ἔκλαλο ἄσπρο. Ἐχεινες πού ἐπιτηδεύονται πολὺ μποροῦν, να σχηματίσουν τὰ ἔλατα μαζί με

τὸ πλέξιμο— οί ἄλλες ἔξαιρησθῶν να τα κεντήσουν μετὰ ἀπὸ πάνω. Προσθέτω τὸ στέδιο τοῦ ἐλάτου για να σὰς διευκολῶνω.

Χαριτωμένο και ἀσυνή-ξιστο κς πέλλο

Τὸ νωστιμώσατο αὐτὸ μοντέλο εἶ-νας πλεγμένο με βελονάκι. Κάθε γυ-ναίκα πού ξέρει κροσθῆ μετρώει να τὸ

ἔκτελέση. Γίνεται με κντρο-κοτὸν περὲ ἢ με μαλλί. Ἐχει σχῆμα Ντι-ρεκτουάρ. Γαρνίσεται με μιὰ βελον-δινη κορδέλα και με μιὰ μπουκλ.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Τὸ μυστικὸ τῆς καλῆς νοικοκυρᾶς

Ἐάν ἐπιθυμῆτε να ξεροψησετε τις γυ-γανητές πατάτες πρέπει να τις στεγνώ-σετε καλὰ σὲ μιὰ πετσέτα πρὶν τις τη-γανίσετε.

Τὰ αὐγὰ μάτια είναι πολὺ ὠραϊότερα ὅταν τηγανισθῶν σὲ τηγανάκι ἀπὸ πορ-σελάνη τῆς φωτιάς. Σπάτε τ' αὐγὰ με-σα στὸ λουωμένο βούτυρο πρὶν κοκκινισθῆ και τὰ ψήνετε σὲ σιγανὴ φωτιά.

Τὰ λουκάνικα είναι νωστιμώτερα ὅταν πρὶν τὰ βάλετε στὴν φωτιά τὰ τρυπάτε με βελόνες. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν γά-νουν οὔτε τὴν νωστιμάδα τους οὔτε τὸ σχῆμα τους.

ΛΙΣΘΗΤΙΚΗ

Ἡ περιποίηση τοῦ πρό-σώπου

Τὸ προηγούμενο ἄρθρο μου ἀνεφέρα λεπτομερῶς τοὺς γενικούς κανόνες πού πρέπει ν' ἀκολουθήτε για τὴν ὑγιεινὴν περιποίηση τοῦ προσώπου σας ἀ-διαφόρως τῆς ποιότητος τῆς ἐπιδερμίδος σας. Διη, τοὺς λόγους για τοὺς ὁποίους πρέπει ν' ἀπεφεύγετε ὅλας, τὸ πολὺ ζε-

στὸ ἢ ἀντιθέτως τὸ πολὺ κρύο νερό κι' ἰδίως τὸν πάγο, καθώς και τὸ σαποῦνι και τὸ πηγαδισιο νερό. Ἐπίσης εἶπαμε για τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ και συμπτώματα, ἀπὸ τὰ ὅποια θὰ ὀδηγηθῶ-για να καθορίζετε τὴν πραγματικὴ ποι-ότητα τῆς ἐπιδερμίδος τοῦ προσώπου σας (λιπαρά, ξηρά, μέτρια).

Γιατὶ για να ἔχη καλὰ ἀποτελέσμα-τα, ἡ ὑγιεινὴ και καλλωπιστικὴ περιποίη-ση τοῦ προσώπου σας, πρέπει αὐτὴ να ἴναι πάντοτε σύμφωνος κι' ἀνάλογος με τὴν ποιότητα τῆς ἐπιδερμίδος.

Σήμερα λοιπὸν θὰ σὰς γράψω για τὴν τακτικὴν πού πρέπει ν' ἀκολουθήτε, ἀ-ναλόγως τῆς ποιότητος τῆς ἐπιδερμίδος σας.

Τύπος α') Τακτικὴ περιποίη-ση για ὄσους ἔχουν ξηρὰ ἐ-πιδερμίδα. Μόλις σηκωθῆτε τὸ πρῶ-πρῶτα-πρῶτα να σκουπίζετε ἐλαφρὰ τὸ πρόσωπό σας με ἓνα κομμάτι στεγνὸ βαμ-βάκι. Κατόπιν να πλένεσθε τὸν μὲν χει-μῶνα με λίγο μόνις χλιαρὸ νερό, τὸ δὲ θέρος με κρύο. Οὐδέποτε να χρησιμοποιή-τε ποτε κρύο και ποτε ζεστὸ νερό, για-τί είναι στρεβλὴ ἡ ἰδέα ὅτι μ' αὐτὸ κλείνουν οί πόροι και σφίγγει τὸ δερμα. Ἀπεναντίας καταστρέφεται ἡ ἀντηρό-της του και ἀποξηραίνεται και ρυτιδιώ-νεται. Μετὰ λοιπὸν ἀφοῦ σκουπισθῆτε ταμ-πονάρωντας κι' ἔχι τριφτὰ, τότε χρησι-μοποιεῖτε τὸ καλλυντικὸ τῆς ἡμέρας δηλ. ἐκεῖνο πού χρησιμοποιεῖτε πρὸ τῆς πούδρας.

Προτιμῶ, για τοὺς λόγους πού σὰς ἔ-γω ἀναφέρει, εἰς εἰδικὰ ἄρθρα μου «Τὰ καλλυντικὰ» τὰ τροφονομικὰ γά-λακτα ἢ τις συνταγῆς λωσιδὸν πού σὰς ἔγραψα σ' αὐτὰ κι' ἔχι τις κοσμες. Γιατὶ με τὴν χρήση τῶν κρεμῶν, διαστέλλονται καθώς εἶπαμε οί πόροι κι' ἀναπτύσσεται εὐκολα τὸ κνυ-δι.

Αὐτὰ για τὴν πρωϊνὴν περιποίηση. Τώρα τὸ βράδυ, μ' ἓνα βαμβάκι δου-τηγμένο στὸ Lait demaquillage ἢ στὴν λωσιδὸν πού σὰς ἔγραψα στὰ ἄρθρα «Καλ-λυντικὰ» τὴν εἰδικὴν για τὰ ξηρὰ δερμα-τα, καθαρίζετε ἐπιμελῶς τὸ πρόσωπό σας. Καμμιά ἄλλη φροντίς δὲν χρειάζεται για τὸ βράδυ. Ἀρχεῖ τὸ καθαρισμα αὐτὸ για τὴν ἀπαλλαγὴ τῆς ἐπιδερμίδος ἀπὸ τις σκόνες, τὸν ἰδρωτὰ και τὰ διάφορα μα-κιμαζ, ὅστε ν' ἀφεθῆ αὐτὴ ἐλεύθερη για τὴν ἐπιτέλεση τῆς σπουδαιοτάτης λειτουργίας τῆς: τῆς διαπνοῆς.

Τύπος β) Εἰδικὴ περιποίηση τοῦ προσώπου για ὄσους ἔχουν λιπαρὰ ἐπιδερμίδα. Μόλις ση-κωθῆτε τὸ πρῶτὸ να σκουπίζετε ἀπαιρι-τήτως τὸ πρόσωπό σας ἐπιμελῶς με ἓνα κομμάτι στεγνὸ βαμβάκι. Κατόπιν να πλένεσθε με ἄσθονο κρύο νερό. Μόνον τις παγεδᾶς ἡμέρας τοῦ χειμῶνος μπορεῖτε να τὸ γλιπνίσετε ἐλαγίσιμα. Μόλις σκου-πισθῆτε τὸ πρῶτὸ καθώς και τὸ βράδυ, πού τοῦ ἔπνου να περῶνε ὀλο σας τὸ πρόσωπο, κι' ἰδίως τὰ περί τῆς μύτης τὸ μετωπο και τὸ πηγροῦν μ' ἓνα βαμ-βάκι δουτηγμένο στὴν κάτωθι λωσιδὸν:

Table with 2 columns: Product name and quantity. Includes Alcohol camphre (30 gr), Feint de benioin (15 >), Eau de cologne (60 >), Eau distillée (120 >).

Τῆς λωσιδὸν αὐτῆς, ἀναλόγως τῶν ἐ-ποσπευμένων τῆς, δηλ. ἂν θεσπευθῆτε ἢ ἂν ἐξακολουθῆ ἡ λιπαρότης τῆς ἐπι-δερμίδος σας τῆς ἀπομῶνετε τὴν χρῆσιν. Ἡ γὰρ τὴν σταματᾶτε ἄλλοτελα.

Ἡ συνταγὴ στὸ ἐπ' ὄν. ΓΕΩΡΓΙΟΣ Μ. ΛΑΔΑΣ Δερματολόγος ἰατρός Σόλωνος 40

Το κ.σ. ροδύματο του «Λωποδύτη-Φάντασμα»

Ο Σούμερ μάρτυς τής έπιστήμης

του Χέρμαν Λαντον

«ΜΙΣ ΣΟΧΟ»

Α ΠΛΗΣΙΑΖΕ μεσημέρι όταν ο ινσπεκτώρ Σούμερ κοντοστάθηκε πιάνοντας τον φίλο του Μάρτεν Ντάλ από το μπράτσο.

— Για περπάτα λίγο πιά σιγά...
— Τι τρέχει;
— Βλέπεις αυτή τη νέα με το μπρεδάκι;
— Χαριτωμένη!
— Δε λέω όχι. Μου άρεσει και μένα τόσο πολύ ώστε φρόντισα να την φωτογραφίσω δωρεάν. Έχω έτσι το μπουτράκι της στο άλμπουμ μου και το θαυμάζω κάθε τόσο. Ας την θαυμάσουμε ακόμη λιγάκι. Αξίζει τον κόπο. Για κούταξε πως γάσκει κούταζοντας τα παράθυρα έκείνης τής βίλλας! Ξέρεις ποιά είναι;
— Όχι, αλλά μαντεύω. Για να βρίσκει η φωτογραφία της στο πάνθεον τής «Σκότλαντ-Γιάρντ»...
— Και για να γάσκει κούταζοντας τα παράθυρα μιας βίλλας... Είναι η περιφημη...ω διάολε! Με άντελήθη η μουσική...
— Πραγματικά, η χαριτωμένη νέα είδε από μακριά τον αστυνομικό επιθεωρητή. Για μια στιγμή έμεινε σαν άναποφάσιστη στη θέση της και τέλος προχώρησε προς αυτόν άπορροιστικά:
— Καλημέρα, ινσπεκτώρ...
— Καλημέρα μίς Σόγο!

Και στεφοόμενος προς τον κατάπληκτο άριστοκόατη:
— Φίλτατε, να σοϋ συστήσω την μίς Σόγο! Έκείνη παμψηφεί βασίλισσα τής καλλονής τής κακόφημης συνοικίας μας και, όπως βλέπεις, οι εκλογείς της είχαν γούστο. Θα μπορούσε να εκλεγεί και μίς Άγγλία και μίς Εβρώπη αν...
—... Αν ένας δημοσιογράφος δεν έσπευθε να αποκαλύψη πως αποτελώ μέλος σπείρας διαροηκτών! έποδλαβε να πη γυμναστώντας η ώραία νέα.
— Πώς είναι δυνατόν! Έκαμε ο Μάρτεν Ντάλ.
— Είναι, φίλε μου, και μάλιστα η αμίσ Σόγο υποσηφανεύεται γι' αυτό.
— Με συκοφαντείτε, ινσπεκτώρ! Δεν είναι διαροηκτική. Απλώς άναπαδ έναν διαροηκτη. Δικαιώμα μου δεν είναι, τζέντλεμαν;
— Βεβαίως! Ένας διαροηκτης δεν αποκλείεται να είναι και Δόν Ζουάν.
— Και είναι τόσο ώοαίος ο δικός μου! Ψάμματα, ινσπεκτώρ;
— Πράγματι. Όραιο παιδί. Τι γίνεται;
— Θάθελα κι' εγώ νάξερα τί γίνεται.
— Τι; Τόν έχασες; Σοϋ τόν πήρε καμιά άλλη;
— Διψάτε;
— Πώς είπες;
— Πάμε στο άπέναντι μπάζο να πάρουμε ένα ούσκο. Όρα του είναι. Έτσι, θα μιλήσουμε για πράγματα που μπορούν να κινήσουν το ενδιαφέρον σας, ινσπεκτώρ.
Σε μικρή άπόσταση βρισκόταν ένα μικρό μπάζο. Έκάθησαν σε ένα τραπέζι και, άφου θιέταξαν τρία ούσκο, η μίς Σόγο ρώτησε δείχνοντας την μικρή βίλλα κάτω από την όποία έχασκε πρό όλίγων λεπτών:
— Γνωρίζετε, ινσπεκτώρ, σε ποόν άνήκει η βίλλα αυτή;

και, άφου θιέταξαν τρία ούσκο, η μίς Σόγο ρώτησε δείχνοντας την μικρή βίλλα κάτω από την όποία έχασκε πρό όλίγων λεπτών:

— Γνωρίζετε, ινσπεκτώρ, σε ποόν άνήκει η βίλλα αυτή;

— Γνωρίζετε, ινσπεκτώρ, σε ποόν άνήκει η βίλλα αυτή;

— Γνωρίζετε, ινσπεκτώρ, σε ποόν άνήκει η βίλλα αυτή;

— Γνωρίζετε, ινσπεκτώρ, σε ποόν άνήκει η βίλλα αυτή;

— Γνωρίζετε, ινσπεκτώρ, σε ποόν άνήκει η βίλλα αυτή;

— Γνωρίζετε, ινσπεκτώρ, σε ποόν άνήκει η βίλλα αυτή;

— Γνωρίζετε, ινσπεκτώρ, σε ποόν άνήκει η βίλλα αυτή;

— Γνωρίζετε, ινσπεκτώρ, σε ποόν άνήκει η βίλλα αυτή;

— Γνωρίζετε, ινσπεκτώρ, σε ποόν άνήκει η βίλλα αυτή;

— Γνωρίζετε, ινσπεκτώρ, σε ποόν άνήκει η βίλλα αυτή;

— Γνωρίζετε, ινσπεκτώρ, σε ποόν άνήκει η βίλλα αυτή;

— Γνωρίζετε, ινσπεκτώρ, σε ποόν άνήκει η βίλλα αυτή;

— Γνωρίζετε, ινσπεκτώρ, σε ποόν άνήκει η βίλλα αυτή;

— Γνωρίζετε, ινσπεκτώρ, σε ποόν άνήκει η βίλλα αυτή;

— Γνωρίζετε, ινσπεκτώρ, σε ποόν άνήκει η βίλλα αυτή;

— Γνωρίζετε, ινσπεκτώρ, σε ποόν άνήκει η βίλλα αυτή;

— Γνωρίζετε, ινσπεκτώρ, σε ποόν άνήκει η βίλλα αυτή;

— Γνωρίζετε, ινσπεκτώρ, σε ποόν άνήκει η βίλλα αυτή;

— Γνωρίζετε, ινσπεκτώρ, σε ποόν άνήκει η βίλλα αυτή;

— Γνωρίζετε, ινσπεκτώρ, σε ποόν άνήκει η βίλλα αυτή;

— Γνωρίζετε, ινσπεκτώρ, σε ποόν άνήκει η βίλλα αυτή;

— Γνωρίζετε, ινσπεκτώρ, σε ποόν άνήκει η βίλλα αυτή;

— Γνωρίζετε, ινσπεκτώρ, σε ποόν άνήκει η βίλλα αυτή;

— Γνωρίζετε, ινσπεκτώρ, σε ποόν άνήκει η βίλλα αυτή;

— Γνωρίζετε, ινσπεκτώρ, σε ποόν άνήκει η βίλλα αυτή;

— Γνωρίζετε, ινσπεκτώρ, σε ποόν άνήκει η βίλλα αυτή;

— Γνωρίζετε, ινσπεκτώρ, σε ποόν άνήκει η βίλλα αυτή;

— Γνωρίζετε, ινσπεκτώρ, σε ποόν άνήκει η βίλλα αυτή;

— Γνωρίζετε, ινσπεκτώρ, σε ποόν άνήκει η βίλλα αυτή;

— Γνωρίζετε, ινσπεκτώρ, σε ποόν άνήκει η βίλλα αυτή;

— Γνωρίζετε, ινσπεκτώρ, σε ποόν άνήκει η βίλλα αυτή;

— Γνωρίζετε, ινσπεκτώρ, σε ποόν άνήκει η βίλλα αυτή;

— Γνωρίζετε, ινσπεκτώρ, σε ποόν άνήκει η βίλλα αυτή;

— Γνωρίζετε, ινσπεκτώρ, σε ποόν άνήκει η βίλλα αυτή;

— Γνωρίζετε, ινσπεκτώρ, σε ποόν άνήκει η βίλλα αυτή;

— Γνωρίζετε, ινσπεκτώρ, σε ποόν άνήκει η βίλλα αυτή;

— Γνωρίζετε, ινσπεκτώρ, σε ποόν άνήκει η βίλλα αυτή;

— Γνωρίζετε, ινσπεκτώρ, σε ποόν άνήκει η βίλλα αυτή;

— Γνωρίζετε, ινσπεκτώρ, σε ποόν άνήκει η βίλλα αυτή;

— Γνωρίζετε, ινσπεκτώρ, σε ποόν άνήκει η βίλλα αυτή;

— Η περίπτωση αυτή μου κινεί πράγματι το ενδιαφέρον, έχαμε τέλος ο Σούμερ και θα φροντίσω να μάθω τι άπόγινεν ο Δόν Ζουάν σου, άγαπητή μου μίς Σόγο. Έλπίζω, ως αύριο να σε είδοποιήσω να του πιάς μερικά σιγαρέττα στο φρέσκο.

— Τι κακός πού είσθε ινσπεκτώρ! Φροντίστε πάντως. Προτιμώ να του πιάω ταίγαρα στο φρέσκο παρά να του πιάω λουλούδια στο νεκροταφείο.

Και με τις λέξεις αυτές, χωρίσθηκαν. Η αμίσ Σόγο τράβηξε και πάλι για την βίλλα του δόκτορος Μάουτ και οι δυο φίλοι για το πλησιέστερο ρεστοράν, γιατί εκείνη την ημέρα ο Μπίλινγκ είχε άδεια.

Ο «ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ» «ΝΟΚ - ΑΟΥΤ»!

Ο δρόμος τής βίλλας του δόκτορος Μάουτ ήταν όλοστα έρημος και η οίλλα βρισκόταν κατασκότεινη, όταν ένας άνδρας ακαθόριστος ηλικίας, με γκριζοκοστούμι και γκριά μαλλιά, με χονδρά γυαλιά σε σκελετό ταρταρούγας και με ύφορμισοκακόμοιρο άνθρωπου, σταμάτησε και περιέφερε όλόγυρα το θέλημα του. Γίστερα από ένα λεπτό κηδόσσε σαν είλουροειός τα σιδερένια κάγκελλα, έγκαταλείποντας το μισοκακόμοιρο ύφορ του. Ένα παράθυρο του πρώτου πατώματος βρισκόταν όρθάνοιχτο σάμπως να προκαλούσε τους διαροηκτες. Ο άγνωστος σκαρφάωσε θαρραλέα σ' αυτό και έφριξε στο έσωτερικό μιά ματιά. Μολονότι φωτιζόταν μόνο από το χλωμό φως τής σελήνης ο μυστηριώδης άνθρωπος άντελήθη έτι βρισκόταν στο έπιστημονικό έργαστήριό του σοφού. Η υποβλητική ήσυχία που βασιλευσε στο έσωτερικό τόν ένεθάρρυνε να πηδήσει μέσα χερικά να διαστάση. Έκλεισε αθόρυβα το παράθυρο και έδγαλεν από την τσέπη του ένα κλεψοφάναρο, το όποιον όμως δεν πρόλαβε να άνάψη. Ένας ισχυρός μεταλλικός κρότος ακούσθηκε εκείνη τη στιγμή και σγεδόν άμέσως ένας γδοπος. Χωρίς να άνάψη το κλεψοφάναρό του έπλωσε το γέρι του βιαστικά, για να ξανανοιξη τόν παθάρου και να φύγη. Τό γέρι του όμως δεν βοήθε ούτε λαθή ούτε και γώοισμα παρθεροφύλλον. Άνάθοντας κλεψοφάναρό του άπολιθώθηκε για λίγες στιγμές: Μιά ισχυρά πλάκα ασταλιού έίγε καεθεή και έίγε φράξή τόν παθάρου! Την ίδια στιγμή, το έπιστημονικό έργαστήριό πλημμύριζε από φως. Κατάπληκτος και πανικόβλητος σγεδόν, εκύτταξε όλόγυρα του. Άλλο παθάρου δεν ύπήρξε. Το έργαστήριό δεν έίγε παρά μιά μόνο πόρτα! Έτσιε προς αυτήν, την άνοιξε και ώπισθοχώρησε αφήνοντας μιά κραυγή τρώμου. Ισχυρά σιδερένια κάγκελλα πόρτας κελιού Αμερικανικής φυλακής, τόν κρατούσαν αιχμάλωτο μέσα στο έπιστημονικό έργαστήριό! Αντιμετωπίζοντας ένα τόσο σοβαρό κίνδυνο, ο μυστηριώδης έπισκέπτης επανέκτησε μονομιάς την ψυχραιμία του. Επέταξε μακούρα του το κλεψοφάναρό του που τόν άπασπολύσε το ένα άπό τα χέρια του και, βάζοντας τα δυο του χέρια στις τσέπες του πανταλιού του, εκύτταξε μπρός του για να σημάση γνώμη για τόν κίνδυνο που τόν άπειλούσε. Τό άπέναντί του δωμάτιό ήταν μιά προέκταση του έπιστημονικού έργαστηρίου. Εμφανικά, μιά πόρτα του άπέναντι δωματίου άνοιξε και πρόδεδε ένα φορείο με λαπιχένιες ρόδες, πάνω στο όποιο βρισκόταν ένας άγρωσπος έαπλωμένος. Ένας κοντός και άδύνατος άνδρας, με μιά λευκή ίατρική μπλούζα και μάσκα, κυλούσε τó φορείο αυτό. Άσυναίσθητα, ο μυστηριώδης έπι-

σκέπτης έδγαλε κάτι άπό την τσέπη του και την ίδια στιγμή ένοιωσε μιά άλλόκοτη μυρωδιά. Μόλις πρόφρασε να δη τόν άνθρωπο με την μάσκα που με ένα ψεκαστήρα εξετόξευεν ένα διαφανές ύγρο νέφος, και έαπλώθηκε άδυνατώντας να κινή και την παραμικρή κίνηση, χωρίς ώστόσο να γάση τις αισθήσεις του. Τό άντικείμενο που είχε βγάλει άπό την τσέπη του, έπεσε άπό το χέρι του κοντά του.

Όστόσο, ο άνθρωπος με την μάσκα, βλέποντάς τον να πέφτη, προχώρησε άργά-άργα και με σοβαρό ύφορ άνοιξε τα σιδερένια κάγκελλα που χωρίζαν τα δυο δωμάτια και ώθησε μέσα τó φορείο με τόν έαπλωμένο άνθρωπο. Άφισε τó φορείο κοντά στο χειρουργικό τραπέζι και κατόπιν έπήγε σδν μυστηριώδη έπισκέπτη έσκυψε, τόν σήκωσε άπό γυμω με καταπληκτική εύκολία και τόν έξπλωσε στο χειρουργικό τραπέζι. Μιά φωνή εκπληξέως ξεφυγε τού άγνωστου όταν παρατήρησε εκείνον που βρισκόταν έαπλωμένος στο φορείο:
— Ο Σούμερ!
— Άλλά και εκείνος, μολονότι άκίνητος διατηρούσε τις αισθήσεις του:
— Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα»!
— Πώς έδω;
— Άφισε τώρα τις άσκοπες έρωτήσεις και κούταξε πως θα γδούσι άπό δώ! Έγώ είμαι κυριολεκτικά παράλυτος!
— Και εγώ είμαι... (νόκ-αουτ)!

Ο ΣΟΥΜΕΡ... ΕΙΝΑΙ ΤΥΧΕΡΟΣ!

Ο άνθρωπος με την μάσκα τούς πλησίωσε γαρομένους:
— Άστε έτσι; Είχα την τύχη να κάγω τó πρώτο μου σοβαρό πείραμα με τόν ινσπεκτώρ Σούμερ και με τόν «Λωποδύτη-Φάντασμα»; Μά τότε η έπιτυχία του πειράματος είναι εξασφαλισμένη!
— Τι πείραμα είναι αυτό; ρώτησε ο Σούμερ.
— Κάτι τó απλούστατο! Σάν τó αυγό τού Κολόμβου! Έπρεπε όμως να τó σκεφθώ κάποιος! Και εγώ είμαι ο πρώτος που τó σκέφθηκα.
— Δηλαδή;
— Όταν, κύριοι, ένα άεροπλάνο δεν έγη παρά ένα μονάχα κινητήρα, τó άεροπλάνο αυτό καταστρέφεται με την παραμικρή θλάθη τού κινητήρος του αυτού! Έτσι; Όταν όμως έγη δυο κινητήρες, εάν ο ένας πάθη θλάθη, τó άεροπλάνο συνεχίζει τó ταξίδι του με τόν δεύτερο κινητήρα. Ποιός είναι ο κινητήρ τού άνωώπου; Η καρδιά! Μόλις η καρδιά ασταμάτηση, ο άνθρωπος πεθαίνει. Γιατί λοιπόν να μην έγη δυο καρδιές δπως, έγα, δυο μάτια και τρία νεφρά; Και άσοϋ η μητέρα φύσις τού εδωσε μιά μόνο καρδιά, γιατί η έπιστήμη να μη τειλοποιήση τόν άνθρωπο; Πρέπει λοιπόν να παίρουμε την καρδιά τού ενός και να την μεταμοσγεύουμε στον άλλο! Θά μου πητε ότι έτσι οι πληθυσμοί θα μειωθούν κατά τó ήμισυ! Ώστά! Οι άλλοι μοσοί όμως, θα ζούν διπλή την ζωή των! Υπόλοιποι άγροστοί άνθρωποι στον κόσμο! Θά παίρουμε την καρδιά ενός γοήστου και θα την γαρίζουμε σε ένα γοήσιο! Έτσι, ο γοήσιμος, αλλάζοντας κάθε πενήντα γοόνια την γοίση καρδιά του με μιά καρδιά νεανική, θα υποση να ζήση 100 ή 200 ή και 500 γοόνια! Όσπου να βρεσθή να ζή! Τώρα, έγω είδω ένα γοήσιμο άνδρα, Τόν Σούμερ! Έγω και έναν άγροστο. Τόν «Λωποδύτη-Φάντασμα»! Θά πιάω την καρδιά τού άγροστου και θα την μεταμοσγεύσω στον γοήσιο! Ινσπεκτώρ Σούμερ, είσαι πολύ τυχερός! Όσο για σένα, μίστε «Λωποδύτη-Φάντασμα» μή φοβάσαι! Θά πεθ-

νης δλέποντας τόν θάνατό σου... χωρίς να καταλάβης τίποτα! Ο γλυκύτερος θάνατος!

— Είμαι δλέπω και εγώ τυχερός!
— Βεβαίως!
— Μήπως πρό ήμερών άργίσατε τά πειράματά σας με κάποιον Ντίκ, διαροηκτη;
— Ό! Μή μου μιλάτε γι' αυτόν τόν συνάδελφό σας! Όλίγον έλειψε να με άπογοητεύση! Φαντασθήτε ότι πέθανε μόλις τού άνοιξε τó στήθος και πρίν άκομη τού δγάλω την καρδιά:
— Σούμερ... η αμίσ Σόγο θα δάλη μαύρα! Πάει ο Δόν Ζουάν! Θύμα τής προόδου τής έπιστήμης!
— Τό ίδιο και ο ζητιάνος, σδν όποιον θα γαρίζα την καρδιά τού Ντίκ! σνεγίστε ο σοφός! Άπέθανε και αυτός μόλις τού άνοιξε τó στήθος! Η πρώτη μου αυτή άποτυχία όλίγο έλειψε να με άπογοητεύση, αλλά η έπιστημονική εξέταση τών δυο πτωμάτων με καθήσυχασε. Ο ζητιάνος πέθανε άπό τó φόδο του και ο διαροηκτης έίχε έλεες τις άρρώστειες τού κόσμου! Όραία καρδιά θα γαρίζα στον καυμένο τόν ζητιάνο.
— Συννώμην δόκτωρ, ρώτησεν ο «Λωποδύτης-Φάντασμα». Ο ζητιάνος ήταν γοήσιμος άνθρωπος;
— Για μένα βεβαίως! Άφου μ' αυτόν θα άπεδείκνυα στον κόσμο τó άλάνθαστο τής θεωρίας μου!
— Και μιά άλλη έρώτηση, παρακαλώ. Άπό ποόν άπό τούς δυο μας θάργιστε σε λίγο; Άπό έμένα η άπό τόν Σούμερ;
— Λέω ν' άργίσω άπό έσένα.
— Άδικία! Άφου εγώ θυσιάζομαι, πρέπει να πεθάνω με την ήθική ίκανοποίηση πως σε κάτι γοησίμαθα! Πρέπει να άργίσω άπό τόν Σούμερ για να πεθάνω κατόπιν γειροκροτώντας!
— Όρθη και δικαία η παρατήρησή σου! Θά άργίσω λοιπόν άπό τόν ινσπεκτώρ.
— Έτοιμάσου τυχερέ άνθρωπε!...
— Τι έχαμε λέει; Διαμαρτύρουαι. Δεν θέλω δό άδελφέ να ζήσω δυο σορές!
— Ά! Δεν γίνεται! Τό πειράμα μου θα γίνη όπωσδήποτε!
Και μ' αυτές τις λέξεις, ένθ ο Σούμερ πνιγόταν άπό τόν ιδρώτα και ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» μειδιούσε φιλοσοφικά, ο σοφός προώθησε σε ένα χρυσάλλινο έτοιμάι και πήρε ένα νυστέρι. Ο Σούμερ με γουλωμένα τά μάτια του άπό τη φοικη του άγιστος να ξεφονίξη αλλά, την στιγμή που τόν πλησίαζε ο σοφός, έγινε κάτι τó άποόποτο! Ακούσθηκεν ένα ετσαπ και ο σοφός σωοιάσθηκε στο πάτωμα άναίσθητος. Την ίδια στιγμή έ-

γαν όλόστα τις αισθήσεις τούς ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» και ο Σούμερ.

Η ΘΕΩΡΙΑ ΤΟΥ ΜΑΟΥΤ

Πρώτος, ύστερα άπό ύφες άνοιξε τά μάτια του ο «Λωποδύτης-Φάντασμα». Ύστερα άπό λίγες στιγμές θυμόταν τί είχε συμβή και με άφανταστη γαρά πιστοποιούσε ότι μπορούσε και κινούσε τά μέλη του. Όσοσο, πάνω άπό τó κεφάλι του έβλεπεν έναν ψηλό, ηλικιωμένο άνδρα, με ίατρική μπλούζα και με φυσιογνωμία σοφού.
— Ποϋ είμαι;
— Στην κλινική τού δόκτορος Μάουτ. Έξηγήστε μου παρακαλώ τί συνέβη; Είμαι ο δόκτωρ Μάουτ. Ήλθα τις προώνες ύφες και βρήκα εδω μέσα άναίσθητους τόν δοηδό μου Γκέιν και δυο άγνωστους.
Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» χωρίς να άποκαλύψη την ταυτότητά του, διηγήθηκε με λίγα λόγια τά διατερέξαντα. Διαιολογώντας την παρουσία τού εκεί μέσα είπε πως μπήκε την νύχτα άπό τó άνοιχτό παράθυρο, κατόπιν μιάς καταγγελίας τής αμίσ Σόγο, με τόν άνωτέρω τού Σούμερ.
— Αυτός εδω είναι ο ινσπεκτώρ Σούμερ;
— Μάλιστα. Μήπως πέθανε;
— Όχι! αλλά φαντάζομαι πως θα άργήση να συνέλθη. Ίδου πρίν τίνος πρόκειται, κύριε: Άτυχώς, στο ύπόγειο βρήκα δυο πτώματα. Θά είναι τά πτώματα τού διαροηκτη και τού ζητιάνου. Ο δοητός μου φαίνεται ότι τρελλάθηκε! Έδω μέσα κάτω τά παρράματά μου με πιθήκους. Έγω άνακαλύψη ένα άναίσθητο που παραλύει για μερικές ύφες τó νευρικό σύστημα χωρίς ώστόσο να άναίσθητησει τελείως. Γιατί είμαι τής γνώμης ότι κατά την στιγμή μιάς μεταμοσγεύσεως, δεν πρέπει να είναι άναίσθητος ο έγγεγριζόμενος. Με τó άναίσθητικό αυτό ο τρελλός δοητός μου σάς παρέλυσε χωρίς να σάς θυθήση στον ύπνο. Τώρα, πως τρελλάθηκε; Τό σφάλμα άσφαλώς είναι δικό μου. Τού είπα κάποτε ότι με τας προόδους τής έπιστήμης, θα έλθη η εποχή, κατά την όποιαν ο άνθρωπος θα μποση να άνταλλάσση τά άγγεια και τά όργανα τού σώματος του δπως άνταλλάσσωνται τά διάφορα έξαρτήματα ενός αυτοκινήτου! Θά δυσκολεύεται μόνο, τού είπα άστεγούμενος, στην έυρεση τού όργανου που θα χρειαζέται, γιατί, δεν θα ύπαόγουν καταστραμμένα άναλλακτικών! Κατά την άπουσία μου στο Παρίσι, φαίνεται ότι τρελλάθηκε και θέλησε να έφαρμόση τó σύστημα! Τόν έγω τώρα άναίσθητο σε ένα δωμάτιο με τόν Σούμερ. Ένα πώγμα φάτος δεν μπορώ να καταλάβω. Πώς χάσατε όλόστα τις αισθήσεις σας άφου τó άναίσθητικό μου μόνο παραλύει, και πως έγινε άναίσθητος και εκείνος, μολονότι φορούσε μάσκα;
— Να σάς εξηγήσω: Όταν έπεσα, κρατούσα μιά άμπούλα κρανιοσκόπου νευρωτικού άερίου που διαπεσά και την τελευταία μάσκα. Φαίνεται ότι πάτησε την άμπούλα καθώς άνοιξε τó έτοιμάι να πάση τó νυστέρι και...
— Σταθήκατε τυχεροί!
— Τώρα δόκτωρ, γοητίζομαι ένα άγροκίνητο. Μου φαίνεται πως μπορώ να φύγω.
— Πρίν συνέλθη ο συνάδελός σας;
— Τού λέτε όταν συνέλθη, ότι διαζόμουνα να φύγω... γι' να πιάω τόν «Λωποδύτη-Φάντασμα»!

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΓΥΜΝΑΣΙΑ

Η κυρία... Συγγωρίστε τον καυμένο τόν Τουτού, κύριε! Άφου άκούσε πως οι στρατιωτικές ύπηρεσίες ζητούν σκυλιά, δεν παύει να εξασκείται για τόν πόλεμο.

— Η κυρία... Συγγωρίστε τον καυμένο τόν Τουτού, κύριε! Άφου άκούσε πως οι στρατιωτικές ύπηρεσίες ζητούν σκυλιά, δεν παύει να εξασκείται για τόν πόλεμο.

— Η κυρία... Συγγωρίστε τον καυμένο τόν Τουτού, κύριε! Άφου άκούσε πως οι στρατιωτικές ύπηρεσίες ζητούν σκυλιά, δεν παύει να εξασκείται για τόν πόλεμο.

— Η κυρία... Συγγωρίστε τον καυμένο τόν Τουτού, κύριε! Άφου άκούσε πως οι στρατιωτικές ύπηρεσίες ζητούν σκυλιά, δεν παύει να εξασκείται για τόν πόλεμο.

— Η κυρία... Συγγωρίστε τον καυμένο τόν Τουτού, κύριε! Άφου άκούσε πως οι στρατιωτικές ύπηρεσίες ζητούν σκυλιά, δεν παύει να εξασκείται για τόν πόλεμο.

— Η κυρία... Συγγωρίστε τον καυμένο τόν Τουτού, κύριε! Άφου άκούσε πως οι στρατιωτικές ύπηρεσίες ζητούν σκυλιά, δεν παύει να εξασκείται για τόν πόλεμο.

— Η κυρία... Συγγωρίστε τον καυμένο τόν Τουτού, κύριε! Άφου άκούσε πως οι στρατιωτικές ύπηρεσίες ζητούν σκυλιά, δεν παύει να εξασκείται για τόν πόλεμο.

— Η κυρία... Συγγωρίστε τον καυμένο τόν Τουτού, κύριε! Άφου άκούσε πως οι στρατιωτικές ύπηρεσίες ζητούν σκυλιά, δεν παύει να εξασκείται για τόν πόλεμο.

— Η κυρία... Συγγωρίστε τον καυμένο τόν Τουτού, κύριε! Άφου άκούσε πως οι στρατιωτικές ύπηρεσίες ζητούν σκυλιά, δεν παύει να εξασκείται για τόν πόλεμο.

— Η κυρία... Συγγωρίστε τον καυμένο τόν Τουτού, κύριε! Άφου άκούσε πως οι στρατιωτικές ύπηρεσίες ζητούν σκυλιά, δεν παύει να εξασκείται για τόν πόλεμο.

— Η κυρία... Συγγωρίστε τον καυμένο τόν Τουτού, κύριε! Άφου άκούσε πως οι στρατιωτικές ύπηρεσίες ζητούν σκυλιά, δεν παύει να εξασκείται για τόν πόλεμο.

— Η κυρία... Συγγωρίστε τον καυμένο τόν Τουτού, κύριε! Άφου άκούσε πως οι στρατιωτικές ύπηρεσίες ζητούν σκυλιά, δεν παύει να εξασκείται για τόν πόλεμο.

— Η κυρία... Συγγωρίστε τον καυμένο τόν Τουτού, κύριε! Άφου άκούσε πως οι στρατιωτικές ύπηρεσίες ζητούν σκυλιά, δεν παύει να εξασκείται για τόν πόλεμο.

— Η κυρία... Συγγωρίστε τον καυμένο τόν Τουτού, κύριε! Άφου άκούσε πως οι στρατιωτικές ύπηρεσίες ζητούν σκυλιά, δεν παύει να εξασκείται για τόν πόλεμο.

— Η κυρία... Συγγωρίστε τον καυμένο τόν Τουτού, κύριε! Άφου άκούσε πως οι στρατιωτικές ύπηρεσίες ζητούν σκυλιά, δεν παύει να εξασκείται για τόν πόλεμο.

— Η κυρία... Συγγωρίστε τον καυμένο τόν Τουτού, κύριε! Άφου άκούσε πως οι στρατιωτικές ύπηρεσίες ζητούν σκυλιά, δεν παύει να εξασκείται για τόν πόλεμο.

— Η κυρία... Συγγωρίστε τον καυμένο τόν Τουτού, κύριε! Άφου άκούσε πως οι στρατιωτικές ύπηρεσίες ζητούν σκυλιά, δεν παύει να εξασκείται για τόν πόλεμο.

— Η κυρία... Συγγωρίστε τον καυμένο τόν Τουτού, κύριε! Άφου άκούσε πως οι στρατιωτικές ύπηρεσίες ζητούν σκυλιά, δεν παύει να εξασκείται για τόν πόλεμο.

— Η κυρία... Συγγωρίστε τον καυμένο τόν Τουτού, κύριε! Άφου άκούσε πως οι στρατιωτικές ύπηρεσίες ζητούν σκυλιά, δεν παύει να εξασκείται για τόν πόλεμο.

— Η κυρία... Συγγωρίστε τον καυμένο τόν Τουτού, κύριε! Άφου άκούσε πως οι στρατιωτικές ύπηρεσίες ζητούν σκυλιά, δεν παύει να εξασκείται για τόν πόλεμο.

— Η κυρία... Συγγωρίστε τον καυμένο τόν Τουτού, κύριε! Άφου άκούσε πως οι στρατιωτικές ύπηρεσίες ζητούν σκυλιά, δεν παύει να εξασκείται για τόν πόλεμο.

— Η κυρία... Συγγωρίστε τον καυμένο τόν Τουτού, κύριε! Άφου άκούσε πως οι στρατιωτικές ύπηρεσίες ζητούν σκυλιά, δεν παύει να εξασκείται για τόν πόλεμο.

— Η κυρία... Συγγωρίστε τον καυμένο τόν Τουτού, κύριε! Άφου άκούσε πως οι στρατιωτικές ύπηρεσίες ζητούν σκυλιά, δεν παύει να εξασκείται για τόν πόλεμο.

— Η κυρία... Συγγωρίστε τον καυμένο τόν Τουτού, κύριε! Άφου άκούσε πως οι στρατιωτικές ύπηρεσίες ζητούν σκυλιά, δεν παύει να εξασκείται για τόν πόλεμο.

— Η κυρία... Συγγωρίστε τον καυμένο τόν Τουτού, κύριε! Άφου άκούσε πως οι στρατιωτικές ύπηρεσίες ζητούν σκυλιά, δεν παύει να εξασκείται για τόν πόλεμο.

— Η κυρία... Συγγωρίστε τον καυμένο τόν Τουτού, κύριε! Άφου άκούσε πως οι στρατιωτικές ύπηρεσίες ζητούν σκυλιά, δεν παύει να εξασκείται για τόν πόλεμο.

— Η κυρία... Συγγωρίστε τον καυμένο τόν Τουτού, κύριε! Άφου άκούσε πως οι στρατιωτικές ύπηρεσίες ζητούν σκυλιά, δεν παύει να εξασκείται για τόν πόλεμο.

— Η κυρία... Συγγωρίστε τον καυμένο τόν Τουτού, κύριε! Άφου άκούσε πως οι στρατιωτικές ύπηρεσίες ζητούν σκυλιά, δεν παύει να εξασκείται για τόν πόλεμο.

— Η κυρία... Συγγωρίστε τον καυμένο τόν Τουτού, κύριε! Άφου άκούσε πως οι στρατιωτικές ύπηρεσίες ζητούν σκυλιά, δεν παύει να εξασκείται για τόν πόλεμο.

— Η κυρία... Συγγωρίστε τον καυμένο τόν Τουτού, κύριε! Άφου άκούσε πως οι στρατιωτικές ύπηρεσίες ζητούν σκυλιά, δεν παύει να εξασκείται για τόν πόλεμο.

HERMAN LANTON ΤΑΣΟΥ ΑΥΑΘΝΙΘ (Διηγητής και αναδημοσίευσης)

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΙΟΤΕΧΝΙΑ

Από τη ζωή της Στέλλα :

Τὰ φωτεινά μαύρα μάτια σου είχαν κείνο τὸ θραυνὸ μὲν ἐξαιρετικὴ ἐκφραση. Τὰ πλούσια καστανὰ μαλλιά σου λαμπροκοπούσαν στὰ φῶτα τῆς νύχτας, ἐνῶ στὸ μελαγχολικὸ πρόσωπό σου ἦταν ἀπλωμένη μιά ἐκφρασις ἀπέραντης γαλήνης...

Ἐνας νέος μὲ μαύρα μάτια, σὰν τὰ σκοτάδια τῆς νύχτας καὶ μαύρα μαλλιά σὰν κοράκου φτερό, ἀπὸ τὸ πλάι τραπεζι τοῦ μπάρ σὲ κυττούσε ἐπιμόνα, προσπαθοῦσε τὸ βλέμμα του νὰ συναντήσῃ τὸ δικό σου. Ἄθελά σου τὸν κύτταζες. Μιά ρυτίδα ξαφνικὰ φάνηκε στὸ μέτωπό σου καὶ διυδίστηκες σὲ λογιζομένους. Δὲν μποροῦσα νὰ διακρίνω στὸ πρόσωπό σου τί σκεφτόσουνε τὸ βλέμμα σου ἦταν σὰν νὰ κυττούσε τὸ ἄπειρο... Ὅταν με εἶδες ἀνήσυχο προσπάθησες νὰ γελᾷσῃς γιὰ νὰ μὲ καθησυχᾷσῃς· ἀρχισες σιγά-σιγά νὰ τραγουδᾷς ἕνα τραγουδάκι· ἡ φωνή σου ἦταν κλαψιάρικη, φαινόσουνε ταραγμένη καὶ γιὰ μιά στιγμή συνέλαβα τὸ βλέμμα σου καρφωμένο στὸν νέο πού σὲ κυττούσε...

—Θὰ χορέψω, μοῦ λές· δὲν ξέρω πῶς μοδεῖται, μὰ νοιώθω τὴν ἀνάγκη νὰ τρέξω, νὰ γελᾷσω!
Ἡ φωνή σου εἶχε ἕναν τόνο σὰν νὰ μὸβλεγε:

—Μὴ φέρῃς ἀντίρρηση!... Ὅθὰ χορέψω με τὸν νέο μὲ τὰ μαύρα μάτια...
Χόρεψες... χόρεψες τρελλά, πετούσες, ἤσουν μιά μαγευτικὴ, ἐξωτικὴ πεταλούδα. Σ' ἔβλεπα ἀδιάκοπα πού γελούσες στὰ μάτια σου διέκρινα μιά λάμψη εὐτυχίας...
Σὰν ἤλθες κοντά μου μοῦδες:
—Ἀλέξη νὰ πιάσῃς τὴν καρδιά μου!...
Θεὸ μου γυποῦσε τόσο γοργά... Σὲ κύτταξα στὰ μάτια, ἦσαν ὑγρά, μ' ἕνα χαμόγελο μοῦδες:
Ἀλέξη νὰ εἶμαι εὐτυχεμένη!...

Πέρασαν μῆνες... Τ' ἀστὲρι τῆς εὐτυχίας σου σοῦδεινε τὸ δρόμο τῆς χαρᾶς καὶ τῆς νεότητος, ἐκείνος ἀδιάκοπα σοῦ τραγουδοῦσε τὸ τραγουδί τῆς εὐτυχίας, τοῦ ἔρωτα...
Μιά ἀπὸ τίς τελευταῖες μέρες τοῦ Ὀκτωβρίου πύθρα νὰ σὲ δῶ, σὲ θάρηκα μόνον... Ἐκλαιγες... Γύρω στὰ μάτια σου εἶχε σχηματισθῆ ἕνας μαύρος κύκλος, τὰ μάγουλά σου εἶχαν χάσει τὸ κόκκινο γοῶμα τους καὶ στὸ πρόσωπό σου εἶχε ἀπλωθῆ μιά ἐκφρασις ἀπέραντου πόνου ἢ ρυτίδα πούγα ξαναθῆ ἄλλοτε, ἀλλάκωνε πάλι τὸ λευκὸ μέτωπό σου... Μόνον τὰ μάτια σου διατηροῦσαν ἀκόμα τὴν παλιὰ τους ἐκφραση...

Μ' ἔσφιζες στὴν ἀγκαλιά σου, ἔβρεξες τὸ πρόσωπό μου ἀπ' τὰ δάκρυα πού κυλοῦσαν ἄσθονα ἀπ' τὰ μάτια σου...
—Ἀλέξη νὰ, θὰ πεθῶ, μοῦ λές...
Σ' ἐρώτησα γιὰ κείνον.
—Δὲν ξέρω, μοῦ λές· ἔφυγε, ἔφυγε χωρίς ὅτι νὰ γαιοετήσῃ, ἔφυγε τὸ σὲ πρόσωπο, σὰν προδότης...
Οἱ ἀγκαλιές σου ταράζανε τὸ σῶμα σου, ἐπὶ δὲν σ' ἄφιναν νὰ μοῦ πῆς ἄλλα σ' αὐτιά μου, βούζιζαν ἀκόμα οἱ

Οίκτος

...Καὶ ἦρθε ἡ μορφή σου στὴ ζωὴ μου, σὰν τὸν ἥλιο πού σκορπᾷ τὸ φῶς, τὴ χάρα μετὰ ἀπ' τὸ σκοτάδι καὶ τὴ μελαγχολία τῆς μαύρης νύχτας...
Ὅταν σὲ πρωτοαντίκρισα, μαγνητισμένος ἀπ' τὸ δυνατό φῶς τῶν ματιῶν σου, ἔτρεξα κοντά σου, ὅπως ἡ πεταλούδα στὸ φῶς. Ἔτσι, δὲν σ' ἀγάπησα ὅπως ἀγαποῦνε συνήθως, μὰ σὲ λάτρευα ἀσάθεα, μὲ μιά δυνάμη ἀπίστευτη ὑπερφυσική... Κι' ὅμως ἐσύ— τί κρίμα!—δὲν μ' ἐνοιοῦσες· δὲν εἶδες ὅτι ἡ ἀγάπη μου ἦταν πλατεῖα σὰν τὸν οὐρανὸ καὶ δυνατὴ σὰν φουρτούνιασμένη θάλασσα...

Ὅσῳσο φαντάσθηκα, ὅτι μποροῦσα νὰ σοῦ ζήταγα τὸ λουλούδι τῆς ἀγάπης σου. Ὅμως, ὅσο καὶ ἂν ἐψάξες στὸν κήπο τῆς καρδιάς σου, ὄχι μόνον δὲν τὸ βρήκες, ἀλλὰ καὶ νόμισες ὅτι ἡ ἀγάπη εἶνε τὸ ἴδιο πράγμα μὲ τὸν οἶκτο. Ἔτσι, μὸδωσες τὸν οἶκτο σου, χωρὶς νὰ φαντάζεσαι ποτὲ ὅτι θὰ εἶχα τὴ δυνάμη νὰ τὸν ἀονηθῶ.

Κι' ὅμως, δὲν τὸν θέλω. Προτιμῶ νὰ ζῶ στὰ σκοτάδια τῆς ἀπελπισίας... Ἔπειτα, δὲν μοῦμινε ἡ ἐλπίς ὅτι θὰ σὲ ξεγάσω παρὰ μόνον ἂν φύγῃς σὺ ἀπ' τὴ ζωὴ μου, ἀφοῦ ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ κοντὰ σου. Καὶ νὰ φύγῃς μάλστα ἐγὼς ὅπου εἶσθ ὁ γόνος γιὰ νὰ κλείσῃ μὲ τὸ μαγικὸ βάλαμο, πού μόνον αὐτὸς εἶγει, τίς πληγές τῆς καρδιάς μου.
Ἄλλὰ πάλι... Γράφω ἄραγε ὅτι πραγματικὰ αἰσθάνομαι; Ἀυφισβάλλω καί... μετανοῶ γιὰ ὅτι εἶπα. Μὴ φύγῃς! Μείνε! Γιατί ἂν φύγῃς—εἶ, ναι θὰ σὲ πῶ, καὶ ἂς ἐξανίσταται ὁ ἐγωισμός σου—θὰ πάρῃς μαζί σου καὶ τὴ ζωὴ μου...

Κ. Δ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

Ὀλιμ' νη τε ωτοχρονιά

Μὲ ἀργὰ βήματα τραβῶ στὸ Νεκροταφεῖο... Μακρὰ ἀπὸ τὸν θόρυβο, μακρὰ ἀπὸ τὴν γαριὰ, στὸ ἤσυχο τὸ ὀλιβερό περιβάλλον...
Σ' αὐτὸ τὸ γιορτάσι τὸ μεγάλο, σ' αὐτὴν τὴν ἄγια νερά, θάρῳ κοντὰ σου, γλυκεῖά μου μαννοῦλα... Ὅθὰ σκορπίσω στὸν τάσο σου λίγα λουλούδια ποτισμένα μὲ τὸσα δάκρυα, μὲ τὸση ἀγάπη. Πέρουσι στίλιχα τὸ σπιτάκι μας γιὰ ἕνα νεῆλη γιορτῆς σέτος, στολίζω τὸ ὀλιμμένο σου μνήμα. Ὅθὰ σείξω πογεμένα τὸν κόου στανουό σου, μὲ τὴν θερμὴ πνοή μου θὰ ζεστάνω κι' αὐτὸ—ὁ μάκαρο, κι' ἔσπερα, μὲ τρεῦμένα γαίλη, θὰ τὸν φιλήσω... ὅπως καὶ πέρουσι σὲ οἴλησα στὸ πρωτογοονιᾶτικο τσαπέτι.

ΟΔΙΛΛΗ

λέξεις ἀτόσο ποδύτυγα, σὰν προδότης... μὴ ὑπόπας δὲν ἦταν...
Ἔνας ἀέρας δυνατὸς πού φύσηξε ξαφνικά, τὸάνταξε τὰ δένδρα τοῦ κήπου καὶ τὰ λίνα φύλλα πού εἶναι ἴσουνοιε στὰ κλαδιά σου ἔσαν στὴ γῆ...
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΒΝΑ

(Πειραιεύς)

ἠλεγγραφεῖο

Σ' ἕνα μακρόφωρο μπάγχο σκυμμένοι, μπρὸς σὲ μηχανήμα Μόρς διπλωμένοι, ἴδιοι μ' αὐτόματα, κοροῦνε τὸ χέρι, στὸ χειροστήθιο. Κι' ὅποιος δὲν ξέρει θαρρεῖ πῶς βάλθηκαν τούτοι οἱ ἄνθρωποι νὰ κάμουν θόρυβο. Καὶ πόσο κόποι! Ὅσοι ἀτέλειωτες, ἀγρόπνιες ὥρες, στέλνουν μηνύματα σ' ὅλες τίς χώρες. Ἀόγια χαρμόσυνα καὶ πονεμένα, ἀγάπες, δράματα, λόγια ὀλιμμένα, ὑπροστά στὰ μάτια τους ὅλα διαβαίνουν σὰ φίλη ἀδιάφορο κι' εὐθὺς πεθαίνουν. Κι' ἐκείνοι πάντοτε σκυρτοὶ στὸ μπάγχο μοιάζουν μ' αὐτόματο τοῦ σαλτιμπάγχο.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΚΑΜΠΙΣ

(Κοζάνη)

Μ' ἀγαπᾷ, δὲν μ' ἀγαπᾷ;

Μαργαρίτα! Τ' ἄσπιδά σου πέταλά σου
Μ' ἀγωνία θὰ μαδῆσω
Καὶ μὲ δέος θὰ μὸτῆσω:
μ' ἀγαπᾷ, δὲν μ' ἀγαπᾷ;

Κι' ἂν σκληρὴ μου πῆς τὸ ΟΧΙ
πρωτοβόρῃ!
θὰ μοῦ φέρῃς στὴν καρδιά
πού πονεῖ τόσο βαρεῖα
μὰ...θὰ μεῖνῃ μὴν ἄγχιδα,
λίγη ἐλπίδα:
...Μ' ἀγαπᾷ... δὲ μ' ἀγαπᾷ;...

Μ' ἂν χρυσὴ μου πῆς τὸ ΝΑΙ,
φωτεινὴ
τῆς γαοᾶς ἤλια, τὸ φῶς
θάρῳ ὁ ἔσως μ' ὁ χρυφός
...Νῆναι ἀλήθεια; Ὅθὰ ἀυφισβάλλω
...πῶνα... τ' ἄλλο...
...Μ' ἀγαπᾷ... δὲν μ' ἀγαπᾷ;...

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΜΩΡΑΓΙΤΗΣ

— ❦ —

Καῦμοι

Δὲν ἦρθε, καὶ σκοτεινίασαν ὁ ἥλιος ὁ γρυσός· οἱ πόρτες, τὰ παράθυρα, θαρρεῖς καὶ εἰμὶ κρύναν, δὲν ἤλθες καὶ ἀπόμεινε βουβός ὁ λογισμός, κι' οἱ μοσχανοὶ μου οἱ λευκοὶ κατάγλωμοὶ ἀπομείναν...

Δὲν ἦρθε, καὶ δὲν φάνηκε ἡ μέρα φωτεινὴ
στὸ κρέπι τοῦ φριχτοῦ καῦμοῦ τυλίχτηξ' ἡ ψυχὴ μου!
Οἱ δρόμοι λές καὶ μακρυναν... Δὲν ἦρθε
—τρασαλλοί!—
κι' ἔγινε νύχτα σκοτεινὴ ἡ λαυρὴ προσοιότη μου.

ΔΕΣΠΩ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΩΡΑΣ

Ἔναν Ἄναγνώστην. Πρέπει νὰ ξέρω ἂν πρόκειται περὶ ἀνδρὸς ἢ περὶ γυναικὸς, γιὰ νὰ σὰς ἀπαντήσω ἐπακριβῶς. Πάντως περὶ τὰς 15 γ. καὶ θὰ διακοσῇ ἐπὶ διμηνον.

Πτωχὸν Εὐτυχησμένον. Κάθε βράδυ, νὰ κάνετε μιά φριχτὸν τῶν ριζῶν τῆς κεφαλῆς, μὲ τὴν ἐξῆς λοσιόν:

- Eau de cologne 100 gr.
- lycérine 15 »
- Teinture de antharid s 0, 0 cent
- Ti. inture de Jabonandi 50 gr.
- Teinture de panama 30 gr.

Κάθε ἐβδομάδα δὲ λούσιμο μὲ κατραμσάπουνο. Μετὰ κούρα δὴ μηνῶν ξαναγράψτε μου.

Α. Χ. Σπουδαστὴν. Κάνετε ὅτι συμβουλευῶ παραπάνω στὸν Πτωχὸν Εὐτυχησμένον, μὲ τὴν διαφορὰ νὰ μοῦ ξαναγράψετε μετὰ ἐνὸς μηνὸς κούρα.

Ἄρσην Πρωτότην. Ἀφοῦ βρισκῆσθε στὰς Ἀθήνας περᾶστε ἀπὸ τὸ ἰατρεῖόν μου καὶ θὰ σὰς ἐξυπηρετήσω ἀφιλο-

κερδῶς. Χωρὶς προσωπικὴ ἐξέταση, δὲν μπορῶ ν' ἀποφανθῶ.

Κασσιανὴν Φ. Πρέβεζα. Τὸ βράδυ θὰ καθαρίζετε τὸ πρόσωπό σας μὲ τὴν κάτωθι λοσιόν:

- au de roses 10 gr
- Glycerine 40 »
- au de laurier cerise ru q s pour 105 »

Πο δὲ τῆς πούδρας θὰ βάξετε τὴν ἐξῆς λοσιόν:

- Eau de roses 100 gr.
- lycérine 50 »
- borax 10 »

Προσέξτε ὅστε τὸ ροδόχρο πού θὰ χρησιμοποιήθῃ νᾶναι ἀγνὸ κι' ὄχι χημικό. Ἐπίσης δὴ φορές τὴν ἐβδομάδα νὰ χρησιμοποιήτε χτυπημένο κρόκο αἰγού, τὸν ὅποιο θὰ ἀφαιρῆτε μετὰ δέκα λεπτὰ μ' ἄσθονο γλιαρὸ νερό. Μετὰ τὸ ἀπτόλουτρο θὰ χρησιμοποιήτε τὴν πού τῆς πούδρας λοσιόν. Τὴν μύτη σας νὰ τὴν περνᾶτε δὴ φορές τὴν ἐβδομάδα ελαφρὰ μὲ λίγο ἄσπο οἰνόπνευμα.

Ἀπελπισμένον Κορίτσι. Ἡράκλειον Κ. Ἡ κατάσταση σας αὐτὴ εἶναι ποδῶδες ἐκζέματος καὶ προσέξτε τὴν. Λοιπόν, στὸ πρόσωπό σας κάθε βρά-

δυ μερικὲς γλιαρὲς κομπρέσες μὲ βορικό. Δηλ. θὰ βάζετε ἕνα ποτήρι νερό, ἔως ὅπου νὰ κολλᾷ καλά, καὶ θὰ ριγνετε μέσα μιά κουταλιά τῆς σούπας βορικό. Ὅθὰ ἀφίνετε νὰ γίνετα, ελαφρῶς γλιαρὰ ἢ διάλυση αὐτὴ καὶ μὲ βαμβάκι ἢ πετσέτα θ' ἀλλάξετε 4—5 κομπρέσες σ' ὅλο σας τὸ πρόσωπο, διακοσίας 3 ἢ κάθε μιά λεπτόν. Κατόπιν ἀλείφετε τὸ ελασὰ μὲ τὴν ἐξῆς ἀλοιφή, τὴν ὅποιαν χρησιμοποιεῖτε καὶ πού τῆς ὀσάν.

- Huile d' amandes douces 50 gr.
- Cire blanche de melisse 12,50 »
- Parafine molle 12,50 »
- borax 1 »
- au de roses 20 »

Τὸ κεφάλι νὰ μὴ τὸ λούξετε μὲ σαποῦνι ἀλλὰ μὲ τὸ ἐξῆς μίγμα. Ρίγνετε ἕνα κρόκο αἰγού χτυπημένο μέσα σὲ 2 ποτήρια γλιαρὸ νερό. Κατόπιν ξεβγάλμα μ' ἄσθονο γλιαρὸ νερό. Αὐτὸ δὴ φορές τὴν ἐβδομάδα. Ἐσωτερικῶς θὰ παίρνετε 3 ταμπλέτες ἡμερησίως Καλτισιποσόνι. Μιά τὸ πρωῖ, μιά τὸ μεσημέρι κι' ἄλλη τὸ βράδυ πρὸ τοῦ φαγητοῦ διαλελυμένες μέσα σ' ἕνα ποτήρι νερό. Μετὰ 46 ἡμέρες ξαναγράψτε μου.

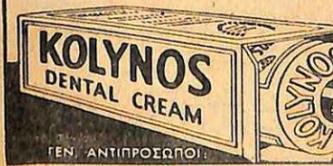

Μάλιστα ὄλοι μας μεταχειριζόμεθα **ΚΟΛΥΝΟΣ**

Εἶναι φυσικὸν δλόκληρος ἢ οἰκογένεια νὰ μεταχειρίζεται καὶ ἐκτίμα τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ. Χιλιάδες ὀδοντοῖατροὶ θὰ σὰς εἶπαν ὅτι σὺδεμία ἄλλη κοινὴ ὀδοντόκρεμα δὲν περιέχει τόσο θαυμαστά συστατικά διὰ τὴν λυμφιν τῶν ὀδόντων τὴν ἐξυγιάνειν τοῦ στόματος

καὶ μὲ τὴν ἐγγύθειν ὅτι ἡ χρῆσις τῆς εἶναι εὐχάριστος καὶ οἰκονομική.
Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ ὄχι μόνον διατηρεῖ καθαροὺς καὶ στιλπνοὺς ὀδόντας ἀλλὰ καταστρέφει τὰ ἐπικύνδυνα παρᾶσιτα ἢ αἰτία τῆς φάφωσις

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ εἶναι πλέον οἰκονομική.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ **ΚΟΛΥΝΟΣ**

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΔΕΣΠΩ

Υγρασία καὶ κρύο: Τότε **NIVEA!**

Ἐκ τούτων προέρχονται τὰ ἐρυθρήματα καὶ ἡ ξηρότης τοῦ δέρματος καὶ ὁ σχηματισμὸς ρυτίδων. Ἐναντίον ὄλων αὐτῶν δὲν ὑπάρχει ἄλλο καλλίτερον μέσον ἀπὸ τὴν κρέμα NIVEA.
Ἡ κρέμα NIVEA περιέχει τὴν EUCERIT, οὐσίαν συγγενὴ πρὸς τὸ λίπος, καὶ διὰ τοῦτο δύναται νὰ χαρακτηρισεθῇ ὡς τὸ φυσικὸν μέσον διὰ τὴν προστασίαν καὶ τὴν περιποίησην τοῦ δέρματος.
Ἡ κρέμα NIVEA, λόγῳ τοῦ ὅτι περιέχει τὴν EUCERIT, διαφείρεται εἰς τὸ δερμα καὶ ὡς ἐκ τούτου τὸ προστατεύει ἀπὸ τὴν ἐπιθετικὴν ἐπίδρασιν τῆς κακοκαιρίας καὶ τὸ διαφείρεται ἁλίου καὶ μαλακόν.

Μίνα σ' ένα κυλί πούδρα Ρεα...

...βρίσκειται ή όμορφιά σας...

ή πούδρα **Ρεα** είναι
προϊόν της 'Αρωματοποιίας **Σαπ**.
'Υπάρχει εις 9 σταθερούς χρωματισμούς
καί πωλείται σ' όλα τὰ καλά καταστήματα.